

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

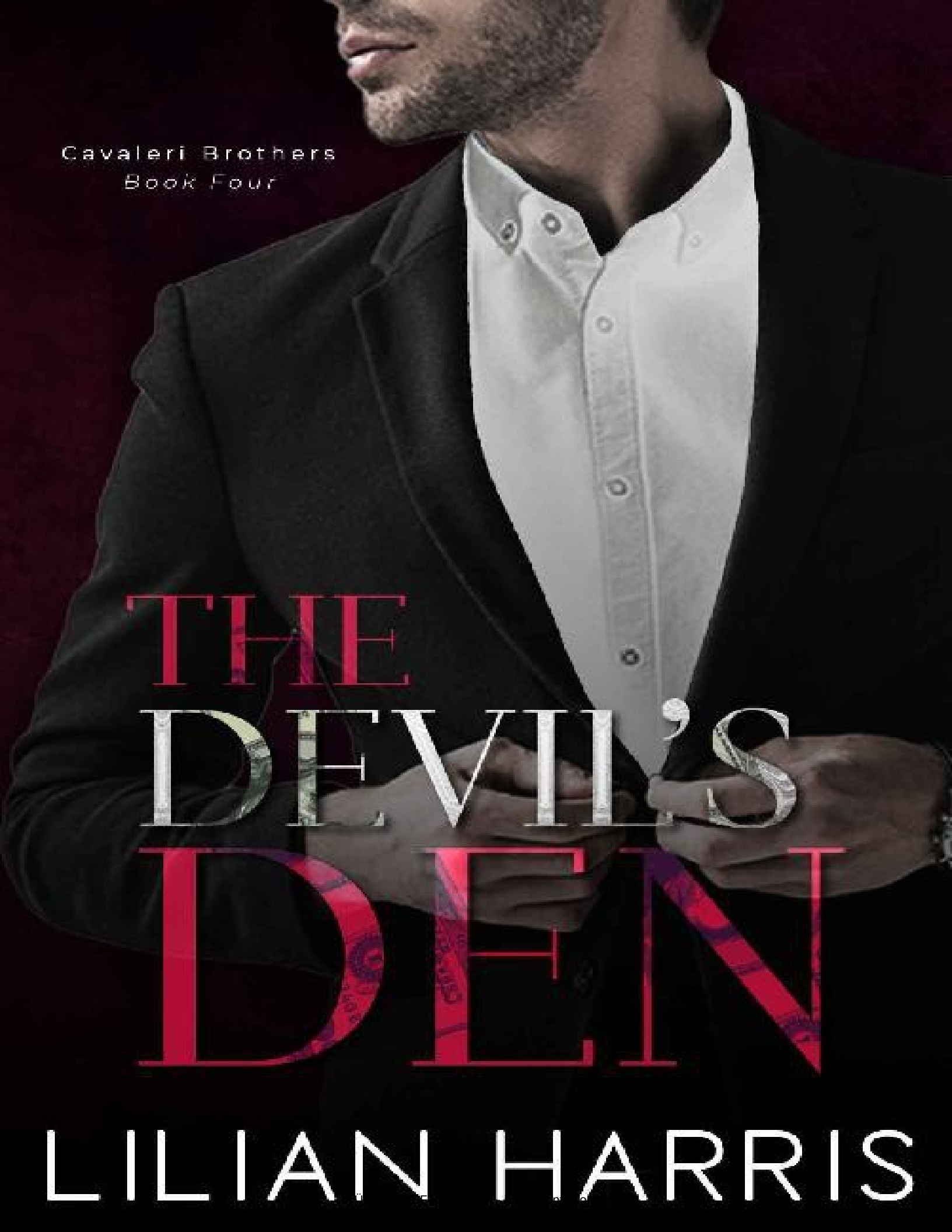
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cavaleri Brothers
Book Four

THE DEVIL'S DEN

LILIAN HARRIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

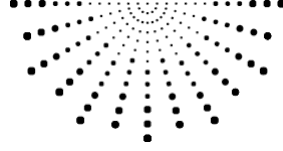
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ŞEYTANIN İNİ

CAVALERİ KARDEŞLER

DÖRDÜNCÜ KİTAP

LILIAN HARRIS

CONTENTS

Tetikleyici & İçerik Uyarısı

Herkes Ölür

Bölüm 1

Bölüm 2

Üç Hafta Sonra

Bölüm 3

İki Hafta Sonra

Bölüm 4

Üç Gün Sonra

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bir Hafta Sonra

Bölüm 18

Üç Ay Sonra

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Altı Ay Sonra

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

İki Hafta Sonra

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Beş Gün Sonra

Bölüm 36

Bir Hafta Sonra Bölüm

37

YazanYazar Hakkında:

Lilian Harris Teşekkür

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

© 2022 Lilian Harris tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir yolla iletilemez.

Editör: [Bayan K Edits](#)

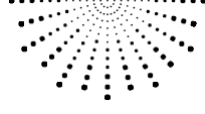
İç Formatlama: [CPR Editing](#)

Düzeltilmen: [Judy's Proofreading](#)

Kapak Tasarımı: [Kara Dul Tasarımları](#)

✿ Vellum ile oluşturuldu

TRİG G E R & C O N T E N T U Y A R I S I

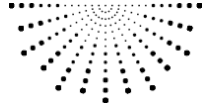

Bu kitap karanlık bir dünya mafya ve tasvirler içerir:

- Grafik şiddet
- Tecavüz/cinsel saldırı
- İnsan kaçakçılığı
- Kendine zarar verme

Geçmişin üzerini geleceğin renkleriyle boyayın.

E V E R Y O N E D I E S

AIDA

"Al şu lanet silahı!" diye bağıyor.

Nefes al.

İçinde.

Dışarı.

Sadece nefes al.

Kalp atışları kalbimin odasında yankılanıyor.

Çabuk ol.

Acele

et. *Güm.*

Güm.

Yemin ederim her nefes alışımda acıdan boğulacağım.

Eli şu an üzerimde, o tutuş acıtıyor.

"Bunu yapamam." Vücudum titreyerek yuvarlanıyor, her santimim soğuktan titriyor. "Al şunu!" Bunu şekli, omurgamdan aşağı dehşet akıtıyor.

"Hayır!" Çığlığım havayı yırtıyor, ama onu durdurmak, olacakları durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Al şu lanet silahı dedim!"

"Lütfen, yapma bunu!" Damlayan her gözyaşıyla birlikte sesim paramparça oluyor, duygu dalgası üzerime çöküyor. Ama onun umurunda değil. Ağlamamdan hoşlanıyor. Acı çektiğimde.

"Eğer onu vurmazsan..." Elindeki silah, radyatöre zincirlenmiş halde oturan sevdiğim adamın hizasına yükseliyor. "O zaman onu ve diğer piçi öldüreceğim. Seç."

Bunu yapacağını biliyorum. Öfkesi sınır tanımıyor. Nefreti -ruhundaki o onu tanıdığımdan beri var.

"Korkak," diye alay ediyor Matteo. "Sen her zaman böyle lanet bir korkaktın. Beni kendin öldür."

Üst dudağı kıvrılır. "Sana meydan okuyorum."

Ama adam onu görmezden gelir.

Matteo gerçekten ölmekten korkmuyor mu?

Sık sık korkuyorum. Her yatağa girdiğimde ve her uyandığımda. Buraya kadar nasıl , asla bilemeyeceğim.

Adamın kalın kahkahası etrafımızdaki boşluğu dolduruyor. "Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun, ha? Biliyorsun, bir zamanlar sevgili yaşlı baban da öyle olduğunu düşünüyordu ve bak onu nereye getirdi."

Matteo ona doğru koşuyor, hırlayarak zinciri çekiştiriyor, ona ulaşmaya çalışıyor ama yeterince yakın değiliz.

Adamın dikkati yine benim üzerimde. "Üçe kadar sayacaksın, sonra ikisinin de ölümü senin boynuna olacak."

Matteo'ya bakarken nefesim kesiliyor, parmaklarım titriyor. Onun için korkuyorum. Kendim için korkuyorum. Kimseyi vurmak istemiyorum. En azından onu.

"Bir." Başparmağı tetiğin üzerine düşer.

Bedenim buz gibi bir titriyor, nabzım kulaklarımda çınlıyor.

"Lütfen," diye kekeliyorum, çamur dolu gözlerine dönüyorum, bir parça merhamet umuyorum, ama hiçbir şey yok. Bomboşlar, tıpkı ruhu gibi içi boş.

"İki." Bakışlarımı tutuyor, silahı hâlâ bana değer veren tek adama doğrultmuş durumda.

"Onu rahat bırakın!" Matteo homurdanıyor, sesi . İçinde bulunduğu durumun büyüklüğü karşısında bu gücü nereden buluyor bilmiyorum ama bir şekilde buluyor. Her zaman bulur.

"Seni çoktan öldürmüştüm," diyor adam ona. "Ama bunu ona yaptırmak, ona yaptırabileceğimi bilmek, işte bu çok daha iyi." Bana ters ters bakıyor. "Zamanın dolmak üzere."

"yok. Seni seviyorum." Matteo'nun bakışları beni o iri kahverengi gözlerin güzelliğine çekiyor, dudakları şefkatli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bunu sana karşı asla kullanmam. Yap . Ben hazırım."

"Çok özür dilerim." Hiç bitmeyen gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Senin ve benim için asla böyle olmaması gerekiyordu."

Yanımdaki adam alaycı bir şekilde gülüyor.

"Bizi ve sahip olacağımıza yemin ettiğimiz hayatı hatırlayın," diyor Matteo, ham duyguları gözlerine kazınmış ve gözlerinden taşıyor. "Onu yaşa. Benim için."

"Hayır! Lütfen!" Gözyaşlarım yüzümden hızla süzülürken, bir an, bir saniye, bir saat, herhangi bir şey için yalvarıyorum. "Veda edemem!"

"Elveda değil. "Sonra görüşürüz."

"Pinky yemin eder mi?" Nefesimi tutamayarak soluk soluğa ağlıyorum. "Her zaman." Kocaman sırtıyor, kendi gözleri de parlıyor.

"Seni asla unutmayacağım. Denesem bile unutamam." Nefes alışım daha da artıyor, tüm bedenim titriyor, hıçkırıkları duvarları .

Gitmesine izin veremem. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sadece ölmek istiyorum.

Onunlayken, kendimi hiç yalnız hissetmediğim tek zamandı. Parmaklarımı ona doğru uzattım. "Sen ay ve yıldızsın, doğduğunda güneş, battığında sıcaklıksın" diyorum. Ağlamam ağır, burnumu çekiyorum, acıya boğuluyorum, işkencecimin ıstırabımdan zevk alacağını umursamıyorum.

"Kelimelerle aran her zaman çok daha iyiydi." Yüzünde kederli bir gülümseme beliriyor, bugün öleceğini, bir zamanlar düşündüğümüz günlere asla sahip olamayacağımızı anlıyor.

Özgürlük. Bizim için yok. Hiç olmadı. Hayal ettiğimiz, düşlediğimiz her şey sadece bir düştü.

Bizim gibi insanlar hayatta kalamaz.

Tik tak.

Duvardaki saat, keşke geri alabilsem dediğim saniyeleri akıtıyor. Geri al.

Var olmadığım, hiçbir şeyin acıtmadığı bir zamana geri istiyorum. Dünyanın hissiz olduğu bir yere. Hissedemediğin zamanlara. Kanamadığın. Peki ya bu? Bu tarif edemeyeceğim bir acı. Sevdiğim tek adamı, beni seven tek kişiyi kaybetmek.

Her acı anımda onu kaybediyorum. Yavaş yavaş gidiyor ve onu öldürecek kişi ben olacağım. Ama başka yolu yok. Adamın istediği de buydu. Beni kendi iradesinin rehinesi yapmak için. Bana bir

Aslında yapmadan seçim. Kim ölecek, kim yaşayacak? Karar verme gücüne sahibim ama burada hiçbir güç yok. Her zaman onun merhametine kalmış durumdayım.

"Özür dilerim. Seni seviyorum!" Ona son kez söyleyeceğimi bildiğim için ağlıyorum.

"Thr-"

Bir anda tabancayı elimden çekip aldım ve hissetmeden, düşünmeden tetiği çektim.

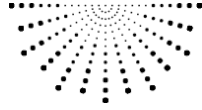
Pop.

Geriye doğru düşüyor, gözleri dönüyor. "Hayır! Matteo!" Boğazım ağrıyana kadar adını tekrar tekrar haykırıyorum. Yere düşüyorum, ona uzanıyorum, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor, ona sarılmak, üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Ama fazla uzağa gidemiyorum.

Gözlerindeki ölümü artık göremeyene kadar eller beni ayırıyor. O
gidene kadar. Ben de ölene kadar.

Bir zamanlar kızı seven bir çocuk vardı, ama onlar başından beri bir trajediydi. Hayatta her şey güzel değildir.

CHAPTER ONE

ANNEMLE HIÇ TANIŞMADIM. Güzel olup merak ediyorum. Ona benzeyip benzemediğimi. Babam onun uzun zaman önce, ben doğduktan hemen sonra öldüğünü söylüyor. Ölmesinin benim suçum olduğunu söylüyor. İçinden çıktığımda bunu ben yapmışım.

Annemi öldürdüğüm için kendimden nefret ediyorum. Keşke onu görebilseydim, bir resmini bile. Ama hiç fotoğrafımız yok. Kuzenlerim Chiara ve Raquel gibi bir annem olsun istiyorum. Onlar çok şanslı.

Sadece babam var. O bana iyi davranmıyor. Sanırım annemi incittiğim için benden nefret ediyor. Onu suçlamıyorum. Sal Amca'nın doğum günüm için aldığı oyuncak bebekle oynuyorum. Burada ben ve Bayan Greco'dan başka kimse yok. Bana bir şeyler öğretiyor çünkü babam gerçek bir okula gitmeme izin vermiyor. Evde kalmamın daha iyi olacağını söylüyor. Nedenini bilmiyorum. Sadece kuzenlerim gibi olmak istiyorum. Onlar okula gidiyor.

Büyük evimizde hep yalnızım. Günün çoğunda beni bırakıp gidiyor. Bayan. Greco geceleri evde olamadığında yatıya kalır. Beni yatırıyor. Bana hep iyi davranır.

Akıllı olduğumu, çok iyi okuduğumu ama matematiğin biraz zor olduğunu söylüyor. Bana bir sürü de kitap alıyor. Oyun oynamadığım zamanlarda onları okumayı seviyorum.

Kuzenlerimi görmek, arkadaş edinmek istiyorum ama babam izin vermiyor. Çok fazla soru sorduğumda kızıyor. Chiara ve Raquel'i sadece tatillerde ya da doğum günlerinde görüyorum. Diğer zamanlarda evimizde kalıyorum. En azından bir arka bahçem var. Salıncağa binebiliyor ya da kum havuzumda oynayabiliyorum.

"Aida, tatlım," diye Bayan Greco mutfaktan. "Biraz çikolatalı kurabiye yaptım. Bir tane ister misin?"

"Nefis!" Hemen ayağa , bebeği bırakıp ona doğru koşuyorum. "İki tane alabilir miyim?" Mutfaka koşuyorum ama o çoktan iki tabağa koymuş, beni .

Kocaman sırtıyorum, bir tane kapıyorum ve ağzıma atıyorum. Sıcacık ve yapış yapış. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, ağzımdan kırıntılar dökülüyor.

"Hoş geldiniz. Derslerine verdiğin onca emekten sonra bunu hak ." Bir kurabiye alıp kendi tabağına koyuyor ve yerken bana tatlı tatlı bakıyor.

Keşke benim annem olsaydı. Gerçek annem onun kadar iyi miydi? Benim gibi sarı saçlı mıydı yoksa Bayan Greco gibi siyah saçlı mıydı? Asla bilemeyeceğim ve bu beni çok üzüyor.

"Neyin var tatlım?" Bayan Greco soruyor ve ben ne diyeceğimi bilemeden ona bakıyorum. Babam için çalışıyor. Ya ona söylerse? Ya annemi düşündüğüm için bana kızar, sonra da bağırır ya da vurursa?

"Yok bir şey. Sadece yorgunum." İkinci kurabiyeye başladım. "Babam bunları yaptığın için kızacak mı?" "Hayır, etme." Gülümsemesi çok güzel. Bu beni mutlu ediyor. "Bir şey olur mu?" diye

sorduğumda
dün."

"Güzel. Bağırmasından
hoşlanmıyorum." İç çekiyor. "Ben de,
tatlım."

"Bu gece kalacak mısın?"

Ayağa kalkıyor, yanıma geliyor ve arkamdan omuzlarıma sarılıyor. "Bu gece olmaz." "Oh." Ona bakamıyorum. Ağlamaya başlayacağım. Ama o üzgün olduğumu anlayabiliyor çünkü bana daha sıkı sarılıyor. "Özür dilerim, Aida. Keşke..." Derin bir nefes alıyor.

Başımı kaldırıyorum ve ağlamak istiyor gibi görünüyor. "Ne diliyorsun?"

"Keşke," diye fısıldıyor kulağıma eğilerek, "seni buradan götürebilseydim. Daha fazlasını hak ediyorsun. Yeterince şey yapamadığım için üzgünüm."

"Ağlama." Hemen dönüp kollarımı karnına doluyorum ve tüm gücümle ona sarılıyorum. "Bana yardım ediyorsun. Bana iyi davranıyorsun. Bana öğretiyorsun. Sen benim arkadaşımın."

"Evet, tatlım, öyleyim."

Kalkıp mutfağı birlikte temizlememiz gerekene kadar onu birkaç dakika daha tutuyorum. Ev tertemiz olmazsa babam bize çok kızıyor.

"Şimdi gidip oynayabilirsin tatlım," diyor işimiz bittiğinde. "Daha sonra, film önce birlikte biraz kitap okuyabiliriz."

"Bu çok eğlenceli olacak! Gördün mü, bana yardım ediyorsun," diyorum ona kocaman bir sırıtışla. Ama gülümsüyor gibi görünse hâlâ üzgün görünüyor.

İkimiz de oturma odasına geri Bayan Greco oturur ve ben de bebeğime katılmak için yere çöker çökmez, ön kapı uçarak açılıyor, babam, amcalarım ve daha önce hiç görmediğim başka adamlar birilerini taşıyarak aceleyle içeri giriyorlar.

Bayan Greco ayağa fırlar. "da ne..." Gözleri patlayacakmış gibi bakıyor. "Kim o?"

Babam ona "Kapa çeneni!" diye bağılıyor ve o da hemen oturuyor. Gözlüklü bir adam elinde uzun bir yatak gibi bir şeyle içeri girdi. Adının ne olduğunu bilmiyorum ama onu yere koydu.

Sal amcam kollarında birini tutuyor ama benim tek gördüğüm o kişinin yerdeki ayakları. Küçük ayaklar. Beyaz spor ayakkabılar.

Bakmaya korkuyorum ama yine de kalkıyorum. Kim olduğunu görmek istiyorum.

Babam beni görecekt diye korkarak yavaşça parmak uçlarımda yürüyorum. Amcam kişiyi yatağın üzerine bıraktığında nefesim kesiliyor.

Bir oğlan. Benim gibi küçük. Gözleri neden kapalı?

Ayak seslerimin gürültü yapmamasını umarak daha iyi bakmaya gidiyorum. Kalbim çok hızlı atıyor ama nesi olduğunu görmek istiyorum. Umarım yaralanmamıştır ya da... ölmemiştir.

Gözlüklü adam, içinde stetoskop gibi bir sürü doktor olan siyah bir çanta çıkarıp yere atarken daha da yaklaşıyorum.

Bu o mu? Doktor mu? Oh, güzel. Çocuğa yardım edecek.

Elini çocuğun boynuna koyuyor. "Hâlâ hayatta, ama zar zor," diyor doktor adam, çocuğun üstündeki battaniyeyi kaldırırken.

"!" Gömleğinin göbeğinin etrafındaki kanı fark ettiğimde bağııyorum. Hemen ağzımı kapatıyorum çünkü o anda babamın öfkeli gözleri üzerimde.

Beni yakaladı.

"Defol git buradan, Aida." Göğsümü itiyor ve tökezliyorum, gözlerim yanıyor, ağlamaya başladığımda alt dudağım .

Neden bu kadar kaba olmak zorunda?

"Kim o, baba?" Beni tekrar incitmemesini umarak çok alçak sesle inliyorum. Ama bilmek istiyorum. O çocuğa yardım etmek istiyorum. O burada olmamalı. Bu şeytani evde değil. Babamla birlikte olmamalı.

"Sağır mısın?" diye bağılıyor. "Sana gitmeni söylemedim mi?"

", Aida," diyor Bayan Greco belli belirsiz, koltuktan kalkarken eli bana uzanıyor.

Babam bana odaklanmayı bıraktığında ona bakıyorum, bir adım geri çekilip kanepenin arkasına saklanırken başımı sallıyorum.

Çocuğu bırakamam. Bana ihtiyacı var. Onun için endişelenen birinin kalmasına ihtiyacı var. Eminim babamın umurunda değildir. O kimseyi sevmez.

"O çocuğu hayata döndürsen iyi olur doktor," diye uyarıyor amcam Faro ve adam dehşete düşmüş görünüyor. Korkmalı da. Faro Amca da babam gibi acımasızdır.

"geleni yapacağım."

"Hayır." Dişlerini birbirine bastırıyor ve adamın gömleğini avuçlayarak yüzünü ona doğru itiyor. "İstediğimi yapacaksın. Eğer o ölürse, sen de . Ve o güzel karın da ölecek, onu kendim için test ettikten sonra."

Adam hızla başını sallıyor ve sanki her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi. "Nasıl , Faro. Sadece ona zarar vermeyin."

"Bu sana bağlı. Şimdi çalış." Faro Amca elini . En azından amcam bu küçük çocuğa yardım çalışıyor, belki o zaman evine, ailesinin yanına dönebilir.

Korkmuş adam eşyalarını karıştırırken bazı keskin metal şeyler ve bir şişe içinde bir şey çıkarır. Suyu bir kaseye döküyor. Sanırım her şeyi temizliyor.

Doktor çocuğun gömleğini kesip açıyor ve sivri uçlu aletlerden birini çocuğun karnına koyarken gömleği yere atıyor. Tam olarak ne yaptığını göremiyorum ama etrafındaki onca insana rağmen ne yapacağını biliyor gibi görünüyor.

Onlara dikkatimi vermeyi bırakıp çocuğun yüzüne bakıyorum. Buradan onu net bir şekilde görebiliyorum. Çok uzun kirpikleri var, benimkilerden bile uzun ve saçları kahverengi.

Lütfen iyi ol. Eminim annen ve baban iyi olmanı istiyorlardır. Neden seninle değiller? "Aida," diye fısıldıyor Bayan Greco oturduğu yerden. "Baban daha da sinirlenmeden gitmeliyiz." "Şşşt! Onun iyi olduğunu bilmeden gidemem. Bana ihtiyacı var. Kimsesi yok."

"Oh, tatlı kız. Sadece birkaç dakika daha kalabiliriz, sonra gitmeliyiz."

"Birkaç dakika daha, evet." Ama ona gitmeyeceğimi söylemedim. Uyanana kadar olmaz. "Onu kulüp için kullanacağız," diyor Faro Amca babama.

Ne kulübü? Eğlenceli mi?

Babam gülüyor. "Evet, böyle sevimli bir çocuk mükemmel olur. Onu yiyip ."

"Neden onu başka bir şey için kullanmıyoruz?" Sal Amca bu kez sorar. "Bize adam lazım. Katillere. Daha önce hiç bir tane yapmadık. Adamlara onu eğittirebiliriz. Onu istediğimiz hale getirebiliriz."

Ne hakkında konuşuyorlar?

"Hmm." Faro Amca'nın ağzı yavaşça başını sallarken yana doğru kıvrılıyor. "İyi bir noktaya değindin. Ama kanun meraklıları gelir diye onu diğerlerinin yanında tutamayız. O küçük pisliğin bulunmasını hiç istemiyorum."

"Onu burada tutacağım," diyor babam sıkı bir gülümsemeyle. "Bodrum mükemmel olacak. Beni henüz hayal kırıklığına uğratmadı. Ve çocuğum hiçbir yere gitmiyor, bu yüzden konuşmayacak. Bu konuşmayacak." Başını eğip Bayan Greco'ya doğru bakıyor.

Çocuk bizimle mi kalacak? Ne ? Neden? Ailesi nerede?

Belki iyileşene ona arkadaşlık . Arkadaşım olmak ister mi? Ama bodruma bile girmeme izin yok. Babam oranın onun özel yeri olduğunu söylüyor.

"Oldu o zaman," diyor Faro Amca. "Cavaleri bizimdir. Babasını geri en küçük çocuğuna ne olacağını ona gösteremeyecek olmamız çok kötü." Acımasızca gülümsüyor.

Bu çocuğun arkadaşım olmasını istesem de burada kalmasını istemiyorum. Burası güzel bir yer değil.

Eve gitmek zorunda. İyileşmek zorunda.

"Gözlerini aç," diye fısıldıyorum sessizce, doğrudan ona bakıyorum, yüzü yana eğik. "Lütfen. Buradan çıkmanız gerekiyor."

Belki yeterince yüksek sesle düşünürsem beni duyabilir. Ama bu çok saçma. İnsanlar birbirlerini bu şekilde duyamazlar.

mi?

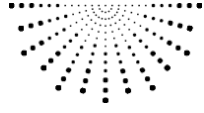
"Kahretsin," diyor

doktor. Birden nefesim

kesildi.

Çocuk gözlerini açtı ve doğrudan bana bakmaya başladı.

CHAPTER İKİ

AIDA

ÜÇ HAFTA SONRA

BENDEN NEFRET EDİYOR. Çocuk. Babam ona Matteo diyor.

İyileşene kadar üst katta hiç kullanmadığımız bir yatak odasına kilitlendi. Babamın adamlarından biri elinde silahla her zaman orada, muhtemelen kimsenin ona zarar vermediğinden emin olmak için onu koruyor. Ama bu benim ya da Bayan Greco'nun yapacağı bir şey değil.

Ne zaman doktor onu kontrol gelse ya da Bayan Greco ona yemek getirse ben de peşinden gidiyorum. Onunla çalıştım ama sanki onu inciten gibi bana ters ters baktı. Hatta ona okuması için birkaç kitap getirdim ama onları kaba bir şekilde yere fırlattı. Muhtemelen ailesiyle birlikte olamadığı için üzgündür.

"Eve gitmek istiyorum!" Daha iyi dinleyebilmek için sessizce merdivenleri Matteo babama bağılıyor, koridoru geçip yatak odasının köşesine saklanıyorum. Yukarıda babamdan başka kimse yok, ki bu iyi bir şey, yoksa adamlarından biri beni yakalayıp anlatabilirdi.

"Korkarım bu mümkün değil evlat. Orada kimse yok."

"Evet, var! Babam, kardeşlerim. Beni arıyor olacaklar."

"Evet, bunu sana söyleyen kişi olduğum için üzgünüm ama . Bak, baban öldü. Seni vurduktan sonra onu da vurduğumuzda bundan emin oldum."

Gözlerim irileşiyor ve ağzımdan çıkan nefesi hızla kapatıyorum. Ve orada, sessizlikte, çocuk kalbimi kıracak kadar yüksek sesle ağlıyor.

Babam Matteo'yu mu vurdu? Babasını mı öldürdü? Neden? Birini, özellikle de benim gibi bir çocuğu nasıl vurabilir? Onun nesi var?

"Kardeşlerimi de mi öldürdün?" Sesi ezilmiş gibi geliyor ve ben de onunla birlikte acı çekiyorum.

"Hayır, hayattalar ama seninle hiçbir şey yapmak istemiyorlar. Aslında onlarla bir anlaşma yaptım. Onlara zarar vermemem karşılığında seni tutabileceğimi söylediler. Şimdiye kadar çoktan gitmişlerdir, evlat. Buradan çok uzaktalar. Kendi başınasın."

Matteo burnunu çeker. "Sana inanmıyorum. Kardeşlerim beni seviyor." "Sanırım onlar kendilerini daha çok seviyor."

"Hayır! beni! Onları bulmam gerek!" diye bağılıyor.

"Yerinde olsam sakınleşirdim evlat, yoksa tıkarım."

Ama o sadece daha çok bağılıyor. "Beni geri istiyorlar! Sen bir yalancısın!"

"Sekiz yaşındaki bir serserinin ne düşündüğü umurumda değil. Ben senin yeni ailenim, buna alışsan iyi olur. Başka kimsen kalmadı."

Babamın şeytani kahkahası, aramızdaki duvarları çatlatacak kadar yüksek olan çocuğun sesini engellemek için hiçbir şey yapmıyor.

MATTEO YAŞ 8

Olanları hatırladıkça yastık yüzümün altında ıslanıyor. Babam ölmüş olamaz.

Hayır, baba. Lütfen. Hayatta kalmalısın. Annemin yaptığı gibi beni terk edemezsin! Beni burada bırakamazsın.

İçimde, göğsüm yumruk yemiş gibi acıyor. Bu adamlar neden babama zarar verdi? O kimseye bir şey yapmadı. Dükkana gelen herkese karşı hep nazikti.

Ve o adamın kardeşlerim hakkında söyledikleri doğru olamaz. Beni bulacaklar. . Belki onlara bir şekilde mesaj gönderebilirim.

Ama nerede olduğumu ya da bu insanların kim olduğunu bilmiyorum. Sadece buradan çıkmak istiyorum. Ama nereye baksam beni izleyen biri var.

Agnelo, o kötü adam, bana babam ve kardeşlerimden bahsettikten sonra gitti. Bu yabancıların beni almasına asla izin vermezlerdi. Belki o da babam gibi onlara zarar vermiştir.

Kötü adamı hatırlıyorum. Diğerlerini de hatırlıyorum. Bizi fırından aldıkları sabah dört kişiydiler. Babam ve ben çok erkenden oradaydık. İnsanlar gelmeye başlamadan önce her şeyi hazırlıyordu.

O gün beni götürmeyecekti ama ben gelmek için yalvardım. Kardeşlerim her zaman benim sinir bozucu olduğumu söylüyorlardı, bu yüzden onların yerine babamla olmak istedim.

Ama sonra o adamlar kapıyı çaldı ve hiçbir şey gibi olmadı.

"Matteo, yanındaki kutuyu bana uzatabilir misin?" Babam yuvarlak bir tabağa birkaç kek koyarak soruyor

Tabureden atlıyorum, tezgahtan alıyorum ve ona getiriyorum. "Çok lezzetli görünüyor! Bir tane alabilir miyim?" Çikolatalı Oreo keklerine bakıyorum ve babamın kahvaltıda bir tane yememe izin vermesini diliyorum.

"Belki öğle yemeğinden sonra," diyor kutuyu benden alırken saçlarımı karıştırıyor.

"Fiiine!" Çizgi romanıma bakabilmek için sandalyeye geri dönüyorum. Sandalyeye geri dönmeye çalışırken ayağım kayıyor, arkamın üzerine düştüğümde sandalye üzerime yıkılıyor.

"Ow!"

"İyi misin?" Babam koşarak yanıma geliyor, sandalyeyi üzerimden kaldırıyor ve kalkmama yardım ediyor. "Sanırım iyiyim." Yaralandığım yanağımı ovuyorum.

"Onun yerine gidip kanepede oturalım." Babam elini omzuma koyuyor ve yan yana yürüyoruz.

"Merhaba, evde kimse var mı?" diye sesleniyor biri dışarıdan, kapıyı çok yüksek sesle çalarak. Babam hareket etmeyi bırakıyor ve ona gözleri yuvarlak ve kocaman. "Kim o, baba?"

"Şşşt!" diye uyarıyor, göğsü hızla inip kalkıyor. İşte o zaman ben de çok korkuyorum.

"Francesco, yoo-hoo!" Bir kez daha yüksek sesle kapı çalındı, ama bu kez daha çok bir patlama sesi gibiydi. "İçeride olduğunu biliyorum. Kapıyı kırıp istemediğin bir olay çıkarmadan önce kapıyı aç."

Nefes alırken vücudum sarsılıyor, kalp atışlarım sertleşiyor. Adamları buradan göremiyoruz. Babam arka kapının anahtarını kullandığı için panjurlar hâlâ kapalı.

"Matteo." Babam diz çöküp omuzlarımı kavradi. "Saklanmanı istiyorum. Arka tarafa git ve

Onlar gidene kadar dolapta kal. Beni duyuyor musun? Hiçbir şey için dışarı çıkma. Ve hiçbir şey için."

"Hayır. Baba. Benimle gelebilirsin. Birlikte gidebiliriz. Lütfen." Burnumu çekiyorum, nefes nefese kalbim sıkışıyor.

Başını sallar, gözleri yaşlarla doludur. "Yapamam evlat. Benim için gelecekler. Ama senin burada olduğunu bilmiyorlar ve bundan emin olacağız. Şimdi git ve unutma" -bana daha sıkı sarılıyor- "ne duyarsan duy, bana ne yaparlarsa yapsınlar, dışarı çıkmayacaksın."

"Hayır," diye fısıldıyorum, başımı sallıyorum, gitmek istemiyorum. O da benimle gelmek zorunda. "Bir şeyleri kırmaya başlamadan önce üçe kadar sayabilirsin."

Olamaz.

Titriyorum.

"Seni seviyorum oğlum. Bunu asla unutma."

"Babacığım?" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve o ayağa kalktığı anda daha da hızlı akmaya başlıyor.

Zayıfça gülümsüyor. "Bana anneni hatırlatıyorsun. Gittiği her gün." Daha çok ağlıyor. Gözyaşları gözlerinde kalıyor, onları dolduruyor, ta ki aşağı inmekten başka bir yere gidemeyene kadar.

"Gidemem," diye feryat ediyorum, kollarımı karnına sarıp sıkıca tutuyorum. "Lütfen, beni zorlama."

"Merhaba!" Adamlardan biri panjurlara sertçe vurunca sarsıldım. "Sabırsızlanmaya başladık."

Babam beni kollarımdan tutup itiyor, avucunu yanağıma koyup bana bakıyor. "Matteo. Beni dinle." Sesi acildi. Hızlı. "Onlar çok kötü adamlar. Sana zarar verirler ve bunun olmasına izin vermektense iki kere ölürüm. Lütfen, o dolaba girmelisin. Bunu benim için yap. Kardeşlerinin sana ihtiyacı var."

Bum.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalır babam. "Arka kapıyı kırıyorlar. Gidin. Şimdi!"

Beni ellerim titriyor. "Seni seviyorum baba." Sızlanıyorum, vücudum titriyor.

"Seni seviyorum oğlum. Hem de çok. Kardeşlerine onları da sevdiğimi söyle, tamam mı?" Gözlerini kapatıyor ve ben ona bir kez daha bakıyorum. Gözyaşları daha da hızlı akıyor.

Bum.

Bu sefer babamı bırakıp arka tarafa koşuyorum, dolaba girip kapıyı kapatıyorum ki dışarıdan sert bir ses geliyor, ardından ayak sesleri içeri giriyor. Hem de çok sayıda.

"Ahh, işte orada," diyor bir adam ve sonra babam sanki biri canını yakmış gibi bir ses çıkarıyor. Sanırım ona vurmaya devam ediyorlar çünkü durmaları için bağılıyor, adamlar ona küfrediyor.

Sesi çok kötü geliyor. Bir şeyler yapmalıyım. Belki burada olduğumu görürlerse giderler. Ama babam ne olursa olsun dışarı çıkmamamı söyledi.

Cam ağır bir gümbürtüyle kırılır. "Karımı becerebileceğini ve benim bunu bilmeyeceğimi mi sandın? Ona ve kızıma benden kaçmaları için yardım edeceğini ve benim de buna izin vereceğimi mi sandın? Hiç öğrenmiyorsun, değil mi? Karını senden aldım, şimdi de tüm aileni alıyorum. Bunu ödeyeceksin," diyor adam ve babam canı yanmış gibi çığlık atıyor.

Aman Tanrım, ona ne yapıyorlar?

"Bundan kurtulabileceğini mi sandın? Benden!" O kadar yüksek sesle bağılıyor ki titriyorum, bacağımın iç kısmına ılık bir şey damlıyor.

Babam durmaları için yalvarırken eşyalar yerde kırılmaya devam ediyor. Ama .

Acı içinde inlerken ona daha sert vururlar.

"Sopayı bana ver," diyor başka bir ses.

"Hayır! Lütfen!"

"Ölmeyeceksin. Burada değil."

Kendimi durduramadan ellerim hareket ediyor. Babam kızacak ama ona yardım etmeliyim. Bu insanların ona vurmaya devam etmesine izin veremem.

Kapıyı dikkatle iterek açıyorum, dişlerim takırdıyor, parmaklarım titriyor, adım adım dışarı çıkıyorum, hiç korkmadığım kadar korkuyorum. Okuldan Benny, Laura'nın yanına oturursam beni yumruklayacağını söylediğinde bile korkmamıştım.

"Arkada biri var, Faro."

Bir nefes çekiyorum, gözlerim neredeyse fırlayacak. Duruyorum, dolaba geri koşturmak istiyorum ama artık çok geç. Siyah saçlı bir adam çirkin yüzünde iğrenç bir gülümsemeyle önümde durana kadar ayak sesleri aceleyle gümbürderken nabzım hızla atıyor.

"Bakın burada kimler varmış."

"Benden uzak dur!" Bir saniye içinde üzerime geldi, ben onu üzerimden atmaya çalışırken kolumu sertçe kavradı.

Ama o çok güçlü.

"Lütfen Faro, bırak gitsin. O sadece bir çocuk," diye yalvarıyor babam diğer taraftan.

"Bırak beni, seni hayvan." Diğer elimle ona yumruk atıyorum, ama beni babamın dizlerinin üzerine çöktüğü, kaşından ve alt dudağından kan gelen yere sürüklerken sadece gülüyor.

"Oğlunun ağzı iyi laf yapıyor, Francesco." Ben babamın önünde dururken adam daha sert çekiştiriyor. "Böyle konuşmasına izin mi veriyorsun?"

"O iyi bir çocuk, Faro," diye hıçkırıyor babam. Onu hiç böyle görmemiştim. "Bırak gitsin. O hiçbir şey yapmadı."

"Belki de değildir." Kapıyı koruyan adamlardan biri Faro'ya bir sopa verir. "Ama senin var." Sopayı kaldırıp, düşene kadar babamın kafasına vuruyor.

"Hayır!" Birinin beni duymasını umarak yüksek sesle bağıriyorum. "Baba, uyan!" Ama uyanmıyor, hatta bir başkası onu omzunun üzerinden atıyor. "Onu nereye götürüyorsunuz? Bırakın onu!"

"Kapa çeneni." Ben bacağını tekmeleyip elini ısırırken Faro avucuyla ağzımı kapatıyor. "Seni lanet olası küçük pislik!" bağırarak yanağıma bir tokat atıyor. Ona en acımasız yüzümü gösteriyorum. Ağlamayacağım.

Sağındaki başka bir adama bakar. "Kaseti bana ver, Benvolio." Diğer pislik kaseti ona fırlattığında, dişleriyle bir kısmını keser.

"Benden uzak dur." Bir adım geri çekiliyorum.

"Nereye gideceğini düşünüyorsun?" Hepsi etrafımda dönüyor. "Biz dört kişiyiz, bir de sen." Kıkırdıyor.

Faro ağzıma bant yapıştırıp beni havaya kaldırırken aniden biri arkamdan omuzlarımdan tutup beni bir yerde tutuyor. Beni arka dışarı çıkarıyor, ben banttan çığlık atıyorum, sırtını yumrukluyorum, elimden geleni yapıyorum. Ama yeterince güçlü değildim. Babamı bir cipin içine atıyorlar ve sonra ben de onun yanına atılıyorum.

Adamlardan biri arkamızda oturuyor, diğeri ise yanımda, beni korkutmaya çalışır gibi bakıyor.

İşe yarıyor.

"Uyan, uyan." Faro, mırıldanırken babamın yüzüne el feneriyle vuruyor, ikimiz de soğuk ve karanlık bir yerde dizlerimizin üzerindeyiz.

Burnumu , hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum, arkamdan bağlı hareket ettiremiyorum. Babam

da bağlı. Eve gitmek istiyorum. Kardeşlerimi istiyorum. Babamın iyi olmasını

istiyorum.

Lütfen baba, . Çıkar bizi buradan.

"Belki de oğlunu şimdi öldürmeliyim. Sanırım bu seni uyandırır." Faro silahını kaldırıp bana .

Silah alnıma yaklaşırken tüm vücudum titriyor.

Baba, gözlerini açmalısın! Lütfen!

Ama ağzım bantlıyken tek duyacağı mırıldanmak olurdu.

Ölmek istemiyorum. Çılgılık atmaya çalışıyorum. Ama faydası yok. Beni duyamaz.

"Mmm," diye inliyor aniden, göz kapakları titriyor, ağzının etrafı da bantlanıyor, sonra gözleri bana ve adamlara kayıyor.

Çılgılık atıyorum, dizlerimin üzerinde sallanıyorum, ona yaklaştırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Bacaklarım çok acıyor. "Ahh, ayağa kalktı." Faro ağzındaki bandı yırtar. "Sonunda, senin için yalvardığını duyacağım.

İkinizi de öldürmeden önce oğlunuzun hayatını kurtarın." Faro aniden başını başka bir yöne çevirir.

"Bir şey duydunuz mu?" diye sorar arkadaşlarına.

"Sorun şu lanet boru, sana söylüyorum," diyor başka bir adam. "Lanet olası sinir bozucu."

El feneri tekrar yüzümüze sıcıyor ve acımasını engellemek için gözlerimi kapatıyorum.

"Sorun yok, Matteo. Baban burada." Sesi titriyor ve ona bakabildiğimde gözyaşlarının hızla aktığını görüyorum.

Faro korkutucu bir kahkaha atarak, "Baban senin için hiçbir şey yapamayacak, evlat," diyor.

Eve gitmek istiyorum. Lütfen.

Yüzüstü yere düşüyorum, birinin bize yardım etmesi için ağlıyorum ama kimse gelmiyor. Kimse burada olduğumuzu bile bilmiyor.

"Lütfen, Faro. Lütfen çocuğa zarar verme. O yanlış bir şey yapmadı," diye feryat ediyor babam.

"Bana istediğini yapabilirsin ama onu bu işin dışında tut. O masum."

Faro okuduğum çizgi romanlardaki kötü adamlardan biri gibi kıkırdıyor. "Babanın hataları her zaman oğluna geri döner, Francesco. Bunu bilmen gerekir. Çok geç olmadan oğluna veda et."

Güle güle mi? Nereye gidiyorum ben? Çok zor nefes alıyorum, ağrıyor, midem bulanıyor, kollarım karıncalanıyor.

"Hayır, hayır. Hayır. Lütfen hayır," diye bağılıyor babam, bana yaklaşmak için bacaklarını hareket ettiriyor, omzuma eğiliyor, ikimiz de ağlıyoruz.

"Sorun yok, Matteo. Her şey yolunda. Şşş." Ama babama baktıkça, ağladıkça ona daha çok sarılmak istiyorum. Onun yaptığı gibi beni alnımdan öpmesini istiyorum.

"Benim ister misin?" diye sorar başka bir adam.

Ama babam ağlayarak "Sizi her zaman seviyorum" diye fısıldarken onları görmezden geliyorum. Gülümsemek, bana ve kardeşlerime her gece yatmadan önce söylediği şeyi bitirmek için çok mücadele ediyor.

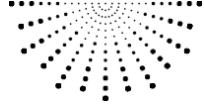
Ve bundan sonra sonsuza dek. Adam silahını kaldırıp bana doğrulturken, duymasa bile onun için söylüyorum.

"Bakma, tamam mı oğlum?" Babam söyledi. "Sadece bana bak ve gözlerini kapat." Sesi bir hıçkırıkla kesiliyor.

"Seni seviyorum, oğlum. Beni duyuyor musun? Babam üzgün. Seni seviyorum."

Pop.

ÜÇ HAPTE R

MATTEO

İKİ HAFTA SONRA

Yastığa tutunuyorum, sıkıca kavırıyor, gözlerimi kapatıp saklanmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bodrumdaki bu aptal döşekte, bu aptal zeminde sıkışıp kaldım. Ve rahat bile değil.

Birkaç gün önce midem düzelmeye başladıktan sonra Agnelo beni bodruma getirdi. Üst kattaki yatakta uyumama izin verilmediğini söyledi. Çöplerin yerde uyuduğunu söyledi.

Gözlüklü bir adam beni kontrol ediyordu. Bana doktor olduğunu ve çok şanslı olduğumu söyledi. Eğer şans dedikleri buysa, ben bunu istemiyorum.

Bir de Bayan Greco adında bir bayan var, bana birkaç gündür ilaç içiriyordu. Ne için olduğunu unuttum ama alırsam daha iyi hissedeceğimi söyledi, ben de .

Hareket ederek ayağa kalkıyorum ve karnım hâlâ biraz ağrıyor ama eskisi gibi değil. gereken kovayı elime aldığımda sol elimi çok sert çekiyorum, uzun gümüş zincir bileğimi sıkıştırıyor. İğrenç bir şey. Burası iğrenç bir yer.

Hâlâ burada olduğum her gün ağlamamaya çalışıyorum ama duramıyorum. Ailemi istiyorum. Kardeşlerimi istiyorum.

Neden benim için gelmediler? Beni gerçekten vermiş olabilirler mi?

Kovayı kullanmayı bitirdiğimde, pantolonumu yukarı çekip tekrar zincir şingirdiyor. Bir adam günde bir kez kovayı boşaltmaya geliyor, sonra beni duşa atıyor. Her zaman soğuk. Sıcak su kullanmama izin vermiyorlar. Düşündükçe ürperiyorum, her seferinde nefret ediyorum. Ama çok hızlı gidiyorum ve güneş ışığını düşünmeye çalışıyorum. Yine de işe yaramıyor.

bile. Zincirin bir anahtarı var, bileğimde bir kilit, diğer ucu da radyatörün etrafında. En azından yemek yiyebiliyorum. Bayan Greco bana tepside bir şeyler getiriyor. Babamın eskiden yaptığı gerçekten lezzetli şeyler yapıyor. Hatta bana sessizce ne yemekten hoşlandığımı soruyor ve bazen benim için alıyor.

Burada yaşayan bir kız da var. Onu birkaç gün önce bir kez gördüm, beni üst kattaki yatak odasından buraya getirdiklerinde. Beni birinci kata sürüklerken öylece bakıyordu, sanki sirkteki maymunmuşum gibi.

Ama o zamandan beri onu görmedim. Ufak tefek, çok açık kahverengi gözleri ve sarı saçları var. O kadar sarı ve parlak ki bana güneşi hatırlatıyor.

Ama burada yaşıyorsa, o da kötü . Bana yemek getiren kadın bile kötü . İyi biri olsaydı, dışarı çıkmama izin verirdi.

Beni daha ne kadar burada tutacaklar? Belki iyi davranırsam Agnelo gitmeme izin verir. Ama burada olduğum her gün, bunun doğru olduğunu düşünmüyorum.

Sanırım beni burada tutacak.

Sonsuza kadar.

AIDA

Babam bugün evde. Genelde öğleden sonraları amcalarımla dışarıda olur ya da işle ilgili bir şeyler yapar.

Matteo'yu bodruma koyduklarından beri onu görmeme izin vermiyor. Merhaba falan demeyi umuyordum, belki oyuncaklarımdan bazılarını paylaşabilirim, bebekleri seviyorsa. bir polis arabam var. Belki hoşuna gider.

Babama onu görmeye gidip gidemeyeceğimi ama beni geri çevirdi. Onun izni olmadan gizlice gitmeye çok korkuyorum. Onu kızdırmak istemiyorum. Zaten her zaman çok kızgın.

Bayan Greco öğle yemeği için spagetti ve köfte yapmayı bitirdi, Matteo için küçük bir kaseye biraz koydu. Bir tepsi alıp oturma odasına götürüyor, babam orada oturmuş kanallar arasında geziniyor, ben de onu takip ediyorum.

"Ben-" diyor ona, boğazını temizleyerek ve kanepenin arkasında durarak. "Öğle yemeğini ona götüreceğim Agnelo, eğer senin için de ."

"Evet, tamam. Bu saçmalığa çok fazla önem vermediğinden emin ol." Televizyon izlemeye devam ediyor. "Baba, lütfen onunla gidebilir miyim?" Ona doğru koşarken en tatlı köpek yavrusu yüzümü takınıyorum.

Ellerim dua eder pozisyonda, başım yana eğik. "Lütfen."

"Dün sorduğunda sana zaten hayır demedim mi?" Sesi korkutucu bir şekilde yükseliyor.

"Tamam." Çenemi indiriyorum ve asıyorum, kötü hissedip fikrini değiştirmesini umarak yukarı bakıyorum. "Üzgünüm." "Hmm." O tek kelime başımı kaldırmama neden oldu. Kaşları öyle bir şey yapıyor ki sanki

bir şey hakkında. "Biliyor musun?" Gülümsüyor ve ben hemen heyecanlanıyorum çünkü bunu pek sık yapmıyor. "Bence gidip onu görmelisin. Bir arkadaşla olabilir."

"Gerçekten mi?" Heyecanla sıırıyorum ve uzun zamandır ilk kez mutlu oluyorum. "Oh, evet. Ve başka ne var biliyor musun?"

"Ne?" El çırpıyorum, neredeyse zıplıyorum.

"Şu itibaren ona yemek getirmek senin görevin olacak. Hepsini tek yapabileceğini düşünüyor musun?" "Elbette, baba! Teşekkür ! Ben bebek değilim!"

"Şimdi başlayabilirsiniz." Bayan Greco'ya döner. "Tepsiyi ona ver."

"İ-ahh." Yemeğe bakıyor. "Belki önce kaseyi taşıyabilir, sonra su şişesi için geri gelebilir?"

"Han-" diye bağırmaya başladı.

"Merak etmeyin," diye araya giriyorum. "Suyu koltuk altımda ve kaseyi ellerimde tutabilirim. Ben !" Şişeyi hızla tepside alıp kolumun altına sıkıştırıyorum, ardından kaseyi alıyorum. "Gördün mü?" İkisine de bakıyorum. "Çok kolay."

Bayan Greco gergin görünüyor, ben ona kocaman gülümsüyorum, dişlerimle birlikte.

"Git, Aida," diyor. "Sonra mutfakı temizlemen gerekecek, o yüzden vakit kaybetme. Gir ve çık." "Emredersin baba!" Bodruma, koridordan aşağıya, sağdaki son kapıya doğru koşuyorum. Bayan Greco peşimden gelip kapıyı açıyor. "Lütfen tatlım. Dikkatli ol."

"O sadece küçük bir çocuk." Gözlerimi deviriyorum. "Ondan korkmuyorum."

İç çekti. "Matteo'yu kastetmedim." Elini başımın tepesine koyuyor ve uzun saçlarımdan aşağı doğru kaydırıyor. "Temizlendikten sonra döndüğünde biraz kitap okuruz. Tamam mı?"

"Tabii, evet. Gitmem gerek. Güle güle!"

Ayaklarım ilk basamağa ve dikkatlice her basamağı iniyorum, yemeği düşürmek istemiyorum, yoksa babam bunu bir daha yapmama asla izin vermez. İlk fikrini değiştirdiğine inanamıyorum. Gerçekten iyi bir ruh halinde olmalı, ki bu pek sık olmaz. Bana gülümsedi bile. Bunu hiç yapmaz!

Önce Matteoyu göremiyorum ama son basamağı indiğimde nihayet görüyorum. "," diye soluk soluğa kalıyorum, kâse avuçlarımın içinde tıkrıyor, şişe neredeyse kayıyor ama kolumu etrafına dolayarak hiçbir şeyin yeri kirletmemesine dikkat ediyorum. İçimde kalbim deli gibi atıyor.

Beni görmüyor, ilk başta görmüyor. Ama ben her şeyi görüyorum. Kilitli olduğu uzun, gümüş zinciri. çarşaf bile olmayan kirli yatağı. Ucunda küçük, ince bir battaniye.

Odanın köşesinde, uyuduğu yerden çok uzakta olmayan siyah bir kova var. O ne için? Babam bunu neden yapsın ki? Alt dudağım titriyor. Bu korkunç bir şey.

Ona yardım etmeliyim. Ama nasıl? Ne ?

Yüzü bana doğru döndü. "Neden aşağıdasın?" O iri kahverengi gözler, onu son gördüğümde tekmeleyerek ve çılgık atarak bodruma getirdiklerinde olduğundan daha öfkeli görünüyor.

O zaman beni gördü, ben merdivenlerin sonunda korkmuş bir şekilde dururken. Babam ve amcalarımın onu neden taşıdıklarını anlamamıştım ama babam oranın onun için daha güvenli olduğunu söylemişti. Şimdi yalan söylediğini anlıyorum. Her zaman yalan söyler. Ona neden hâlâ inandığımı bilmiyorum.

Koşup bunu nasıl yapabildiğini sormak istiyorum ama Bayan Greco bana onu asla sorgulamamamı söyledi. *Kendini yetişkin işlerine bulaştırma, Aida. Bu güvenli değil*, derdi. Belki de haklıydı. Eğer sorarsam babam muhtemelen bana zarar verir.

"I..." Ayaklarım yaklaşıyor. "Sana yemek getirmeye geldim."

"Senin aptal yemeklerini istemiyorum. Evime, ailemin yanına gitmek istiyorum." Ayağını fayanslara vuruyor, gözlerini yere dikeyiyor.

"Özür dilerim." Kızarıp diye daha hızlı gitmeye korkarak ona biraz daha yaklaştım.

"Kimsin sen?" Bana dönüp bakıyor. "Neden burada yaşıyorsun?"

Birden, buranın benim evim olduğunu, bunu yapanın babam olduğunu itiraf etmekten utandım.

"Çünkü... Burası benim evim." Sesim kısık ve boğuk çıkıyor.

"Peki beni buraya kilitleyen o kötü adam kim? Baban mı?"

Başımı sallıyorum, alt dudağımı ısırıyorum, kaşlarım

geriliyor. "O iyi bir insan değil. Ve sen de değilsin!" "Hey!"

diye veriyorum. "Ben onun gibi değilim."

"O zaman bırak gideyim." Sol bileğindeki zinciri salladı.

"Yapamam," diye fısıldıyorum üzüntüyle. "Kilidin anahtarı bile bende. bile seni buradan nasıl çıkarabilirdim? Babam evde olmadığı zamanlarda ön kapıda bir adam bulundurur."

"Tamam. Her neyse. Sadece beni yalnız bırak." Bana yine kesti ama ben istiyorum. Nazik gözleri var. Bayan Greco dışında bana karşı nazik olan kimse yok.

Geriye doğru bir adım atarken boğazım ağrıyor. "Gerçekten çok üzgünüm. Keşke sana yardım edebilseydim. Yemin ederim." Gözlerim yaşlarla doldu. "Babamın bunu sana neden yaptığını bilmiyorum. Bu hiç hoş değil."

"Tamam. Tamam. Tamam. Sana inanıyorum." Huffs.

"Sadece ağlama." Başımı sallıyorum, gözyaşlarımın engel olamıyorum.

"Belki ondan beni bırakmasını isteyebilirsin?" Çok umutlu görünüyor, sanki gerçekten bir şey yapabilirmişim gibi, ama ben bir . Babam için değil. Hiç kimse için değilim.

"Babam beni sevmez." Gözleri büyüdü.

"Ama sen onun kızıydın." Omuz silkiyorum.

"Annemi öldürdüm, o yüzden benden nefret

ediyor." Kaşlarını çatıyor ama ben yine de devam ediyorum.

"Ben bebekken, annem beni doğururken ölmüş." "Bu senin suçun değil." Ters ters bakıyor.

Ne diyeceğimi bilemeden tekrar omuz silkiyorum.

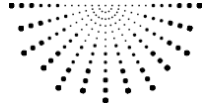
"Baban tam bir pislik. Buradan çıktığım zaman, seni de yanımda götüreceğim." "Gerçekten mi?" Nefes alıyorum, babamın beni dinlemesinden korkuyorum, kapı hâlâ açık.

"Eğer istersen," diye fısıldıyor.

"İstiyorum" Dudaklarımda küçük bir gülümseme titreşimi belirliyor ve bu onun ağzına da ulaşıyor. "O zaman anlaştık. Bir çıkış yolu bulduğumda benimle geleceksin."

"Yapacağım."

CHAPTER FOUR

AIDA

ÜÇ GÜN SONRA

SON ÜÇ GÜNDÜR, ona ne zaman yemek götürsem benimle konuşuyor. Babam beni yakalar ve çok uzun süre kaldığım için kızarsa diye birlikte çok fazla zaman geçirmiyoruz. Ama bu yeterli. Artık arkadaş olduğumuzu düşünmek istiyorum.

Bana , annesinin birkaç yıl önce nasıl öldüğünden ve amcalarımdan birinin babasını öldürdüğü gün başına bahsetti.

Onu bir köpek gibi zincirlenmiş bulana kadar ailemin ne kadar kötü olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum. Ben de ona hayatımı anlattım. Annemi tanımayı ne kadar istediğimi. Babamın beni sevmesini nasıl istediğimi. Arkadaşlarımla olmasını ve normal olmayı nasıl istediğimi.

Birlikte kaç günümüz var bilmiyorum, çünkü babamı tanıyorum, fikrini değiştirebilir ve buraya gelmeme izin vermeyebilir. Bu yüzden bugün, Matteo'ya öğle yemeği götürürken ona gizlice bir şeyler götürmeye karar verdim. Cebimde bir kalem ve küçük bir not defteriyle ona bir kase pilav ve kızarmış tavuk götürüyorum.

Beni görür görmez daha dik oturuyor ve şimdiye kadar gördüğüm en parlak gülümsemesini takınıyor. Elimde değil, ben de ona gülümsüyorum.

"Merhaba," diyor.

"Selam." Neden birdenbire utandığımı anlamadan yanına oturdum.

"Teşekkürler, Aida." Kaseyi benden alıyor, kaşığı kullanabilmek için kaseyi kalçalarının arasına koyuyor.

Bu şekilde kilit altındayken onu yemek yerken görmek... Keşke bir şeyler yapabilseydim. Ama yapabileceğim bir şey yok.

"Kaç yaşında olduğunu hiç sormadım," diye soruyor ağzı dolu bir şekilde. "Sekiz yaşındayım."

"Ben de." Gözleri parlıyor.

"Biz ikiziz!" Kıkırdıyorum.

"Evet." Bir kaşık daha alırken gülüyor.

"Oh, sana bir şey getirdim," diyorum, hırkamın içine uzanıp şeyler çıkarıyorum. "Bu ne için?"

Elime bir göz atıyor.

"Üzerine yazman için bir bloknot. Bilirsin, bana bir mesaj göndermen gerekirse ve ben burada olamazsam diye. Belki bunu Bayan Greco'ya falan verirsin, o da bana verir. Bir sır gibi."

sallıyor, ağzını koluna siliyor. "İyi fikir." Kaşığı kâsenin içine bırakıyor. "Yatağımın altına saklayabilirim."

"Onu asla bulamayacağından emin ol," diye fısıldıyorum. "Başımızın belaya girmesini istemiyorum."

"Merak etme." Elimi tutuyor ve uzun kirpiklerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Ben

Sen de korktuğun için üzgünüm. Ama bir gün, ben büyüdüğümde, birlikte kaçacağız. Seni güvende tutacağım." "Pinky yemin eder mi?" Umarım eder. Onunla gitmek için her şeyi yaparım. Doğrudan bana bakarak parmağını uzatıyor ve ben de serçe parmağımı onunkine geçiriyorum. "Serçe parmağı yemini," diyor bana. Ve sanırım bunu kastediyor.

MATTEO

Sadece iki gömlek ve iki pantolon almama izin veriyorlar. Duştan sonra üzerimi değiştirdiğimde o kadın kirli olanları alıp temiz olanları getiriyor.

Bir keresinde ondan buradan çıkmama yardım etmesini istedim ama bana edemeyeceğini söyledi. Sonra giderken ağladı. Neden polisi aramak gibi bir şey yapamıyor? O bir yetişkin!

Ama kimse bana yardım etmek istemiyor. Kimsenin umurunda değil. Aida hariç. Ama o bir şey yapamayacak kadar küçük. Ayrıca, babasının ona zarar vermesini istemiyorum.

"Gidelim!" bağılıyor zincirimi çözen adam banyo kapısına . "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Titreyen parmaklarımla başımdaki şampuanı hızla ovarken dişlerim takırdıyor, hepsini çıkarmaya çalışırken su donuyor. Vücudumda oluşan buz sarkıtları yüzünden tüylerim diken oluyor.

"Cidden, eğer bir dakika içinde bitirmezsen, seni oradan sürükleyerek çıkaracağım!"

Korku karnımda yuvarlanıyor. O adamdan nefret ediyorum. Aida'nın babası kadar yaşlı değil ama onun kadar acımasız.

Ve silahı var.

Bir keresinde bodrumdan yardım için çığlık attığımda beni öldüreceğini söyledi, ben de bir daha asla yapmadım.

Ama sonsuza kadar küçük kalmayacağım. Bir gün büyüyeceğim ve hepsinin canını yakacağım. Görecekler. Bunun bedelini ödeyecekler. Babamı öldürdükleri için. Beni incittikleri için. Aida'yı incittikleri için.

O onlar gibi değil. Ona öyle olduğunu söylediğimde yanılmışım. O sadece benim gibi korkmuş bir çocuk. Bu onun suçu değil.

Ne olursa olsun, onu koruyacağım. Artık üzülmesine gerek kalmayacak, kaçtığımızda değil. , hep birlikte hepsinin canını yakacağız ve ağlayan olacak.

Suyu kapattım, kapağının üstünden havluyu alırken titriyordum ve temiz kıyafetlerimi giymeden önce hızla kurulandım.

Kapı açılır ve kahverengi bıyıklı o korkunç adam, üst dudağı bir canavar gibi kıvrılmış halde içeri girer. "Aptal kışını yeterince uzun tuttum. Orada ne halt ediyordun, ha?" Üst kolumdan çekerek yatağa sürükledi ve sertçe üstüne attı. "Sadece bokunu ve çişini temizlemek zorunda değilim, aynı zamanda sen düş alırken sana bakıcılık yapmak zorundayım."

Ağlama. Ağlama.

Ama geldiğini hissedebiliyorum. Zinciri alıp bileğime sıkıca sarıyor ve cebindeki anahtarla kilitliyor.

"Ne oldu? Şimdi konuşamıyor musun?" Elinin tersiyle çeneme vuruyor.

Ağlama. Aida'yı ve ona kardeşlerimin birbirlerine yaptıkları şakaları anlattığımda yüzünde beliren o komik ifadeyi düşün.

Gülümsemeye başlıyorum. Bu yardımcı oluyor. O bana yardım ediyor. Artık tek arkadaşım o. Sahip olduğum tek kişi.

"Sen de aptalsın sanırım." Zalimce gülüyor, benden uzaklaşıyor ama ben sadece ona bakıyorum. "Kovayı alıp altına işletmeliyim ama Agnelo senin pis kokunun evini kirletmesini istemiyor. Seni de gibi kafese koyamamız çok kötü."

Kalbim hızla atıyor. Nefes alışım gittikçe hızlanıyor. "Seni öldüreceğim." Kelimeler, onları durdurmaya fırsat bulamadan ağızımdan dökülüyor.

Gülüyor. "Sen mi? Çok tatlısın. Şey" kadar geliyor, iğrenç nefesi ağızımın üzerinde dolaşıyor-"benim adım Louis Esposito. Deneyebilirsin, evlat." Daha dik dururken başını sallıyor. "Dostum, belki de Sal senin hakkında yanılmamıştır. Belki seni sert ve çılgın orospu çocuğuna dönüştürebiliriz. Öyle umsan iyi olur, yoksa hayatın çok daha kötü olacak."

Ona zarar vermek için sabırsızlanıyorum. Agnelo'yu öldürdükten hemen sonra ilk o olacak.

Sonunda beni yalnız bırakıp merdivenlerden yukarı çıkıyor ve kapı arkasından kapanıyor. Biraz sonra ayağa kalkıyorum, Aida'nın bana verdiği defteri ve kalemi çıkarmak için yatağın altına uzanıyorum.

Ama orada sakladığım başka bir şey daha var, bir fotoğraf. Ailemden kalan tek fotoğraf. Üzücü tek şey annemin fotoğrafta olmaması. O öldükten sonra çekilmiş. Gerard, babamın pastanesinin şekerçi dükkanında çalışan adam, biz oradayken çekmiş. Dom'un kucağında oturuyorum, hepimiz gülümsüyor ve mutluyuz.

Nereye gidersem gideyim her zaman cebimde taşıyım ve Agnelo ve diğerlerinin geldiği gün hala yanımdaydı. Eğer bulsalar, biliyorum ki onu dışarı atarlardı. Beni üst kata pantolonumun cebinden düşmediği için şanslıyım.

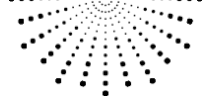
Resme bir saniye daha bakıyorum, kardeşlerimin beni terk ettiğini hatırladığımda burnumun arkası yanıyor. Çenem titriyor. Nasıl olur da artık beni sevmezler? Gözlerimin altını silerek, biri gelirse diye fotoğrafı hızla yatağın altına geri koyuyorum.

Not defterini tutmaya devam ederek tekrar uzanıyorum, çizmeye başlıyorum ve bitirdikten sonra diğer tarafa bir mesaj karalıyorum. Mükemmel değil ama sanırım doğru heceledim. İşte o zaman bir daha asla okula gidemeyeceğimi hatırlıyorum ve yastığa karşı sessizce ağlamaya başlıyorum. Arkadaşlarımı, öğretmenlerimi özledim.

"Ailemi geri istiyorum," diye nefesimi tutamayarak ağlıyorum. "Lütfen!" Birkaç dakika kendimi kötü hissettikten sonra, üzerinde resmimin olduğu kâğıdı yırtıp yastığının altına saklıyorum, sonra da defteri ve kalemi yatağın altına tikiyorum.

Aida tekrar geldiğinde, ona yaptığım resmi vereceğim. Umarım beğenir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

AIDA

"ÇOCUK BİR ŞEY SÖYLEDİ Mİ?" Babam siyah ayakkabılarını giyerken soruyor, sırtı bana dönük, gece için ayrılmaya hazırlanıyor.

"Pek sayılmaz." Bir tutam saçımı işaret parmağımın etrafında döndürüyorum. "Hiç mi bir şey yok?"

"Hayır."

Ceketini çıkarıp giyiyor ve bu sefer bana bakıyor.

"Bana yalan mı ?" Kalın, siyah kaşları kalkıyor. "Hayır, baba. Bunu *asla* yapmam."

"Mm-hmm. Eğer önemli olduğunu düşündüğün bir şey söylerse, bana söyleyen iyi olur. Duydun mu?"

"Elbette baba." Sırıtiyorum. Açıkçası ona asla bir şey söylemem. Matteo benim arkadaşım ve bana söylediği her şey bizim sırrımız. "Neden-" Ama soru ağzımdan çıkar çıkmaz hemen konuşmayı kesiyorum.

Soğuk bir şekilde bakıyor ve elini ne istiyorsun şeklinde hareket ettiriyor. "Peki, ne diyecektin?"

"Boş ." Nefes alıp veriyorum.

"Bu saçmalık için zamanım yok. Gitmem gereken yerler var. İyi geceler." Elini kapı koluna koyarak kapıya .

"Onu neden kilit tutuyorsunuz?"

"Sana işine bakman konusunda ne demiştim?" Yanıma geliyor, ayak sesleri yeri dövüyor, yutkunurken nabzım boğazımda patlıyor. Parmağı çenemde, yüzümü ona doğru kaldırıyor. "Beni bir daha asla sorgulama yoksa onu bir asla göremezsin."

Nefesim kesildi, gözlerim büyüdü.

Elini bırakır. "Bir saat içinde yatakta ol."

Sonra kapıdan çıktı, kilit tıkırdadı, bir dakika sonra motor kükreyerek hızla uzaklaştı. Matteo'nun neden burada olduğunu bana asla söylemeyeceğini biliyordum. Ben bir aptalım.

Bayan Greco mutfakta yarın için yemek hazırlamakla meşgulken, ben de elimde birkaç kitapla bodruma inmeye karar verdim - Bayan Greco'nun bana öğrettiği ders kitapları. Matteo'nun ne bildiğini bilmiyorum ama öğrendiklerimi ona öğretebileceğimi düşündüm. Böylece okulu olur.

Elimde bir matematik ve dilbilgisi kitabıyla merdivenlerden iniyorum, babam eve gelir de beni burada yakalarsa diye kapıyı arkamdan kapattığımdan emin oluyorum. Louis, gün boyunca ön tarafta kalan adam, yatma vakti geldiğinde eve gidiyor.

"Aida?" diye sesleniyor, ben son adımı atarken zincirler takırdıyor.

"Benim," diye fısıldıyorum. "Beni özledin mi?"

"Sayılır." Gülümsüyor. " da ne?" Dikkati elimdeki kitaplara kayıyor.

"Okula gidemediğin için okulu sana getirdim." Yanına oturuyorum, dizi değıyor. "Bayan Greco benim öğretmenim," diye açıklıyorum. "Gerçek bir okula ve düşündüm ki
."

"Neden okula gitmiyorsun?" diye araya giriyor.

Omuz silkiyorum. "Babam izin vermiyor. Evde eğitim alıyorum."

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Okula gitmek istiyor musun?"

"Bence eğlenceli olurdu ama bunu fazla düşünmemeye çalışıyorum. Bu konuda üzülmenin bir anlamı yok. Fikrini asla değıştirmeyecek." O bana baktıkça utançtan midem bulanıyor. "Neyse, kitaplara ."

"Tamam." Ben matematik kitabını açarken bakışlarını sayfaya indiriyor. "Sen de benim gibi üçüncü sınıftasın, değıl mi?" Emin olmak için soruyorum. "Evet."

"Güzel. Bir üç sayı toplama hakkında ne biliyorsun?" "Sanırım bana göstereceksin?" Gülüyor.

"Elbette olacak!"

"İyi misin?"

"Bazen." Genişçe sırtıyorum, ondan da bir tane alıyorum.

Bayan Greco'nun bana öğrettiğı yöntemi ona gösterirken gülerek birkaç sayfayı birlikte gözden geçiriyoruz, kapı açılmadan ve Bayan Greco başım belaya girmeden önce yatağı gitmemi söylemeden önce biraz zamirlere atlıyoruz. Bana veda etmek için bir dakika vererek ayrıldı.

"Gitmeden önce sana yaptığım bir resmi vermek istiyorum." Kalçasının altına uzandı ve ona verdiğim yırtık bir kâğıt çıkardı. Üzerinde bize benzeyen iki çocuğun fotoğrafı var.

"Vay canına," diye fısıldadım. "Bunu sen mi çizdin?" "Evet, beğendin mi?"

Bakışlarım ondan uzaklaşıp tekrar resme dönerken gözlerim yerinden fırlıyor. "Sen bir çeşit dahi çocuk falan mısın?" Çizimi kapıyorum. "Bu gerçekten çok iyi. *Gerçekten* çok iyi. Bir evin biz miyiz?"

"Evet. Büyüdüğümüzde kendi evimiz olacak ve kimse bizi yapmak istediğimiz şeylerden alıkoyamayacak ya da bize patronluk taslayamayacak."

"Bunu sevdim." Kıkırdıyorum. "Bende kalabilir mi?"

"Evet. Senin için yaptım. Oh, ve çevir. Arkasına bir şey yazdım."

Matteo ve Aida. Sonsuza Kadar Arkadaş.

Ne kadar tatlı olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Onu güvende tutacağım. Kimsenin bilmediğı bir yerde," diyorum sakın bir nefesle, kâğıdı kalbimin üzerine koyuyorum, avuç içim göğsümü sıkıyor.

"Bunu da alabilir misin?" O kadar alçak sesle söylüyor ki, bacağının altından başka bir şey bana uzatırken neredeyse onu duymuyorum.

"Bu senin ailen mi?" üç büyük oğlana ve babası olabilecek gibi görünen bir adama bakarken soruyorum.

Başını sallıyor.

"Onu güvende tutacağım. Söz veriyorum. Kimse bulamayacak."

"Teşekkürler."

Sonra bakıyorum, kollarım boynuna dolanmış, sımsıkı sarılıyorum, o bana sarılıyor. Bu hoşuma gitti.

MATTEO ÜÇ GÜN SONRA

Kendi evimde uyurken gece mi gündüz mü olduğunu anlayabiliyordum ama penceresi bu bodrumda bilemiyorum. Aida bana her gün kahvaltı getirdiğinde, işte o zaman sabah olduğunu anlıyorum.

Bu aptal yerde bir arkadaşımın olması güzel. Zincir bileğimi acıtıyor. Derimde kırmızı bir iz bırakıyor. Ne zaman düş izin verilse, titrerken bile bileğime soğuk su değmesi iyi hissettiriyor.

Kapı açıldığında gıcırıyor ve onu buradan göremesem de Aida'nın her zamanki gibi bana kahvaltı getirdiğini biliyorum. Umarım yine kreptir. Babamın eskiden yaptığı kadar iyi değil ama oldukça yakınlar. Hatta onunki gibi içinde çikolata parçaları var.

Elinde bir tabak krep ile geldi. "Evet!" Fısıltıyla bağıryorum. "Yine bunu yapmıştır diye umuyordum."

Ama her zamanki gülümsemesi yerine kaşlarını çatıyor. Yaklaşıp bana bir tabak uzatıyor, her zaman yaptığı gibi oturmuyor bile.

"Sorun ne, Aida?" Yemeği kapıp bir ısırık alıyorum, midem gurulduyor.

"Yukarıda babamla birlikte bazı adamlar var." Alt dudağını yere bakıyor. "Sanırım şey için buradalar..."

"Ne için?" Kalbim hızlı atıyor.

"Senin için" diye fısıldıyor, iri gözlerle bana bakıyor, gözyaşları içinde birikiyor. "Babama burada ne yaptıklarını sormaya çalıştım ama bana kaybolmamı söyledi. Yine de dinlemeye devam ettim ve seni buradan götüreceklerini söylediklerini duydum. Gidemezsin!" diye ağlıyor, yere diz çöküyor, elini zincirlenmiş elimin üzerine koyuyor. "Seni götürmelerine izin vermeyeceğim."

Tabağı yere bırakıyorum. "Sorun yok, Aida. Nereye gidersem gideyim, seni her zaman bulacağım. Sonsuza dek, her zaman demektir."

"Pinky yemin eder mi?" Kendi gözlerini benimkilere uzatırken gözleri yaşlarla doluyor. "Serçe parmağı yemini." Serçe parmaklarımızı birbirine tutturuyorum.

Kapı sanki biri tekmelemiş gibi açıldı. Merdivenlerden birden fazla ayak sesi geliyor, ben de ağzıma bir krep tıktırıp hızlıca yerken Aida ayağa kalkıyor ve duran adamlara bakıyor.

Kollarını açarak onları benden uzak tutuyor. "Ondan uzak dur!" Adamlar onu ve o da sertçe yere düştü.

"Hey! Dokunma ona!" Ayağa fırladım. "Neyin var senin?"

Bir adam siyah tişörtünün kollarını yukarı çekerek gülüyor. "Kapa çeneni, çocuk." Diğer pislik kolumu tutuyor ve elindeki anahtarla bileğimdeki zincirin kilidini açıp ağır çınlamayla yere bırakıyor.

"Bırak beni!" Ayağına basarak onu tekmeliyorum.

"Siktir! Seni aptal velet!" Avucuyla yüzüme vuruyor ve ben de elimi acının üzerine koyarak tekrar yatağa düşüyorum.

"Giy şu lanet ayakkabılarını!" Ayakkabıları karşı köşeden alıp ikisini de fırlatarak canımın daha çok yanmasına neden oldu.

"Uzak dur ondan!" Aida yumruklarını adamın sırtına indirirken, diğer adam onu . "Agnelo!" diye sesleniyor. "Lanet çocuğunu buradan götür."

Beni buraya getiren adamı görene kadar bir dizi ayak sesi daha iniyor.

"Sana yukarı çıkmanı söylemedim mi?" Agnelo onu saçlarından çekerek merdivenlerden yukarı sürüklüyor.

"Matteo, hayır! Lütfen baba, ona zarar verme!" diye bağılıyor, sesi giderek uzaklaşıyor ama kapı çarparak kapanırken bile beni duyabiliyorum.

Beni dört kapılı siyah bir arabanın içine attıklarında gözlerimi bağladılar ve başıma bir torba geçirdiler. Onlar bunu yapmadan hemen önce arabaya dair hatırlayabildiğim her şeyi hatırlamaya çalıştım, örneğin yolcu kapısındaki büyük çizik gibi.

Yolculuk sona erdiğinde, biri beni tuttu ve daha fazla adamın beklediği bu binanın içine getirdi.

Hepsinin silahı var; , küçükler. Hatta bazıları yerde. Beni vuracaklar mı? Gerçekten zor nefes alıyorum ve kollarım diken diken oluyor, ama cesur olmak için gerçekten çok çabalıyorum.

Bir adam bir sandalyeye sürükleyip üzerine iterken, bir diğeri önümde durup sandviç yerken kalbim hızla çarpıyor. Isırma ve çiğneme şekli çok iğrenç. Goril gibi yiyor. Ağzını koluna siliyor, paketini yere atıyor, sonra bir sandalyeyi çekip önüme koyuyor.

"Ee, evlat," diyor, üzerine oturup açık kahverengi saçlarının kenarını kaşıyarak. "Erkek olmaya hazır ?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu görüyor musun, tam burada?" Ayağının yanındaki silaha uzanıyor. "Bunlardan biriyle hiç ateş ettin mi?" Silah elinde dönüyor ve neredeyse düşürüyordu, bu da benim nefes nefese geri çekilmeme neden oldu. "Merak etme." Gülüyor, vücudu titriyor. "Seni bununla vurmuyacağım." Birden yüzü ciddileşti. "Henüz değil. Bana bir sebep göstermezsen olmaz. Bana bir sebep vermek ister misin?"

Başımı çok hızlı sallıyorum, kalp atışlarım içimden vuruyor, sanki defalarca yumruklanıyormuşum gibi.

"Aferin oğlum."

"Gitmeme izin verecek misin?" Çok alçak sesle fısıldıyorum ama bu büyük yerde kulağa daha yüksek geliyor. Kıs kıs gülerek alay ediyor. " izin vermek mi? Buradan gitmek gibi mi?"

Başımı sallıyorum ve o biraz daha gülüyor. "Hayatta olmaz, evlat. Artık patron için çalışıyorsun. Bu yüzden buradasın." Ters ters bakıyor. "Kendini kanıtlamak için."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Stan'im ve sana öğreteceğim. Seninle işim bittiğinde, bu kötü çocuklardan birini uykunda ateşleyebileceksin."

"Ama silah kullanmak istemiyorumOnlar tehlikeli. İnsanlara zarar verebilirler."

"Çok değil mi?" Bana bir bakış fırlatmadan önce arkamdaki adamlara bakıyor. " da bu zaten. İnsanlara zarar vermeyi öğrenmek. Kendini bir silah haline getirmek. Ve öğretmenin ben olursam, sen de olacaksın. Seninle işim bittiğinde, öz annen bile seni tanıyamayacak."

"Annem öldü." Kaşlarımı çatıyorum.

"Eğer hayata geri dönerse." Kıkırdıyor ve ben gözüne yumruk atmak istiyorum.

"Ayağa kalk." Silahı bana doğru itiyor, sanki gerçekten istiyormuş gibi.

Kendimi sandalyenin arkasına doğru zorlayarak geri . "Lütfen. İstemiyorum"

"İyi." Omuz silkiyor ve bir an için gerçekten sorun etmediğini düşünüyorum. Ta ki ayağa kalkıp

yanıma gelene, ben nefesimi tutarak iri gözlerle bakarken silahı gözlerimin arasına sokana kadar.

"Ölmeye hazır mısın o zaman? Çünkü bundan kurtulmanın tek yolu bu. Ölüm. Annene ve babana

katılabilirsin." Ağzı köşeden kalkıyor ve o şeyi kafama soktukça midem kıpırdanıyor, göğsüm hızlı

nefes alıp vermelerle inip kalkıyor.

"Üç. İki. On-"

"Tamam!" Atlıyorum. "Ben alırım." Bedenim titriyor, gözlerim yaşıyor ama yine de sandalyeden

kalkıyorum, parmaklarım silahı iki elimle tutmadan önce .

"Şimdi ne yapacağım?" Kaşlarımı çatıyorum, o şey sanki bir milyon kilo

ağırlığındaymış gibi hissediyorum. "Beni takip et."

Ben de, başka seçeneğim olmadığı için, tavandan çıkan ve daireler olan şeyin önünde durana

kadar onu takip ediyorum.

"Bu hedefleri birlikte vuracağız, böylece nasıl çalıştığını görebilirsin." Arkamdan yaklaşıyor, elleri

silahın etrafına sarılmış, benimkileri de istediği gibi yerleştiriyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan silahı

çekiyor ve silahın sesi, merminin titreşimi ellerimin sarsılmasına, bedenimin geriye doğru

sendelemesine ve Stan'e çarpmama neden oluyor. Az önce koşmuşum gibi ofluyorum.

"Vay canına, evlat. Sakin ol. Buna alışacaksın." Tekrar yapıyoruz, o kadar çok ki ellerim

yoruluyor. Ama o durmuyor. Bana daha fazla hedef vurdurmaya devam ediyor. Sonra manken

görünümlü bir şey çıkardı.

"Herhangi bir yere ateş et."

"I-" Bir insana çok benziyor. Gözleri ve ağzı bile var. "Yapmak zorunda mıyım? Çok yorgunum.

Lütfen," diye nefes alıyorum. "Biraz ara vermek istiyorum." Sonsuza kadar durmak istiyorum. Silahları

sevmiyorum. Onları vurmaktan hoşlanmıyorum. Gözlerim hızla etrafta dolaşıyor ve kaçamayacağımı

biliyorum. Burada çok fazla adam var.

"Yap şunu!" diye bağılıyor, yüzü kızarıyor, silahı kafama doğrultuyor. "Eğer yapmazsan seni şu

anda öldürürüm, amcık."

Biri bana yardım etsin! Lütfen! Lütfen! Lütfen beni buradan çıkarın!

"Öldürün onu," diye bağıırır başka bir adam.

"Evet, çocuğu öldür." Başka biri gülüyor, sesi daha uzakta.

Bir o yana bir bu yana dönüyorum, kalbim küt küt atıyor, kesiliyor.

Ellerim titriyor. Ama gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, silahı ondan alıyorum, iki elimle

ağırlığını kaldırıyorum. Yavaşça kaldırıyorum, mankene doğrultuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve

çekiyorum.

Soluk soluğa ateş ettiğim yere bakıyorum, tam o sırada Stan ayağa kalkıyor ve mankenin yanına

kadar yürüyor. "Lanet olsun, evlat." Karın bölgesini inceliyor. "Ya şanslı bir atıştı ya da doğuştan

yeteneklisin."

Doğal olmak istemiyorum, her ne demekse. İyi atış yaptığım için mutlu olmasını istemiyorum. Bu

işte kötü olmak istiyorum, çünkü belki o zaman Agnelo'ya berbat olduğumu söylerler ve ben de

Aida'nın yanına dönebilirim.

"Artık gidebilir miyim?" Sesimde umutla soruyorum.

Bana geri dönüyor. "Günün son sınavını geçebildiğin sürece."

Başka bir test mi? Ugh!

Ama ne olsun, peşinden gidebildiğim sürece

yapacağım. "Hey, Carlito," diyor birine. "onu."

Arkamdan ayak sesleri geliyor, nabzım daha da yüksek sesle çarpıyor. Yaklaşıyor, elinde kahverengi bir kutuyla yanıma geliyor.

"O hedefi nasıl vurduğunu hatırlıyor musun?"

Stan sordu. Başımı sallıyorum.

"Yine yapacaksın ama bu sefer..." o zaman Carlito denen adam karşıma çıktı ve hayatımda gördüğüm en şirin beyaz tavşanı çıkardı.

Ağzım kocaman bir sırıtışa dönüşüyor. "Eğer iyi bir şey yaparsam onu tutmama izin verecek misin? Lütfen? Ona bakacağıma söz !" Ama tavşana yaklaştığımda, başka biri beni göğsümden tutarak geri çekiyor.

"Tavşan beslemene izin vereceğimizi mi sanıyorsun?" Carlito gülerek . "Nerede? Agnelo'nun bodrumunda, onlar seni sokak köpeği gibi zincire vururken mi?"

"Eğer ona bakamayacaksam neden tavşanı buraya getirdin?"

Stan cevap verir, "Çünkü onu öldüreceksin."

İniltili bir çığlıkla geri çekildim. "Hayır! ! Hayır!" Tüm vücudum titriyor. "Bunu yapmayacağım!" Aldığım her nefeste gözyaşlarımı yutarak çığlık atıyorum. "Beni öldürebilirsin! Umurumda değil! Bu zavallı hayvana zarar vermeyeceğim!"

"Ahh, ama bak, yapacağını biliyorum," diyor başka biri -sesinden ettiğim, kızının da ondan nefret ettiği adam. Ayaklarını sürüyerek bize doğru geliyor, Stan'in yanında durmak için yaklaşıyor. "Bugün iyi miydi?"

"Kabul edilebilir." Stan kollarını göğsünde kavuşturmuş, ikisi de canavar gözleriyle bana bakıyor.

"Şimdi, Matteo," diyor Agnelo sakince. "O lanet silahı alacaksın ve o tavşana bir kapak takacaksın ve bundan hoşlanacaksın. Çünkü eğer ..." Cebinden cep telefonunu çıkarır ve yaklaştıkça bir video oynatır. Görüntüde Aida mutfakta bir sandalyede oturuyor, arkasında bir adam var. Adamın elinde tıpkı bunun gibi silah var ama tam kafasının arkasına doğrultulmuş olduğundan haberi yok.

"Hayır! Ona zarar veremezsin!" Bağıriyorum, kocaman gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

Babası bunu ona nasıl yapabildi?

Nabzım boynuma çarpıyor, sanki içimden patlayacakmış gibi, oda dönüyor.

"Bu tamamen sana bağlı." Zalim bir alaycılıkla göz kırpmıyor ve kendini olduğundan daha da çirkin gösteriyor. "Ee, çocuk? Ne ?" Carlito uzun kutuyu bırakıyor. "Tavşan mı yoksa kızım mı?"

Orada öylece duruyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, içeride hoplayıp zıplayan tavşana bakarken yüksek sesle nefes alıyorum. "Bir hayvana zarar veremem. Yapamam işte."

"Pekala," diyor Agnelo. "Sanırım kararını vermişsin." Telefonu eline alır ve çevirmeye başlar.

"Hayır! Ben yaparım! Ona zarar verme!" Kelimeler havada . "Onu rahat bırak."

Telefonu kaldırıyor. "Yap o zaman." Bakışları daralıyor. "Neyin var göster bana."

Gözyaşlarım yavaşça süzülürken, ayaklarım bir milyon kilo ağırlığındayken, o pofuduk tavşanı alıp göğsüme koyuyorum. O küçük kulakları sallanıyor, gözleri bana . "Özür dilerim," diyorum ona, yumuşak saçlarını okşayıp kutusuna geri koymadan önce.

Elimdeki silahı kafasına . "Çok özür dilerim." Sonra gözlerimi kapatıyorum ve ıskaladığımı umarak tetiği çekiyorum.

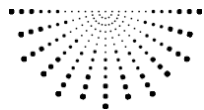
Ama tavşana dönüp baktığımda öldürmediğimi fark ettim. Kollarımdan soğuk şey akıyor ve öldürdüğüm hayvana bakarken nefes alamadığım için göğsüm ağrıyor.

Agnelo alkışlar. "İlk günün için hiç fena değil."

Kan. kadar çoktu ki, artık beyaz kürkünü zar zor görebiliyordum. Midem bulanıyor ve

anında kusarım. Ama hiçbir şey .
Hayır... Ben ne yaptım?
Bir şey öldürdüm. Birini incittim.
Ben de mi kötüyüm şimdi?

CHAPTER SIX

Ben deli gibi koşarken, onlar beni kovalarken omzumun üzerinden bakarken nefesim kesiliyor.

Daha hızlı. Daha hızlı git.

Yaklaşıyorlar.

Köşeyi dönüp deponun metal basamaklarını koşarak Stan "Çabuk bir şeyler düşünsem iyi olur," diye alay ediyor, daha önce buraya hiç gelmediğim için nereye gittiğimi bilmiyorum. Zifiri karanlık bir alana giriyorum, onların ayak sesleri de çok geride değil.

"Bu kadar korkarken nasıl sert ?" diye alay ediyor diğer adam. Adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Onunla daha önce hiç karşılaşmadım.

Sanki yapabilirmişim gibi ikisiyle de savaşmamı istiyorlar. Ben kısa ve ufak tefeğim, onlarsa kocaman. Onlar için çalışmak istiyorsam sert olmam gerektiğini söylüyorlar ama ben kimse için çalışmak istemiyorum.

Bu son iki yıl cehennemden başka bir şey değildi. Hâlâ o bok çukuru bodrumdayım ve çıkış yolum yok çünkü kimse bana yardım etmiyor.

Beni her gün buraya getiriyorlar, dövüşmeyi öğretiyorlar. Ateş etmeyi. Öldürmeyi. Hepsinden nefret ediyorum.

Beni bodruma geri , tek yaptığım sessizce ağlamak, ailemi özlemek, her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını, kardeşlerimin yollarına çıktığı için bana sataşmasını özlemek. Bunu özlüyorum. Onları özlüyorum. Hepsini özlüyorum.

Onları bir daha asla göremeyeceğimi bilerek gözyaşlarımı siliyorum. İki yıl içinde beni bulamadılarsamuhtemelen bulmak istemiyorlar demektir.

Aida hayatımdaki tek iyi insan. Güzel ve iyi biri. Her zaman konuşuruz. Onu her şeyden çok seviyorum.

Nefes nefese kaldığımda sert ayak merdivenlere çarpıyor.

Lanet olsun! Seni öldürmeden önce onu düşünmeyi bırak.

Gözlerimi açıp bir o yana bir bu yana bakıyorum ama her yer karanlık. Yine de koşuyorum. Beni yakalamalarını bekleyemem. Bir köşeyi dönüyorum ve-

"Boo!" Stan dışarı fırlar, çenesinin altında bir el feneri, yüzünde korkutucu bir gülümseme vardır. "Bak kimi yakaladım, Drew." Kapüşonumu tutup beni merdivenlerden aşağı çekiyor, ben yetişmeye çalışırken ayaklarım neredeyse birbirine .

"Oh, bu bizim küçük arkadaşımız." Drew suratını asıyor ve siyah bıyığı da öyle. Stan'den daha korkunç. "Seni özledik. Yine de iyi bir koşucu olduğunu . Şimdi ne kadar iyi yumruk attığını göreceğiz."

Stan beni soğuk zemine fırlatırken başımı sallıyorum. "Dövüşmek

istemiyorum." "Çok kötü." Stan sırtımı tekmeliyor.

"Ah! Dur!" Avuçlarımla yüzümü kapatıyorum.

"Owww! Stoop!" Drew bebek sesiyle alay eder. "Ben küçük bir kediyeim."

Drew beni kapüşonumu yumruğuna hemen önce Stan sırtıma tekrar ve daha sert bir tekme atıyor.

"Yumrukla beni! Neyin göster bana."

"Hayır!"

"Sana vurmadan önce bunu yapmak için bir şansın daha var." Sert nefes alışlarımla yanımda bir yumruk oluşturun.

"Agnelo'yu hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi? Eğer babam mutlu değilse, prensesinin başı büyük belada demektir." Stan kıkırdar.

Aida'dan bahsedilince yumruğum hiç düşünmeden Drew'un yanağına iniyor.

"Siktir!" Dişlerini gıcırdatıyor ve çeneme yumruk attığında, yere düşmeme izin verdiği için yere çömelıyorum.

Önemsediğim tek şey Aida'yı korumak olmasaydı, şimdiye kadar hepsini öldürmüş ya da en azından öldürmeye çalışmış olurum. Ama yıllar boyunca Agnelo, istediklerini yapmazsam ona zarar vermekle tehdit etti. Bu yüzden yapmak zorundayım. Onu korumanın tek yolu bu.

"Aptal çocuğun iyi bir sağ kroşesi var." Drew yanağına masaj yapıyor. "Potansiyeli var," diyor Stan'e sanki ben orada değilmişim gibi.

"Agnelo bugün başlamayı istiyor."

"Ve yapacağım, ona iyi bir dayak attıktan hemen sonra."

Ayağı karnıma değdikten sonrasını pek hatırlamıyorum.

AIDA YAŞ 10

Bayan Greco ile bir okuma dersini tamamladıktan sonra kitaplarımı , babam eve gelmeden önce onları odama gerekiyor. Tam merdivenleri çıkmak üzereyken ön kapı açılıyor ve eve birkaç kez gelmiş olan Stan içeri giriyor.

"Aman Tanrım!" Ben koşarken kitaplar büyük bir gürültüyle yere düşüyor. "Matteo'ya ne yaptın?" Onu bodruma doğru getirirken bağıyorum.

"Aman Tanrım," diye Bayan Greco titreyerek. "Hâlâ hayatta mı?"

"O iyi." Stan gözlerini devirir. "Drew yumruklarıyla biraz fazla mutlu oldu. Çocuk sertleşmeli."

"Siz pislikler onu dövdünüz mü?" Bodruma ulaştığımızda . Öfkeyle karışık bir öfkeyle kaynıyorum.

"Bana karşı ses tonuna dikkat etsen iyi olur," diye tersliyor. "Babanın senin ne kadar küçük bir sürtük olduğunu öğrenmesini istemem."

"Onunla bu şekilde konuşma!" Matteo'yu aşağı indirirken Bayan Greco kapıyı açar.

"Onunla nasıl istersem öyle konuşurum." Matteo'yu yatağın üzerine fırlatıp yüzüne vururken sesi buz gibi. "Bu konuda ne yapacaksın? Bacaklarını mı açacaksın?" Kıs kıs gülüyor.

Bakışlarımı ondan kadına çeviriyorum, o da aynı sertlikle adama bakıyor.

"Evet," diyor gülerek. "Ben de öyle düşünmüştüm." Dönüyor, Matteo'yu kilitliyor, anahtarı çıkarırken zincir şingirdiyor, sonra kabaca geçip merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"İyi misin?" Kapı kapandıktan sonra ona sordum.

"Evet." Gülümsemeye zorluyor ama gözlerinde yaşlar var. "Zavallı yüzü." Boğazını temizliyor,

dikkatini Matteo'ya verdi. "Yanakları çok çiğ. Onu temizlemem gerekiyor."
Sonunda Matteo'ya baktığımda... "Aman Tanrım." Çenem titriyor. "Sence iyi olacak mı?" "Öyle olduğundan emin olmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız." Beni yanına yatırdı.
Sıkıştır. "Şimdi yukarı çık ve bana dolaptan iki havlu ve mutfaktan içinde ılık su olan büyük bir getir."
"Evet, ." Başımı salladım ve bir yok oldum.

Birlikte yüzündeki kesikleri temizledik. İşimiz bittikten yaklaşık bir saat sonra nihayet uyandı. Nerede olduğunu ve bizim kim olduğumuzu biliyordu, Bayan Greco'ya göre bu iyi bir şeydi. Su bile içti ama bir şey yemeyi reddetti.

Biri beni dövseydi ben de aç . Eğer yapabilseydim, o adamların canını en az onun canını yaktıkları kadar yakardım. Bunu nasıl yapabildiler? Bu insanların nesi var? Sanki babam hepsini delirtmiş. Onun gibi.

Son iki yılda Matteo ve ben çok yakınlaştık. Kelimenin tam anlamıyla ayrılmaz bir ikiliyiz ve bunun nedeni gidecek başka bir yeri olmaması değil. Gülüyoruz. kitap okuyoruz. Bizim dışımızdaki dünyayı hayal ediyoruz, onun içinde olmanın, o insanlardan, şanslı olanlardan biri olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyoruz. Onun için her şeyi yaparım ve biliyorum ki o da benim için her şeyi yapar.

Yanına uzanıyorum, bir şeye ihtiyacı diye onu yalnız bırakmayı reddediyorum. Birbirimize bakarken el ele tutuşuyoruz, gözlerinden biri şişmiş, neredeyse kapanmak üzere.

"Çok üzgünüm, Matteo." Gözyaşlarım alt kirpiklerimi yıkıyor. O bir şey söylemeyince devam ediyorum: "Seni buradan nasıl çıkaracağımı bilseydim, biliyorsun yapardım. Babam ve amcalarım sana bunu yaptığı için üzgünüm." Başımı eğiyorum, onunla yüzleşemeyecek kadar utanıyorum.

"Bu senin hatan değil," diye fısıldıyor sonunda, elimi bir kez sıkarak. "Bunların hiçbirisi senin hatan değildi."

"Onlar benim ailem." Nefes nefese sızlanıyorum.

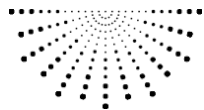
"Ama sen onlar değilsin. Sen sensin ve her zaman iyi bir arkadaş oldun."

Ama ben değilim, tartışmak istiyorum. Yeni başlayanlar için polisi aramadım. Arayabileceğimden değil. Evde telefonumuz yok ve Bayan Greco babamdan korktuğu için bunu kendi başına yapamıyor. Ya polisi aramak babamın başına daha kötü şeyler neden olursa? Bayan Greco'ya? Ne yapacağımı bilmiyorum.

Yavaşça nefes alıyor. "Biraz daha kalabilir misin?" Gözlerini kapatıyor. "Uyumama yardımcı olur." "Nasıl istersen."

Bayan Greco'nun yatağa zor girdiğimde yaptığı gibi elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Göğsü nefes alış verişiyle huzurlu bir şekilde düştüğünde, gözlerimi kapatmadan önce son bir kez ona bakıyorum ve kabusların ikimizden de uzakta kalmasını umuyorum.

CHAPTER SEVEN

Uzun zaman önce tanıştığım o çocuk gitti. Göründüğünden daha yaşlı. Daha soğuk. Daha sert. Sanki babam bir zamanlar sahip olduğu tüm neşeyi emmiş gibi.

Hâlâ yakınız. Ve o hala burada. Bodrumda. Zincirlenmiş. Dünyadan uzakta kilitli.

Hâlâ her günümüzü birlikte geçiriyoruz. Babam bir şekilde bana izin veriyor. Bunu sorgulamıyorum. Bunu bir hediye olarak kabul ediyorum, bana verdiği birkaç hediyeden biri. Ama bu gerçekten bir hediye değil, değil ?

Güzel bir kurdeleyle sarılmış acı ve ıstırap. Çünkü benim bir dost kazanmamda, o acı çekti. Korkunç bir şekilde.

Onu sayısız kez dövmüşler, bir keresinde o kadar kötü dövmüşler ki doktor kaburgalarının kırıldığını düşünmüş.

Dinlenmesine izin verdikleri tek zamanlar bunlar.

Diğer günler onu götürüyorlar ve döndüğünde kan oluyor. Yüzünde. Elllerinde. Bazen kıyafetlerinde bile. Bazen çok az, bazen de çok fazla. Ona şeyler hakkında konuşmuyor. Ama kötü olduğunu anlamak için duymama gerek yok.

Yine de, ona ne yaparlarsa yapsınlar, çok verdiğim o küçük çocuğun parçalarını hala görebiliyorum. Onu benden tamamen koparmayı başaramadılar. Tüm güçleriyle deneseler de yapabileceklerini sanmıyorum.

Arkadaşım. O böyle biri. Sahip olduğum tek kişi. Onu kaybedemem. O ölemez. Ama onu götördükleri her gün, geri gelmeyeceği gün korkuyorum.

Onu yaralı görmemden nefret ediyor. Kesik eklemleri ya da yüzündeki morluklar olsun, hepsini saklamaya çalışıyor. Ama bu bir insanın saklayabileceği bir şey değil. Bana gitmemi, yorgun olduğunu söyleyecek ama ben ne yapmaya çalıştığını biliyorum.

çıkıp yatağa oturmasını bekliyorum. Louis, gün boyunca evi gözetleyen adam, duvara yaslanmış Matteo'yu tekrar zincire vurmaya beklerken bana bakıyor. Aptal babam neden lanet odayı kilitleyip onun bir insan gibi hareket etmesine izin vermiyor? Sadece yatağın geçip odanın köşesine yürüyebiliyor.

Kapı tık diye açılır ve Matteo dışarı çıkar, saçları hâlâ nemlidir. Tamamen giyinik.

"Sonunda." Louis sanki beş dakikadan daha uzun süre beklemek zorunda gibi ofluyor. "Hadi gidelim." Matteo'yu yakalıyor, o da hırlayarak elini itiyor. "Bunu bir daha yaparsan kolunu ," diye uyarıyor Louis ve Matteo dişlerini gıcırdatarak karşılık veriyor, yatağa doğru çekilirken sertçe bakıyor, zincir bileğini sarıyor.

"Baban beş dakika içinde gelmeni söyledi. Onu ."

"Mm-hmm." Sıkıntıyla gözlerimi deviriyorum. "Güle güle." Matteo'yanında yatağa otururken kaşlarımı çatarak onu kovuyorum.

Bizi acımasızca süzerken ısıyor ve merdivenlere yönelirken küfrediyor. Kapı kapandığında, ben

rahat bir nefes al.

Bu insanlardan nefret ediyorum. Babamdan, amcalarımdan, adamlarından. Neden hepsinin başına kötü bir şey gelmiyor da Matteo ve ben ilk tanıştığımızda planladığımız gibi kaçabiliyoruz?

"Neden hâlâ benimle arkadaş olmak istiyorsun?" Matteo parmaklarıyla oynarken kendi ellerine bakarak soruyor.

Geri çekiliyorum. "Ne kadar aptalca bir soru bu?"

"Ciddi bir tane." Uzun bir nefes çekip sonunda bana bakıyor. "Ben iyi bir insan değilim, Aida."

"Saçmalık. Unutmuş olabilirsin ama biz sonsuza dek arkadaşız. Unuttun mu? Arkadaşlar vazgeçmez birbirlerine karşı."

Yere bakıyor.

"Neden benimle konuşmuyorsun?" Kimse duymasın diye kulağına fısıldıyorum. "Neden bana olduğunu anlatmıyorsun? Belki yardım edebilirim."

Kederli bir bakışla arkasına dönerken başı hüznle sallanıyor. "Yapamazsın. Yardım etmek istiyorsan kaç Aida. Kimse bakmıyorken burayı terk et, yoksa asla ."

Alay ediyorum. "Yapabilsem bile, seni terk etmeyeceğim. Asla. Bana bağlısın." Omuz silkiyorum. "Ya birlikte giderya da hiç gitmem."

Eli benimkinin üzerine düşüyor ve sıkıca tutuyor. "Kendini düşünmek zorundasın."

"Özür dilerim." Gözlerinin içine sertçe bakıyorum. "Bunu yapamam."

"Ben de üzgünüm." Yüzü kaşlarını çattı.

"Aida," diye sesleniyor Bayan Greco. "Yukarı gel, ödevimiz var."

"Ugh!" İnliyorum.

"Git." Ben isteksizce ayağa kalkarken o kucağına bakıyor.

"Geri geleceğim, tamam mı?" Başımı ona doğru eğerek gözlerini yakalamayı umuyorum. Sonunda yukarı baktı. "Babam gittikten sonra birlikte çalışırız."

"Evet, tamam." İç çekiyor. "Yine de biraz uyuyacağım." Sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi sırtını bana vererek yatağa doğru eğilmeye başlıyor.

Kalbim sıkışıyor ve avuçlarım göğsüme düşüyor. Benim zavallı Matteo'm. Neden buraya düşmek zorundaydın ki? Sırf sen acı çekmeyesin diye her şeyimi -seni tanımayı, seni sevmeyi- verirdim.

Ağlamaya başlamadan önce koşarak yöneliyorum ve ilk sessiz hıçkırık içimi parçaladığında mutfığa . Avuç içlerimle yüzümü kapatarak mutfak adasının yere yığılıyorum, duygularımın gücüyle kırılırken bedenim titriyor.

Neden bu kadar eziğim? Neden arkadaşıma yardım edemiyorum? Neden ondan korkuyorum? Korkunç babamdan? Onu uykusunda öldürmeliyim. Öldürmek istiyorum. . Belki de. *Ugh!* Hayır. Hayır, yapamam. Ben bir katil değilim. Ama belki de olmalıyım.

Ayak sesleri yaklaşıyor ama kim olduğunu keşfedecek enerjim yok. "Aida?" Bayan Greco'sesinden endişe dökülüyor. "Tatlım, sorun ne?"

"Her şey! Keşke hiç doğmasaydım," diye bağıriyorum alçak sesle, avuçlarımı gözlerimin gezdirerek ona bakıyorum. "Matteo'ya nasıl yardım etmezsin? Neden bir şey yapamıyorsun? Ben sadece bir çocuğum, ama sen bir yetişkinsin."

"Şşşt. Baban seni duyacak," diye fısıldıyor, yanıma düşmeden önce etrafına bakınıyor. "İstemediğimi mi sanıyorsun? O zavallı çocuğu her yıl orada görmek, bu eve her girdiğimde beni öldürmüyor mu sanıyorsun?"

"O zaman neden?" Talep ediyorum. "Neden bir şey yapmadın?"

"Çünkü..." Gözlerini kapatır. "Sen hâlâ bir bebeksin. Bir şey söylememeliyim bile."

"On üç yaşındayım. Çocuk değilim. Babamın iyi biri olmadığını biliyorum. Ama neden yardım etmediğinizi bilmek istiyorum."

"Çünkü siz, Bayan Greco, çok iyisiniz." Bakışlarımız aynı hizaya gelince kaşlarım çatıldı.

Yenilmiş bir nefes veriyor ve başlarken dümdüz ilerliyor. "Benim bir kız kardeşim var. On yaş kadar küçük ve o çok küçükken ailem ona bir böbrek alabilmek için amcan Faro'dan yüklü miktarda borç para aldı. Ona geri ödeyemediler. Hepsini değil. Bu yüzden Faro babamı öldürdü ve borcumuzu kazanmanın bir yolu olarak, beni ailesi için ihtiyaç duydukları her şekilde çalışmam için köleleştirdi. Yıllar boyunca geçtim, en korkunç şeyleri yaşadım." Bana bir bakış atarak başını eğiyor. "Burada seninle olmak bana şu ana kadar verdikleri en iyi iş. Eğer bir şey yaparsam, mesela bunu rapor edersem, kız kardeşimi ve annemi öldürürler." Elimi kucağına çekip sıkıyor, kaşları sımsıkı geriliyor. "Üzgünüm, Aida. konusu olan sadece benim hayatım olsaydı yardım ederdim ama-

"Şimdi anlıyorum." Başımı salladım, sesim boğuk çıkıyordu. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Asla bir şeyin yok." Bana şefkatle bakıyor. "Onun gibi değilsin ve bunun için şükürler olsun."

MATTEO YAŞ 13

"Tekrar!" yatan, burnu çatlamış, gözü şişmiş adama yumruk üstüne yumruk indirirken Stan omzumun üzerinden bağıyor ama durmuyorum. Nasıl duracağımı bilmiyorum. Geçtiğimiz yıllarda yaptığım şey buydu. Benden yapmamı istedikleri şeyi.

"Daha sert! Bana ne kadar değerli olduğunu göster!"

Bir yumruk daha adamın yanağına inerken kükrüyorum, Aida'nın yaralandığını hayal ediyorum, onlara bir şeyler yapıyorlar

Onu.

Sana zarar vermelerine asla izin vermeyeceğim. Asla, homurdanıyorum kendi kendime, neredeyse öldüreceğim adamı.

Kendini savunmak için. Onu buraya getirdikten sonra içinde pek bir şey . Henüz kimseyi öldürmedim ama başka şeyler de yaptım.

Stan ve Drew sayesinde sadece hayvan öldürmekle kalmadım, nasıl dövüşüleceğini de öğrendim. İnsanları işbirliği yapmaya zorlayacak kadar incitmeyi, yani Bianchi puştları ne isterse onu yapmayı.

Bana öldürttükleri tavşandan sonra beni kedi ve köpeklere yönelttiler. Şimdi de insanlara zarar veriyorum. Ama onun için her şeyi yaparım. şeyi. Öldürmek bile.

Ve hepsi bunu biliyor.

"Whoa, evlat." Stan arkamdan bir kolunu göğsüme dolayarak beni geri çekti. "Henüz onu baltala demedim. Artık rahatlayabilirsin."

"O öldü mü?" Ağır nefes alıyorum, nefes alış verişlerimi sakinleştirmeye çalışırken göğsüm yanıyor.

Adam soruma cevap verircesine inledi. Onu incitmek istemedim. Kimseyi incitmek istemiyorum ama başka seçeneğim yok.

Stan adamın üzerinde yükselir. "Bize borcun olan parayı alsan iyi edersin, yoksa sıradaki çocuğunun peşine düşeriz. Ve arkadaşım burada" -neredeyse onun kadar uzun olmama rağmen başımı okşuyor- "oğluna sana yaptığından çok daha kötüsünü yapacak."

Diğer iki kişi onu sürükleyerek götürürken

adam ağlıyor. "Bir sonraki işin için hazır

mısın?" Stan sorar.

Tabii, burnunu kırmayı gerektiriyorsa.

"Evet." Cevabım sakin.

"Onu dışarı çıkarın," der başka birine. Gömleğinden çekıştırılan bir adam belirir. Ağzı siyah bantla kapatılmış, elleri arkadan bağlı, hıçkıra hıçkıra mırıldanırken spor ayakkabıları yerde sürükleniyor. tutan elle mücadele ediyor, geldiğinde gözleri şişiyor.

Muhtemelen az önce yaraladığım diğer adamla aynı yaştadır. Genelde hepsi daha yaşlıdır. Parmak eklemlerim zonkluyor. Bir dayak daha yemeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum ama asla şikayet etmem. Ceza olarak Aida'ya zarar vereceklerse tabii.

"Büyük patron bunun için burada," diye uyarıyor Stan. "O yüzden bizi gururlandır." İşte o zaman daha fazla ayak sesi yaklaşıp, yüzleri gün gibi netleşene kadar Faro ve Agnelo yan yana durmuş, gözlerinde boş bir bakışla bana bakıyorlar.

Adam bir sandalyeye götürülüp üstüne itilirken ve mücadele . Ama ben ona doğru gelip yumruğumu hazırlarken Agnelo gülüyor.

"Hayır, evlat. Bu sefer" - ceketinin cebine uzandı ve bir tabanca çıkardı - "onun beynini ."

Geriye doğru sarsılıyorum, ciğerlerim ağır nefes alıp vermekten takırdıyor, midem düğümleniyor. "Bunu yapamam." Biri beni arkamdan tutup yere yatırana kadar adım adım geri çekilmeye devam ediyorum.

"Sana ne demiştim ben?" Stan kulağıma havladı. "Bunu yap ve iyi yap yoksa değerli kız arkadaşına ne biliyorsun."

"O benim kız arkadaşım değil." Ben de ona ters ters bakıp dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bu insanlar yerine hepsini öldürmek istiyorum. Aida'yı alıp onunla kaçmak istiyorum. Ama yapamam ve o bensiz hiçbir yere gitmeyecek. Bunu açıkça belirtti. Bu yüzden burada, kendim için değil ama bu dünyada korumam gereken tek kişi olan onun için en korkunç şeyleri yapmaya zorlandığım bu dünyada sıkışıp kaldık.

Bu kız kalbimi hala mutlu eden tek kişi. O yanımdayken nasıl olmayacağımı bilmiyorum. Onu kendimden uzaklaştırdığımda bile, ailesinin bana yaptırdıklarının kanıtlarını saklamak istediğimde bile, yine de yanımda istiyorum. O benim bir parçam ve onu her zaman koruyacağım. Çünkü başka kimse koruyamaz.

"Al şu lanet silahı," diye bağıyor Agnelo bana doğru yürürken ve Faro arkasından izlerken silahın namlusunu boğazıma dayıyor. "Sana ne söylersek onu yapacaksın. Kulüpte çalışmamanın tek sebebi bu. Hatırlıyorsun, değil mi?" Üst dudağı kıvrılıyor. "Sana gösterdiğim yer mi?"

Cevap vermeyi reddediyorum. O iğrenç yeri düşünmek bile kalbimi . O insanların birbirlerine, çocuklara yaptıkları iğrenç şeyler.

"Cevap ver bana, evlat!" Bana sert bir tokat attı, başım yana savruldu. "Seni oraya sadece pislik olduğun için göndermeyeceğim..." Eli çenemin etrafında kıvrılıyor, silah boynuma saplanıyor. "Ama Aida'yı da oraya göndereceğim."

"Hayır!" Nefes nefese, boynum ağrıyana kadar başımı tekrar tekrar sallıyorum. "Bunu ona yapma."

"O zaman bu silahı al" -çekip bana uzattı- "ve o pisliği öldür."

"Ne yaptı?" Belki onlar gibi kötüyse, bunu yapabilirim.

Faro kıkırdar. "Bizim için çalışıyorsun. Soru sormayacaksın." Bana doğru yaklaşıyor, saçımdan bir tutam yakalıyor ve sertçe çekiyor. "Ne yaptığı önemli değil. Onu sokaktan da alsak, yine de öldürmek zorunda kalacaksın. Başka seçeneğin yok. Ya bizim için öldürürsün ya da seni ve Aida'yı kulüpte çalışmaya göndeririz. Seçim senin." Elini bırakıp ilk durduğu yere döndü.

Öldürmem gereken adama bir göz atarken omuzlarım yüksek sesli nefes alış verişlerle titriyor. Bana bakıyor,

Gözleri yalvarıyor, başı sallanıyor, kaçmaya çalışırken sandalyesi sallanıyor, mırıldanmaları daha da artıyor.

Aklım hemen Aida'ya gidiyor - o uzun altın saçlar, odayı her zaman aydınlatan, yaptığım ve yapmak zorunda kalacağım her korkunç şeyi silen o gülümseme. Onun için. Ve başka hiçbir şey düşünmeden Agnelo'dan tabancayı alıp adamın alnına dayıyorum ve...

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum tetiği çekerken, merminin yırtılması havayı deliyor. Anında yüzü öne düştü.

O öldü. Bunu ben yaptım. Bir insanı öldürdüm.

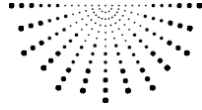
Bir kol dolanıyor, bir el omzuma düşüyor ama gözlerim ölü adama takılı kalıyor.

"Asla özür dilemiyorsun," diyor Agnelo. "Hiç tereddüt etmeden öldürüyorsun. Zerre kadar pişmanlık duymadan."

baktığında, gözlerindeki öfkeyle korkumu bastırmaya görüyorum.

"Eğer bir daha özür dilersen, onu öldürürüm. Sonra da seni öldürürüm."

C H A P T E R E I G H T

ELİMİ ELİNDE TUTUYOR, ikimiz de her zaman olduğu gibi hala yerde duran, ikimizin de çok iyi bildiği üzerinde oturuyoruz.

Geçen her yıl, bunun babamın fikrini değiştirdiği ve gitmesine izin verdiği yıl olacağını düşünüyorum. Ama ben aptalım, değil mi? Kötülüğün sınırı yoktur. Kısıtlama yok. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar yiyip bitirir. Ve Matteo'dan her şeyi almayı başardılar.

Sadece on dört yaşında ama gözleri, o nazik kahverengi gözleri, bir zamanlar tanıdığım küçük çocuğun tatlı dokunuşundan yoksun ve her yıl onu daha az buluyorum.

Ama o ne kadar değişirse değişsin, dostluğumuz asla değişmez. O hala benim Matteo'm. Ve son zamanlarda, sanırım... Sanırım ondan hoşlanmaya başlıyorum, bir arkadaştan daha fazlası gibi, ki bu garip çünkü daha önce hiçbir erkekten hoşlanmamıştım. Etrafımda erkek olduğundan değil ama yine de.

Yine de ona asla söyleyemezdim. Onun yanındayken midemin sanki bir kelebek sürüsü bir şekilde oraya ulaşmış gibi takla attığını asla . Ne de dudakları sadece benim için yapılmış en küçük gülümsemeyle kıvrıldığında, bunun tüm kalbimi patlattığını söyleyebilirdim. Onu bile sırtıyorum. Ona bunların hiçbirini söyleyemem çünkü benden bu şekilde hoşlanmadığına eminim. Neden ki? O çok tatlı ama ben o kadar değilim. Saçlarım yeni başlayanlar için çok ince ve soluk. Hangi erkek bundan hoşlanır ki?

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, başparmağını elimin üst kısmına sürterek, başım omzunun üzerinde uzanıyor.

"Çirkin saçlarım olduğunu."

"Ne?" Bir anda başını geriye attı. "Bu fikri sana kim verdi?" Bakışları bana kızgınlıkla değil, az önce söylediklerim içindi.

Omuz silkiyorum, çıplak ayaklarıma bakarak onun bakışlarından kaçıyorum. Birkaç saniye sonra elini yastığının altına sokuyor ve bir şey çıkarıyor. Avucunda bir zamanlar ona verdiğim not defteri vardı.

Ama ona baktığımda, o bir sayfayı açmak için döndüğünde, küçük bir nefes aldım, midem yeniden altüst oldu.

Bakmadan duramıyorum.

Nefesim .

Sayfada, uzun, ince bir elbise içindeyim, saçlarım rüzgâra kapılmış, çiçekler arasında zıplıyorum, etrafımda kelekler uçuşuyor, sanki beni böyle hissettirdiğini biliyor. Ama bu çok saçma, tabii ki bir çayırda kelekler olurdu. Bu da öyle bir şey. Sayfaları çevirmeye devam ediyor ve ben her kendimden bir şeyler buluyorum.

Bunca zamandır beni çiziyor muydu? Neden?

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, çarpık gülümsemesi ağzının en uzak köşesine kadar ulaşıyor.

"Saçların

bana güneşi hatırlatıyor ve güneş çok güzel."

Kalbim göğsümde çırpınıyor, gözyaşlarım gözlerimin içinde büyüyor. Ve artık neredeyse hiç gülümsemeyen yüzü, şimdi benim için çok geniş sırtıyor. "Az önce bana güzel mi dedin?" Şok olmuş bir halde fısıldıyorum, çünkü bunu söylemiş imkan yok.

Sırıtarak bir omzunu kaldırıyor. ". "

Ağzım kendi gülümsememle , midemdeki kelebekler uçuşuyor. Ve başım, tam omzunun üzerine düşüyor, kolu sırtıma dolanıyor. "Bence sen de çok güzelsin."

Derin bir iç çekerek başını benimkinin üzerine eğiyor ve gitme vaktim gelene kadar öyle kalıyoruz, keşke gitmek zorunda olmasaydım.

MATTEO YAŞ 14

Bir kızdan hoşlanmak böyle bir şey mi? Her an onu görmek istemek, o gelene kadar bekleyememek? Çünkü ben sürekli böyle hissediyorum. Her saniye.

O kadar mükemmel ki. Çok güzel. Ben onun dünyanın en güzel kızı olduğunu düşünürken o neden saçlarının çirkin olduğunu söylesin ki? Etrafımda hiç kız yok ama onunla kıyaslanamayacaklarını bilmek için onları görmeme gerek yok.

Bir süredir Aida'yı çiziyorum. Bana yaşattıkları tüm bu saçmalıklarla böyle başa çıkıyorum. O yanımda olmadığında, kafamın içindeki karmaşayı atlatmama yardımcı olması için kafamın dışına çıkabildiğim tek zaman bu. Fark ettiğinden çok daha fazla yardım ediyor.

Eğer o bu evde olmasaydı, ölmek isterdim. Muhtemelen her şeyin bitmesi daha kolay olurdu. Daha fazla acı yok. Daha fazla öldürmek yok. Çok fazla öldürdüm. Artık bunu yapmak istemiyorum. Ama yapmazsam onu tehdit devam edecekler ve ben de yapacağım. Tekrar ve tekrar.

". " Stan başımın arkasına bir şaplak attı, minibüs sarsılarak durdu. "Hayal kurma zamanı bitti. Yapman gereken işler var."

"Evet, efendim." Kelimeleri zorlayarak çıkarıyorum, çıkar çıkmaz onlardan nefret ediyorum. Ama her şeyi onun için yapıyorum, bu beni ne kadar hasta etse de. O hâlâ hayatımdaki en önemli kişi. Hiçbirinin önemi yok. Ondan başka kimsenin.

İki adam dışarı atlıyor, Stan de onları takip ediyor, kolumdan beni de dışarı çekiyor. Depoya geri döndük, bana insanları öldürttüklerinde her zaman bulunduğumuz depoya. Beni başka bir yere götürmüyorlar.

Ancak bu sürüşler sırasında, yolcu tarafındaki camdan parlayan güneşi görebildiğim tek zaman bu. Dünyayı görebildiğim tek zaman bu, her ne kadar sadece onların yaptığı bir mercekten bakıyor olsam da.

İçeri giriyoruz, sandalyelerde oturan iki adama ulaşıyoruz, bilekleri kalçalarının üzerinden bağlanmış. Biz gelmeden önce yedikleri dayaktan yüzleri zar zor seçilebiliyor.

Stan silahını çıkarıp bana uzatıyor, o bir adama bakarken ben de diğerine bakıyorum. "Hepsi senin, evlat."

Onu havaya kaldırıp bir adamın göğsüne hizaladığımda soğuk metal avucuma yapışıyor.

Pop.

Tama

mdır.

Birini öldürmek için tek gereken bu. Sadece bir parmak hareketi. Ve bu sefer öldürdüğümde hiçbir şey hissetmiyorum.

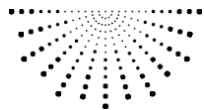
Göğsündeki delikten kan ve bir sonraki adama geçtiğimde, ayaklarıyla tekme atarak kendini sandalyeye geri sürüklüyor.

Ama benden kaçamaz. Kimse kaçamaz. Ona doğru ilerlerken adımlarım neredeyse sessiz. O ilerledikçe ben de ilerliyorum. Geriye doğru , bana bakarak ağlamaya başlıyor, bunun olduğunu, silahı bu kez kaldırdığımda her şeyin biteceğini biliyor.

Pop.

Artık çığlık yok. Artık sessiz. O boş gözler bana bakıyor ve acaba dönüştüğüm canavarı görüyorlar mı diye merak ediyorum.

C H A P T E R N I N E

Ağır bir tıkırtı beni uykumdan uyandırıyor, göz kapaklarım ağırlaşıyor, onları ovuşturuyorum, inliyorum ve yüzümü yastığa gömüyorum. Gözlerimin ucuyla pencereden dışarıdaki karanlığı görüyorum ve babamın neden bu kadar geç kalktığını merak ediyorum. Tabii ben yattıktan sonra gittiyse ve şimdi eve geliyorsa başka.

Yaklaştıkça ayaklarının tepinmesini duymazdan geliyorum, esniyorum, tekrar uykuya dalmaya çalışıyorum. Bir iniltiyle başka bir şeye çarpıyor ve işte o zaman bir bebek ağlaması sesi patlak veriyor.

Hemen doğrulup başucumdaki lambayı yaktım, kalbim hızla çarpıyordu. "Ne oluyor...?"

Hayal mi ettim? Hayal etmiş olmalıyım. Neden bir bebeği olsun ki? Başımı salladım. Ama tam yatağa uzanmak üzereyken kapım açılıyor ve işte orada, bir elinde yumuşak bir beşik, yer için olanlardan ve diğer gerçek hayattan bir bebek.

"Baba?" Bebek ağlarken tekrar esnedim. " oluyor? Kimin bebeği bu? Neden sende Bu mu?"

"Kapa çeneni, seni küçük piç!" Beşiği yatağımın yanına, yere fırlattı. Bebeği içine koydu, mavi bir battaniye gelişigüzel vücuduna sarıldı.

Ufaklık ağlamaya devam ediyor, küçük pembe ağzı acınası bir şekilde kıvrılıyor. Ayaklarımı yere sallıyorum, ona bakıyorum, ne yapacağımdan emin değilim. Daha önce hiç bebek tutmamıştım. Ya onu kırarsam? Düşürürsem?

"O neden burada?" Babama bakıyorum. "Ailesi nerede?" Babam kollarını kavuşturup ters ters bakıyor. "O benim."

Donup kaldım. "Özür dilerim, ne dedin?" Yanlış anladığıma eminim. "O benim çocuğum. Bizimle yaşayacak."

Hayır! Hayır! ! O burada yaşayamaz.

"Ne?"

"Beni duydun," diye bağılıyor. "Beni sorgulamandan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun." "Anlamıyorum," diye devam ediyorum. "Annesi nerede?"

"O hapiste."

"Hapishane mi?" Bu bir tür şaka olmalı.

"Söylediğim her şeyi tekrarlayacak mısın? Aptal mısın sen?"

"Ona kim bakacak?" Babamın bakmayacağı kesin. kaba vücudunda bir tane bile şefkatli kemik yok.

"O senin kardeşin. Ona iyi bakacaksın."

Kardeşim mi? Aman Tanrım. O benim kardeşim... Babamın bu çocuğun gerçekten onun olduğu konusunda yalan söylemediğini varsayarsak.

"Baba..." Bebek tüm gücüyle çığlık atarken yüzümü buruşturuyorum. "Daha on beş yaşındayım.

Hakkında hiçbir şey bilmiyorum

Bebekler. Bunu yapamam."

"Bu kadar zor ne? Onu besliyorsun, altını değiştiriyorsun ve uyutuyorsun. Karmaşık bir şeymiş gibi davranmayı bırak. Büyük büyükannen ilk bebeğini doğurduğunda on beş yaşındaydı. Bir iki şey öğrenebilirsin."

"Birini nasıl tutacağımı bile bilmiyorum," diye fısıldıyorum, küçük çocuğun yüksek sesli hıkırıklarından babamın beni duyup duymadığından emin değilim.

"Alison sana yardım edecek," diyor Bayan Greco için. "Ona mesaj attım bile. Yarın gelmeden önce sabah görecek."

"Peki ya yemek? ocuk bezi?"

"O bok bende. Mutfakta. Adamlarımdan biri karısının almasını söylediği her şeyi aldı. ocuğu susturmak için biberon ve emzik de var." Yumruğunu havaya kaldırdı. "Ben evdeyken sessiz olmasını sağla, duydun mu?"

Peki ya yapamazsam? Sormak istiyorum. Ona zarar verecek misin? Yataktan kalkıp bebeğin yanında diz çökerek yumuşak yanaklarını okşarken kaşlarım ve birden ağlamayı kesiyor. İşte böyle. Bu zavallı şey sadece birinin dokunuşunu istiyor. Kalbim acıyor.

Burada olmamalısın.

Ona uzanıyorum, iki kolumla onu birini minik başının altına, diğerini de okuduğum kitaplardaki gibi poposunun etrafına sıkıştırıyorum, titrememeye çalışsam da doğru yaptığımı umuyorum.

Seninle ilgileneceğim, söz veriyorum.

"Adı ne?" Bakışlarımı bu güzel çocuktan ayıramayarak soruyorum. "Robby."

"Memnun oldum Robby." Sırıtıyorum. "Ben senin kız kardeşinim, Aida. Ve seni seveceğim."

"Adamım bana bebeğinin eski beşiğini ve diğer bazı eşyalarını verecek, yarın buraya koyacağım." Onu dinlemeyi bıraktım, kollarımdaki yeni hayata odaklandım.

Kapıya doğru dönüyor.

"Ya bir şeye ihtiyacım olursa?" abucak soruyorum. "Ya onunla ilgili yardıma ihtiyacım olursa?"

"Bilmiyorum amına koyayım," diye tükürdü, yüzü bir hırıltıyla buruşmuştu. "Bunu Alison ile z."

Kapıyı çarparak dışarı çıkıyor ama Robby ona aldırış etmiyor. Başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi göğsüme yaslanıp uyuyakalıyor.

Bayan Greco ertesı gün banyoda de yerde yatarken bana bebeği nasıl yıkayacağımı gösterirken, "Süngeri kafasına hafifçe ," diye açıkladı. Babam bebek için gerekli eşyaları getirdiğinde, Bayan Greco ve ben evin her yerini düzenledik.

"Ve bebeğin yumuşak noktasına asla dokunmayacaksın." Parmak ucunu nazikçe etrafında gezdiriyor. "Tam burası."

"Tamam. şimdi onu yıkamayı deneyebilir miyim?" Bebek küvetinin etrafında daha rahat olabilmek için dönüyorum.

Bana süngeri uzatıyor ve ben de işe koyulup süngere biraz vücut losyonu sıktıktan sonra Robby'nin saçlarına sürüyorum, o mırıldanırken elleri robot gibi hareket ediyor.

"Bu harika. Tam olarak yapıyorsun. Doğuştan yeteneklisin." Benimle gurur duyuyormuş gibi gülümsüyor, annemin hayatta olsaydı bana bakacağını hayal ettiğim gibi. Bayan Greco'nun gerçekten annem olmasını dilemem kötü m? Onu z babamdan daha çok seviyorum.

"Teşekkürler. Buna inanamıyorum bile. Benim bir kardeşim var."

"Ben de inanmıyorum," diyor sessizce, dizlerinin üzerinde doğrulup beni onunla birlikte izlerken. "Senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor."

"O çok sevimli. Ve hayatımda gördüğüm en güzel mavi gözlere sahip." "Oldukça özeller." Süngeri küvetin köşesine bırakırken iç geçiriyor.

"gelen her şekilde sana yardım etmek için orada olacağım. Bu konuda yalnız değilsin." Avucunu omzuma . "Anneme yardım etmediğim zamanlarda olabildiğince çok kalacağım."

Başımı sallayıp ona bakıyorum içimin rahatladığını hissediyorum. Annesi iyi değil. Şeker hastası. "Teşekkür ederim. Bunu tek başıma yapamam," diye nefes alıyorum.

"Kimse yapamaz, özellikle de bir çocuk. Yaptığı şey yanlış," diye fısıldıyor. "Ve bu bebeğin annesinin hapiste olduğuna bir an bile inanmıyorum."

Gözlerim büyüdü. "Bebeği onun çaldığını mı düşünüyorsun?" "Sonuçta o senin baban."

Nabzım atıyor. "Aman Tanrım. Eğer doğruysa bu korkunç." "Biliyorum. Ama onu tanıdığım için farklı bir şey beklemiyorum."

Robby'yi yıkamayı bitirdiğimizde, ben tezgahtan havluyu alırken o da dikkatlice alıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor, onu bana doğru yaklaştırıyor, onu doğru hazırlanırken kalbim çarpıyor, bu pozisyonda onu düşürebileceğimden endişeleniyorum.

Ama kucağıma alır almaz havluyu etrafına sarıyorum ve onu nazıkçe göğsümün üzerine yerleştiriyorum. Sırtını okşarken Bayan Greco, "Harika gidiyorsun," diye güvence veriyor, küçük başı göğsüme yaslanıyor.

kalbimi patlatıyor. Hiç ses çıkarmıyor, sadece orada yatıyor, sanki *benimle* olmaktan gibi. Sanki özel gibi, ki . Belki de henüz bunun farkında değil.

Yatak odama gidiyoruz, Bayan Greco dolaptan onun tek parça pijamalarından birini alırken onu yatağıma yerleştiriyoruz.

Onu giydirmeme yardım , kendim yapmaya korktuğumda başını kaldırıyor. Ama buna alışmak zorundayım. Her zaman burada olmayacak. Biberon çoktan yapılmış ve komodinin üzerinde duruyorken onu kucağıma ve ilk kez olduğu gibi kucaklıyorum.

Biberonu emiyor, bana bakıyor, tüm bu süre boyunca tatlı tatlı bakıyor, vücudu küçük ve kırılgan. Bu mükemmel bebek en şanssızlardan biri olmalı. Çünkü buraya gelmek için öyle olmak zorundasınız.

MATTEO YAŞ 15

Bugün beni ziyaret ettiğinde yalnız değildi. Kucağında Robby adında bir bebek var ve tek yaptığım ona bakmak. Bize kıyasla o çok küçük. Böyle bir yer için çok küçük.

"Anlamıyorum. Bebeği nasıl aldı?" Gözlerim, kucağında kıvrılmış, bezinin etrafını saran dinozor gömleğiyle ona bakmaktan başka yere bakamıyor.

"Annesi sözde hapiste ve da benim babam."

Başımı iki yana sallayıp nefes alıyorum. "Onu burada tutamazsın, Aida. Ona zarar verirler. Bunu sen de biliyorsun. Kendini savunamayacak kadar küçük."

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Onu savunacağım."

"Aida..." Onun bilmediği ne söyleyebilirim ki? Kendisinin de bir çocuk olduğunu mu? Babası de öldürmek istese, bir saniyede öldürebileceğini mi?

"O benim kardeşim, Matteo. Başka ne ki? Onu daha güvenli birine rehin bırakamam.

Her ne kadar kötü da bize takılıp kaldı."

Uzun bir iç çekiyorum. "Haklısın. Özür dilerim."

". " Bir adım daha yaklaşp üzerimde dururken kaşları çatılıyor.

"Babanın onu çalmadığından emin misin?" Bir aileyi öldürüp çocuğu çaldıysa hiç şaşırmam.

"Umarım değildir, ama Bayan Greco öyle düşünüyor." Robby'yi kollarında sallıyor, altın sarısı saçları "Twinkle, Twinkle Little Star" şarkısını mırıldanırken sallanıyor, gözleri yukarıdaki ışığın pırlıltısında parlıyor.

"Onu tutabilir miyim?" Muhtemelen aptalca olan bu soruyu sordum. Neden bir bebeği tutmak isteyeyim ki? Ama o kadar tatlı ki.

"Umm..." Bakışları genişler.

"Söz veriyorum, onu kırmayacağım." Kıkırdıyorum. Daha bir günlükken bile ona karşı bu kadar korumacı olması çok sevimli.

"Tamam." Alt dudağının iç kısmını ısırarak boğazını temizliyor. "Tıpkı benim gibi başını sabitlediğinden emin ol." Daha iyi görebilmem için diz çöküyor. "Ayrıca onu bacaklarının altından tut."

"Sanırım ." Gülümsüyorum, ciddi olduğunda ne kadar sevimli seviyorum.

"Tamam." Ama hala bebeği bana vermiyor, bakışları gidip geliyor, sanki her an kaçacakmış gibi.

"Aida, eğer istemiyorsan onu tutmak zorunda değilim."

"Hayır, hayır, sorun değil." Gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Çok fazla sinir bozucu bir abla oluyorum, öyle değil mi Robby?" Onu kollarıma bırakıyor. "Sanırım Matteo seni bir dakika tutarsa iyi olacağız."

"Belki iki dakika?" Alay ediyorum.

"Ha, ha." Alaycı bir şekilde gözlerini deviriyor.

"Selam dostum," diyorum, gözlerim şimdi kollarımdaki bu küçük şeyin üzerinde geziniyor. "Bu çılgın dünyada nasılsın?"

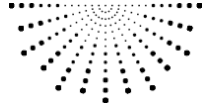
Yanıt olarak esniyor, küçük parmakları bir yumruk oluşturmadan önce açılıyor. Burada hayatta kalmak için o yumruğa ihtiyacı olacak.

"Ben de onu koruyacağım, Aida." Gözlerimdeki tüm sözlerle ona bakıyorum.

"Yemin ederim." "Pinky swe-"

"Serçe parmak yemini." Tutmaya niyetli olduğum bir yeminle parmaklarımızı birbirine kıvrırken sırtıyorum.

CHAPTER TEN

AIDA

"BİR ERKEK ARKADAŞIN VAR MI?" diye soruyor kuzenim Raquel birkaç gün sonra annesinin doğum günü için ailesinin mutfağında otururken. Yetişkinlerin hepsi çalışma odasında yüksek sesle konuşurken Chiara ve ben ona burada, sessiz bir yerde katılıyoruz.

"Umm..." İkisinin de sert bakışlarından kaçınarak patates cipsi kâsesiyle oynuyorum. Ne diyeceğim? Sekiz yaşımdan beri tanıdığım bir çocuk için deli olduğumu mu? Onun bodrumumuzda bir mahkum olduğunu mu? Ayrıca bir de bebeğim var. Şey, o benim değil. Babam onu bir gün eve getirdi. Oh, işte, Aida, ne yapacağını biliyor olmalısın. Hoşça kal. "Hayır benim bebeğim yok."

"Bu berbat bir şey," diyor, ağzı acıma duygusuyla buruşarak. "Yani, aptal ailem yüzünden ben de bilmiyorum." Gözlerini deviriyor. "Ama en azından okula gidebilirdim."

Ouch. Öyle demek istemediğini biliyorum ama ah.

"Baban tam bir pislik," diye ekliyor Chiara. "Özür dilerim. Yani benim babam da Şeytan, o yüzden karşılıyorum ama en azından ben okulda benimkinden kaçabiliyorum. Sen bunu bile yapamıyorsun."

Tamam, çocuklar, devam edin.

Dudaklarımı sıkarak sadece başımı sallıyorum.

"Bizimle konuşabilirsin, biliyorsun değil mi?" Raquel avucunu elimin üstüne koyarak ekliyor.

Hayır, söyleyemem. Eğer size gerçeği söylersem babam Matteo'ya hatta Robby'ye zarar verir. Yıllar boyunca bana birçok kez söyledi. Herhangi bir konuda ağzımı açarsam Matteo'yu ve beni öldürmekle tehdit etti. Ben de ona inandım.

"Yapabileceğimi biliyorum." Kelimeler fısıltıyla söylenmiş bir yalan. "Özel biri var mı?" Odağı benden uzaklaştırmayı umarak Chiara'ya soruyorum.

Başını sallıyor, yüz hatları depresifleşiyor. "Benim kimsem yok. Kendimden başka kimsem yok." "Ben varım." Raquel onun omzuna vurur.

Birden yakın olmadığımız için üzüldüm ama olamazdık da. Matteo ne kadar tutsaksa ben de o kadar babamın tutsağıyım. Ne kadar yalvarsam da onlarla arkadaşlık kurmama asla izin vermedi. Sanırım bunun sebebi sırlarını ifşa edeceğimden korkması. Ama Matteo'nun ve Robby'nin güvenliği tehlikedeyken bunu asla yapmam.

Keşke onlar da Matteo'yu benim tanıdığım gibi tanısalardı. Eminim onu en az kadar severlerdi. Bana baktığında çok nazik gözleri var. Sanki içindeki buzlar çözülüyor ve bir zamanlar olduğu geride bırakıyor. Ama bu uzun sürmüyor. Ne zaman babamın adamlarıyla gitse, farklı bir şekilde geri geliyor.

Ama yine de onu seveceğim. Gençken ona söylediğim gibi, arkadaşlar vazgeçmezler. Ne olursa olsun.

"Kızlar burada ne yapıyorsunuz?" Babam aniden ortaya çıkıyor, nereye saklanmaya çalışsam da bırakmayan bir hayalet gibi.

"Pek bir şey yok Agnello Amca," diye araya giriyor Chiara. "Sadece cips yiyor ve okul meselelerini tartışıyoruz."

Matematik berbat." Gözlerini bana dikip konuşmamızın gerçekliğini gizleyerek gülüyor.

Kuru kuru kıkırdıyor. "Evet. Ben de hiç umursamadım." Dikkati dolaşılıyor, gözlerinde şüpheli bir parıltı var. "On dakika içinde gidiyoruz," diyor bana. "Hazır olduğunuzdan emin olun."

"Evet, baba." Ama çoktan gözden kayboldu.

"Sence sana inandı mı?" Raquel, Chiara'ya fısıldıyor ve geri dönmesinden korkuyormuş gibi az önce geldiği yere bir göz atıyor.

"Umarım öyledir," diyor Chiara. "Hangisi daha korkunç bilmiyorum Aida, senin baban mı benimki mi?" Derin bir iç çekerek, "Berabere." diyorum.

"Şaka yapmıyorsun." Kıs kıs gülüyor.

Chiara tekrar konuşana kadar bir süre sessiz kalıyoruz. "Annemi özlüyorum." Raquel onun elini tutuyor, dudaklarını sıkıyor. Chiara'nın annesi kaybolalı iki yıl oldu. Kimse ne olduğunu bilmiyor.

"dilerim," diyorum ve bunu kast ediyorum. "Bir anneye sahip olmanın nasıl bir duygu olduğunu bilmiyorum ama eminim güzeldir." "Oldukça harikaydı." Kocaman gülümsüyor, uzaktan bakıyor, gözünün altını hızla siliyor. "Neyse, burada dondurma var mı?" diye soruyor Raquel'e, gözlerini hızla kırıştırarak. "Bir kâse dolusu çikolata."

"Sanırım öyle." Raquel kıkırdıyor, buzdolabını kontrol etmek için ayağa kalkıyor. "Şanslısın kuzen," diye ve bir karton çıkarıp havaya kaldırıyor. "Birkaç kase getireyim."

"Biliyor musun," diye karşılık verir Chiara. "Sadece birkaç kaşık al. Hemen yiyeceğiz. Bence bunu hak ettik."

"Sanırım haklısın," diyorum, bakışlarını karşılıyorum, aramızda bir gülümseme var, sanki beni, kalbimde taşıdığım sessiz acıyı görüyor.

Raquel kaşıkları getiriyor ve birlikte gülerek, hayatımız bizim yaşımızdaki diğer çocuklar gibi normalmiş gibi en iyi geçiriyoruz. Ama bizim normal bir yanımız yok, özellikle de benim.

MATTEO

"Yemek yedin mi?" diye soruyor aşağı iner inmez. Güzel, dökümlü mavi bir elbise dizlerine kadar uzanıyor, askıları omuzlarında ince. Ona şu anki halimle ama ne kadar güzel olduğuna engel olamıyorum.

Sarı saçları her iki omzunun üzerine düşüyor, ortadan geriye, yüzünden uzağa tutturulmuş, ki bu iyi bir şey, çünkü yüzü saklanamayacak kadar nefes kesici.

Boğazımı temizliyorum, başımla diğer boş kaseyi işaret ediyorum.

"Oh güzel." Elleriyle oynayarak öne doğru ilerliyor ve onları önünde sıkıca kavırıyor. "Üzgünüm, size getirmek burada değildim. Dışarıdaydım."

"Randevu mu?" Sözünü kesiyorum, dişlerimi öyle bir ki canım acıyor. Benden başka kimseyle istemiyorum. Ama hayatını yaşamak zorunda.

Çektikçe zincir derimi kesiyor ve bana asla onunla olamayacağımı hatırlatıyor. Ben onun sakladığı sırrıyım, aşık olduğu çocuk değil. Bakışlarından kaçınarak elimi yüzümde gezdiriyorum.

Dünya hakkında bildiğim her şeyi ondan öğrendim ve o iyi bir öğretmen. Burada inzivaya çekilmiş olsaydım, hiçbir şey bilmeyen bir moron olarak ziyan olup , ama o bana her öğretti.

Yani evet, çıkma, seks ve diğer şeyleri . Geçen yıl bir sağlık eğitimi kitabı ya da adı her neyse onu çıkarıp tüm bu işleri anlattığında... Evet, çok garipti.

Bunların hiçbirini başkasıyla yapmasını istemiyorum. Bunu onunla istiyorum. Bir gün. için de ilk kez olabileceği zaman. Birlikte.

Hayal etmek güzel, ama asla gerçekleşmeyecek. O daha özgür. Olması gereken de . Hayatımı asla Aida'nın üzerine yıkmak istemem.

Ondan hoşlandığımı bilmiyor. Hislerimi asla itiraf etmedim. Çünkü ne anlamı var ki? Bu konuda ne yapabilirdik ki? Onu bir randevuya götüremezdim ya da ona çiçek alamazdım.

Onu pikniğe götürmek, elini tutmak, yüzümüzü güneşe dönmek istiyorum. Sıcaklığı...

Hissedebiliyorum.

Gözlerim kapanıyor. Derin nefesler. Artık oradayız.

Yumuşak ayak sesleri yaklaşarak beni fanteziden uzaklaştırıyor ve ona bir göz atmayı başarıyorum. "Ben mi? Randevu mu?" diye cevap veriyor sonunda. "Lütfen, beni kim ister ki zaten?"

Ona uzun uzun bakarken nabzım hızla atıyor. Ve gözlerinde o şüpheyi bulduğumda, artık onu tutamıyorum ve dışarı dökülüyor.

"Ben!" Avucumu göğsüme vuruyorum. "Ben seni isterdim. İşte bu."

"Ne-ne?" diye kekeliyor, kaşları geriliyor, ağzı titriyor. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" Adımları yaklaşıyor.

"Tabii ki öyle demek istiyorum Aida," diye fısıldıyorum. "Bunu nasıl göremezsin?" Kalbim daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla çarpıyor, özellikle de onun emin olmayan gözlerine baktığımda.

"Ben sadece..." Kirpikleri aşağı iner. İşte yine o şüphe.

"Benimle otur." Boş alanı okşuyorum, ona yakın olmak istiyorum. Bunu yaptığında, yanıma doğru eğilip ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdiğinde, parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "Senden hoşlanıyorum Aida, hoşlanmamam gerekse bile. Bir süredir senden hoşlanıyorum. Sadece bunu itiraf edecek cesaretim yoktu." Sonunda bana baktı, yüz ifadesi şaşkındı, uzun kirpikleri dalgalanıyordu.

"Ben de senden hoşlanıyorum," diye itiraf ediyor sanki birinin duymasından korkuyormuş gibi kısık bir nefesle. "Senden daha çok hoşlandığım kimse yok."

Ağzımın kenarı yukarı doğru kıvrılıyor, midem sadece onunla yaşadığım o gergin şekilde düşüyor. Benden hoşlanıyor. Bunu söylediğini duymak içimi rahatlattı. Uzun zamandır beni asla görmeyeceğini sanıyordum.

Elbette arkadaşız ama ben onun bodrumunda kilitli kalmış çocuğum ve o da anahtarı elinde tutan adamın kızı.

Bu yönden birbirimize tamamen zıtız, ama aynı zamanda önemli yönlerden de aynıyız. Aynı şakaları , buradan çıktığımızda hayatımızın nasıl olacağına dair aynı dileklere sahibiz ve en önemlisi birlikte vakit geçirmeyi seviyoruz.

Sık sık aynı okula gitseydik arkadaş olur muyduk diye merak ediyorum. Benim gibi bir çocuğa şans verir miydi? Şimdiki gibi utangaç olur muydu? Bahse girerim bütün erkekler onun peşinden koşar, ilgisini biraz olsun çekebilmek için çırpınırlardı.

Göt herif babasının okula gitmesine izin vermediğine inanamıyorum. Bu bir çeşit yasaya aykırı olmalı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor, bakışları yerle benim aramda dans ediyor.

"Evlenecek miyiz?" Sırıtarak alay ediyorum.

"Ben ciddiylim." Kıkırdıyor ve göğsüme hafifçe vuruyor.

"Bilmiyorum, Aida. Biz sadece varız. Burada. Bu bodrumda. Başka bir hayatın hayalini kuruyoruz."

Gölümsemeye zorlarken gözleri yaşlarla parlayarak benimkilere bakıyor. "Asla bir erkekle var olmak istemezdim.

senden başka kimse."

"Keşke sana daha fazlasını verebilseydim." Sesim sabit ama yine de küçük bir çatlak var. Elimi sıkıyor. "Bana yeterince verdin."

"Nedense bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Gözleri benimle kucağında oynayan parmakları arasında dans ediyor. "Sen... um... bana başka bir şey verebilirsin."

"O da ne?" Daha dik oturuyorum, ona her şeyi vermek istiyorum.

"Ben hiç..." Sesi zar zor fısıltı gibi.

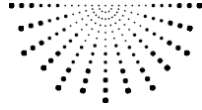
"Asla ne?"

"Hiç kimseyi öpmedim."

Nabzım hızlanıyor. "Beni öpmek ister misin, Aida?" Nefes alıyorum. "Evet." sallıyor, bakışlarını benimkilere dikeyor.

Yavaşça, yumuşak bir nefes vererek ona eğildim ve öptüm. Onu öpüyorum.

CHAPTE R E L E V E N

AIDA

İlk öpüşmemizi defalarca tekrarlıyorum, o zamandan bu yana birçok kez birlikte olmuş olsak da, ne zaman birlikte olsak paylaşıyoruz. Ve bazen, o kısa anlarda, sanki normalmişiz gibi hissediyorum. Sanki deli gibi olduğu bir çocukla tanışan bir kızmışım gibi. Ama sonra nerede olduğumuzu hatırlıyorum, güneşi kovalayan fırtına gibi ve bu çok kötü acıtıyor.

Matteo'nun burada olmak zorunda olmamasını isterdim ama babamın seçtiği başka bir yerde olması gerekiyorsa, benimle olmasından memnunum. En azından Bayan Greco ve ben ona göz kulak oluyoruz. Ve onun için özel kılmayı planlıyorum, çünkü bugün sıradan bir gün değil.

Babam doğum günümü hiç kutlamadı. Kabul bile etmedi. Eğer bayan olmasaydı. Greco, diğer günler gibi olacaktı.

Küçükken, belki yedi ya da sekiz yaşındayken, Matteo'dan önce, ona bir doğum günüm olup olmadığını sormuştum.

Ailemdeki herkes onları kutluyordu ve ben neden merak ediyordum.

Bana 3 Mart'ta doğduğumu söyledi ve konuşma bu şekilde sona erdi. Hep annemin öldüğü gün olduğu için kutlanmasını istemediğini düşünmüşümdür. Anladım. Kabul ettim.

Ama Bayan Greco yapmadı. Her yıl bana bir kek alırdı ve babam evde yokken mutlu yıllar şarkısını söylerdik. En azından bir kişinin umursaması güzeldi. Ayrıca bana gizlice bir hediye verirdi.

Bu yıl bana kışlık botlar ve bir sürü kitap aldı. Geçen yıl on dördüncü yaş günümde bana bir günlük almıştı. Daha önce hiç günlüğüm ama düşüncelerimi tek bir yerde, kimsenin içindekileri okuyamayacağı şekilde bir anahtarla kilitlenmiş olarak tutmak eğlenceli oldu.

Matteo'ya doğum tarihini hiç sormadım. Ne kadar da arkadaş canlısıyım. Sanırım benim hayatımda çok önemsiz olduğu için başkaları için önemli olabileceğini unutuyorum. Ama dün nihayet sorduğumda ve onunkinin benimkinden iki hafta önce olduğunu ve kaçırdığımı fark ettiğimde... Tanrım, yüzündeki o ifade. Kalbimi kırdı.

Burada olduğu her yıl bunu dair kendime söz verdim ve on beş yaşına olsa da bu geç kutlayamayacağımız anlamına gelmiyor.

Bu yüzden Bayan Greco'dan bugün ona bir kek yapmasını ve ayrıca ona bir defter ve renkli kalemler alıp alamayacağını . Babam onları bulursa muhtemelen ikimizi de öldürür ama ben onları yatağımın altına sakladım. Matteo'dan aldığım bir ders.

Fırının bip sesi çıkarırken "Bittiler," diyor ve çikolatalı keklerle dolu bir tepsiyi geri getirirken hemen tabureden atıyorum. Bir keresinde bana babasının nasıl bir fırını olduğunu ve en sevdiği Oreo keklerini nasıl yaptığını anlatmıştı. Bayan Greco ve ben onun için bunları yapmaktan çok heyecan duyduk. Umarım hatırladıklarına yakın olurlar.

Robby mama sandalyesinde kıkırdıyor, makarnayı yere atıyor, yüzü domates sosuyla kaplı, dişlek sırtışına bayılmamak elde değil.

"Robby!" Bayan Greco şakacı bir şekilde çıtlıyor ve kekler soğurken onun dağınıklığını temizliyor. O mutlu bir şekilde diş kaşıyıcısıyla oynarken, biz de kremaya başlıyoruz. "Sence beğenecek mi?" Bir avuç Oreos'u ezerken soruyorum.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Gülümsemesi tüm yüzünü sıcaklıkla kaplarken, kaseye atmadan önce biraz tereyağı kesiyor.

"Ne?"

"Bence bu çocuk ona yapacağın her şeye bayılacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Matteo'yla birbirimizden hoşlandığımızı, öpüştüğümüzü bilmesini istemediğim için kaseye bakarak onları gizlemeye çalışırken yanaklarım ısınıyor. Hem de çok.

Başını sallayarak gülüyor. "Oh, Aida. Birlikte aşağıya indiğimizde sana nasıl baktığını görmelisin. Sanki sen bile o bakmadan duramıyor."

Hemen başımı kaldırdım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Babama söyleme, tamam mı?"

"Tabii ki hayır. Asla tek kelime etmem." Mikseri kullanarak pişirmeye odaklanıyor, sesi . "İnsanlardan hoşlanmaya hakkın var, Aida. Baban ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın."

"Bunu yapmak biraz zor." Oreo'ları tereyağı karışımının içine döküyorum. "Bir hayatım olmasına izin vermiyorum. Benim yaşımda takılabildiğim tek çocuk Matteo ve o da takılmak bile değil."

Mikseri kapattıktan şefkatli avucunu yanağıma koydu. "Biliyorum, tatlım. Hayatın acımasız ama yine de gelenin en iyisini yapıyorsun. İkiniz de öyle. Bunun için seninle gerçekten gurur duyuyorum. Herkes bu kadar güçlü olamaz. Ben olamayacağımı biliyorum."

"Sen de güçlüsün," diyorum ve hemen kollarımı onun ortasına dolayarak sımsıkı sarılıyorum, onu çok seviyorum. Onsuz ne yapardım bilmiyorum.

Bütün keklerin buzunu çözdük. Sadece dört tane yaptı, babamın bunu kabul etmediğinde istemedi. Bayan Greco her gün ne pişirmeyi planladığını ona bildirmek zorunda. Onay verme yapamaz. Delinin teki.

Benim için büyük bir risk aldı ve bunun için ona tapıyorum. Şanslıyız ki babamın adamı Louis artık eskisi gibi evi korumuyor. Belki de babam kaçamayacak kadar korktuğumuzu fark etmiştir ve haksız da sayılmaz. Louis hâlâ her sabah kez gelip Matteo'nun kovanını boşaltıyor ve duş almasına izin verdikten sonra hışımla geri gidiyor.

Son keki de bitirip Matteo için bir kâseye iki tane koyuyorum, ikisinin de içinde mum ama de yanmıyor. Yine de rol yapabiliriz. Ve ona şimdiye kadar söylenmiş en iyi doğum günü şarkısını söyleyeceğim.

"Pekâlâ," diyor Bayan Greco endişeyle. "Acele et, baban bizi şaşırtmadan ve eve gelmeden önce."

"Evet, tamam." Kaseyi alıp mutfaktan çıkıyorum ve koridora doğru ilerliyorum. Ama Ben daha bodruma inmeden ön kapı açıldı.

!

Nefesimi içime çekiyorum, aceleyle gözden kaybolmaya çalışırken vücudum ürperiyor, kâse avuçlarımın içinde titriyor, neredeyse kayıyor.

"Nereye koşuyorsun?" Babamın ateşli sesi omurgamdan yukarı sıçırıyor. Boğazımda sıkı bir düğüm oluşuyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. "Merhaba!" diye bağıyor. "Ne yapıyorsun lan sen? Arkanı dön ve bana neyin var göster."

"Yok bir şey baba." Yerimde uyuşmuş haldeyken gizlice mumları çıkarmaya başlıyorum. Biri sessizce kaseye çarpıyor ama diğerini kaydırduğımda, gergin elimden düşüyor ve ayaklarımın yanında yere iniyor. Ayak sesleri bana arkamdan yaklaşırken sertleşiyor, nefesim kesiliyor. Korkumu onun göremeyeceği, benim hissedemeyeceğim bir yere bastırıyorum ama işe yaramıyor. Çünkü bildiğim tek şey korku. Elini omzuma vuruyor ve acıyana kadar sıkıyor.

"Gerçekten bu bokun yanına kalacağını mı sandın?" Elini bırakıyor, mumu almak için çömeliyor. Kendini toparladıktan sonra beni şiddetle arkasına döndürüyor. Can havliyle kâseye tutunuyorum, ciğerlerim kısa nefeslerle doluyor.

Bana öfkeli bir bakış fırlattı. " nereye varmaya çalışıyordun?"

Anında büzülüyorum, kollarım tüylerim diken diken oluyor. "Ben de tam Matteo'ya bir tane getirecektim." Sahip olduğu o kaya kalbi delmeyi sesimi tatlılaştırıyorum ama faydası yok. Hiçbir şey onun beni sevmesini sağlayamaz. Hiçbir şey onu insan yapamaz.

"Evimde tatlı yiyebileceğini sana kim söyledi? Burası sana lanet bir restoran gibi mi görünüyor?" Yüzü benimkine yaklaşıyor ve sinirlerim midemde yuvarlanıyor, ağır, kalın bir korku boğazımdan yukarı tırmanıyor. "O bizim misafirimiz değil. O bizim tutsağımız. Lanet olası yemeğimi yemesine izin ve alacağı tek şey bu!"

"Ama baba!" Yalvarıyorum. "Bugün onun doğum günü. Lütfen bunu benim için yapar mısın?" Gözyaşlarım gözlerimin arkasını .

"O kekleri çöpe at." Ceketini düzelterek geri çekiliyor. "Kendimi tekrar etmeyeceğim."

"Neden bu kadar kötü olmak zorundasın!" Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz gözlerim yuvalarından fırlıyor. Elini çabuk tutup yanağıma sert bir tokat atıyor.

Gözlerime dolmaya başlayan yaşlarla savaşırken dişlerimi sıkıyorum. Panik beni içine çekiyor, nabzım boynumda ağır ağır atıyor.

Ağlama.

"Benimle mi konuşuyorsun?" Ben inlerken kaseyi sert bir çekişle alıp yere çarpıyor, ayağını tekrar tekrar keklerin üzerine vuruyor, krema ayakkabısına akıyor.

"Seni aptal, küçük nankör kaltak!" Eli başımın arkasını buluyor ve saçlarımı çekiştiriyor. "Lanet bir kek mi istiyorsun? Git ye !"

"Agnelo!" Bayan Greco çığlık atıyor. "Dur!"

Beni yere fırlatırken onu görmezden geliyor, yüzümü kremanın içine iterken ayakkabısı enseme iniyor, kek parçaları ağızıma giriyor.

"Ye şunu." Daha sert vuruyor, burnum ve ağızım Matteo ve benim paylaşacağımız bir şey olacağını düşündüğüm şeyle kaplanıyor. Bunun yerine, beni koruması gereken adam tarafından bozulan tatta boğuluyorum. Ama o her zaman insan kılığına girmiş bir canavardı.

Benden bir hıçkırık sesi yükseliyor ve arka planda Bayan Greco da ağlıyor, durması ona yalvarıyor, bana acıyor, kendini suçluyor.

"Canımı yak Agnelo!" diye yalvarıyor. "Bunu ben yaptım. O değil."

Onun yerine beni daha derine itiyor, porselenin bir parçası yanağıma deliyor. İçeri girerken acıyı, yanmayı hissedebiliyorum. Gözyaşları şimdi daha ağır geliyor, tavana vuran dolu gibi.

"Seninle sonra ilgileneceğim." Tenim titreyerek canlanıyor, ikimiz için de korkuyorum. "Siz küçük amcıklar ben burada yokken istediğinizi yapabileceğinizi sanıyorsunuz?"

"Özür dilerim," diye ağlıyor. "Sana bir daha asla saygısızlık etmeyeceğim. Bu yanlış. Lütfen bırak onu. Nefes alamıyor."

"Git biraz bez getir," diye bağıyor ona. "Ve ben duşumu bitirene ikiniz de bu pisliğin temizlendiğinden emin olun."

Sonunda ayağını ensemden çekiyor ve iki ayakkabısını da çıkarıp kafama fırlatıyor. Sanki önemim yokmuş gibi beni orada bırakıp giderken hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Ama hiç önemli , değil mi?

Yatak odasında ıgık atıyor. Onu orada tutuyor ve ben konuda hiçbir Şey yapamıyorum. Keşke kulaklarımı tıkayıp duymayı bırakabilsem ama yapamıyorum. . Dinlemeliyim. Onun acılarını duymalıyım. Hepsi benim suçum. Matteo için iyi Şey yapmak istemem onun acı çekmesine neden oldu - beni umursayan diğerk tek kişi.

Babamın odası benimkinin hemen yanında. Her , her ağlamayı duyabiliyorum. İim burkuluyor ve kusmaya hazırım, odamın kőŐesindeki kők p kovanını kapıp atıyorum.

Bir yastık kaparak yőzőme indiriyorum, içine doğru ağlıyorum, bunu yaparken tőm vőudum titriyor. Yanağımdaki kők kesik zonkluyor, ama onu görmezden geliyorum, parçalanmasını engelleyemiyorum.

Eğer Şu anda odamda bir silah olsaydı, hemen babamın yatak odasına koşar ve onu vururdum. Ben de onun gibi hikırmaya devam ediyorum.

Benimkinin yanındaki kapı gıcırdayarak açıldı, sonra çarparak kapandı. Ağır ayak sesleri yere çarpıyor, merdivenler biri inerken gıcırđıyor. Ön kapı pat diye kapandığında, sonunda gittiğini anlıyorum.

Oturduğum yerden kalkıp Bayan Greco'yu görmek, iyi olduğundan emin olmak için koŐmak istiyorum ama korkuyorum. Ya geri gelirse? Ya ona yaptıklarından sonra beni görmek istemezse?

Bir mide bulantısı dalgası beni tekrar ele geçiriyor, ama bu sefer onu bastırmayı başarıyorum. Bunu ona nasıl yapabildi? Herhangi birine? Neden hâlâ merak ediyorum? Annem onu nasıl sevebildi? Neden bu kadar korkunç birinden ocuk sahibi olsun ki? Ona da ktő davrandığından Őőphem yok.

Belki de anlaŐmanın kolay tarafını aldı. O gitti, onun zalimliğiyle uđraŐmak zorunda kalmadı, ben ise buradayım, durmaksızın işkence çekiyorum, her Şeyin ne zaman biteceğini merak ediyorum.

Dakikalar akıp gidiyor, ta ki tam otuz dakika geçene kadar. Duvarımdaki saatten takip ediyordum. Kapım hafifçe alınıyor ve gelenin o olduğunu anlayarak hemen yatağımdan fırlıyorum.

Elim kapı kolunda, çekip açıyorum. Onu grdőđőmde alt dudağım titriyor, onunki de öyle. Maskara kirpiklerinin altından yanaklarına doğru akıyor, gözleri parlıyor, saçları keçeleşmiş. Anında kollarım ona dolanıyor ve ağlarken ona sıkıca sarılıyorum.

MATTEO

"Aida!" Bağırıyorum, zincirimi çekiştiriyorum, derimi keserken radyatörden çıkarmaya çalışıyorum, ona koŐmak istiyorum. Onu kurtarmak için. Ben buradayken ona zarar veriyor ve bu konuda hiçbir Şey yapamıyorum. Yerde ağır bir Şey parçalanırken çaresiz ıgıkları tavandan içeri giriyor... ve Bayan Greco'nun onun durması için ıgık atması... Ellerim sıkı yumruklar haline geliyor, ciğerlerim hava almak için yalvarıyor.

"Aida! Ben buradayım!" kırıklığı içinde homurdanıyorum, zincir koparsa öleceğini biliyorum. Onu gzőmő bile kırpmadan őldőrebilirdim. Bana böyle olmayı őđrettiler. Hissetmeden hayatlara son vermeyi. DőŐınmeden. Ve o benim en kolay őldőrdőđőm kişi olacaktı. Sadece otuz saniyeye ihtiyacım var. Sonra her Şey bitecek.

Onlara pisliği temizlemelerini söyler, sonra sessizlik olur. Ama sessizlik uzun sőrmez. Geri dndőđőnde bağırmaya devam eder.

"Lanet olası bir noktayı kaçırdın!" Sesi yıkım için yapılmış bir eki gibidir. Aida kadını için ona

yalvarırken Bayan Greco ığlık atıyor. Kükreyerek zinciri çekiyorum, derim yırtılıyor, kan damlaları ayaklarıma doğru kayıyor.

"Hayır!" Aida kulakları sağır eden bir çığlıkla bağıyor ve kalbim ikiye bölünüyor. Ayak sesleri kadar hıçkırı hıçkırı ağlıyor. O yalnız kalana kadar. O da gidene kadar tek duyduğum onun acısı olacak.

Burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum, içimde öfke dönüyor, yatağın önünde ileri geri volta atıyorum çünkü gidebileceğim en uzak nokta bu.

Bir süre sonra kapım açıldı. Önce olduğunu, onlara verdiklerinden bir parça da bana vermeye geldiğini düşünüyorum. Ona meydan okudum. Lanet boğazını dişlerimle parçalayabilirim.

"Aida?" Biri yavaşça merdivenlerden inerken soruyorum.

"Benim." Sesi çok küçük geliyor. Kanatları bir kuş gibi, yağmurlu gökyüzünün kararttığı güneş gibi.

Önümde durduğunda yüzü alçalıyor ve başını kaldırdığında gözlerim yanağındaki kesiğe takılıyor.

"Bunu o mu yaptı?" Nefesim içimden uğulduyor. "Seni incitti mi?"

"Yapma," diye ağlıyor, yıldızların parlayan o sıcak, altın gözleri şimdi karanlıkla bulutlanmış. "Fazla kalamam ama gelip sana gecikmiş doğum gününü kutlamadan edemezdim. Tekrar." Burnunu çekiyor, bakışlarını kaçırıyor. "Gerçekten özel olması için uğraştım. Özür dilerim."

"Hey, buraya gel." Elimi ona doğru uzatıyorum, kaşlarım kendi üzüntü nöbetimle geriliyor. "Ne oldu?"

"Bayan Greco'ya sana bir kek . Ama o öğrendi ve..." Çenesi titriyor. "Doğum gününü mahvettiğim için özür dilerim." Gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarından aşağı süzülürken tek bir hıçkırıyla göğsümü .

"Hayır, Aida, ağlama." Kollarımla ona , onu kendimden uzak tutamayacağımı bilerek.

Yapabileceğim tek şey, onu kulübe göndermemesi ya da öldürmemesi için ne derse onu yapmak.

"Doğum günüm umurumda değil." Ona bakmak için yüzümü geriye atıyorum. "Ben sadece seni önemsiyorum, tamam mı?"

Onu başka bir şey yapmayın."

"Sanırım doğum günü hediyeni getirmemeliydim?" Küçük, acı dolu bir gülümseme ağzının kıvrılırken kirpiklerini kırıştırıyor.

"Aida..." Yüzümü eğdim. "Bana hiçbir şey almamalıydın. Sadece seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Hepsi bu."

"Biliyorum ama bunu senin almanı istedim. Bunun için beni istediği kadar incitebilir.

Umurumda değil." "Ama benim umurumda." Omzunu kavrayıp onu bakışlarımla kilitliyorum. "Bunun olmasına izin vermeden önce öleceğim."

"Şey, eğer ölürsen..." Sesi , bakışlarında taze gözyaşları birikiyor. "Gerçekten hiç kimsem ."

Uzun bir nefes alıyorum, içimi öfke dolduruyor. Ne zaman ağlasa, babasını öldürme isteği duyuyorum. altına uzanıyor, bir defter ve bir kutu kalem çıkarana kadar kafamı karıştırıyor. "Vay be. Bu harika," diyorum onları görür görmez.

"Öyle mi?" Acısına rağmen gülümsemeyi ve benim gülümsememi sağlamayı başarıyor.

"Şaka mı yapıyorsun?" Ondan alıyorum. "Çizim yapmanın benim olduğunu biliyorsun. Şimdi seni çizecek daha çok şeyim var." Ağzımın köşesi yukarı kalktı.

Kırık bir şekilde iç geçiriyor. "Onları iyi sakladığınızdan emin olun."

Tam gitmeye hazırlanırken elini tutuyorum. "Tutacağım. Söz veriyorum." Gözleri benimkilere kayıyor ve midemdeki o tanıdık kıpırtı bana sertçe çarpıyor.

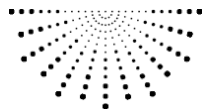
"Seni öpebilir miyim?" Nefes nefese bir ses tonuyla soruyorum, dünyanın bir şekilde ayaklarımızın altından kayacağından ve bir daha asla şansım olmayacağından korkuyorum.

Yanağımla avucunun yumuşaklığında tutuyor. "Bunu her zaman yapabilirsin,

Matteo." Ben de öyle yaptım.

Bana izin verdiği sürece.

CHAPTER TWELVE

Robby'nin bugün olduğu gibi komik, tatlı ve güzel bir yaşındaki haline izlemek isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Ve onunla birlikte ben de büyüdüm. Büyümek . Bakmam gereken bir çocuğum vardı.

Onun ve Matteo'nun yanımda olması aklımı başımda tuttu. Babam son yıllarda daha da zalimleşti ve Robby'ye karşı da yumuşamadı. O çocuk kıkırdarken insan nasıl aşkla dolup taşmaz ki?

Annesi hapiste olduğu ve onun büyümesini göremediği için üzülüyorum. Elbette her ay ziyaretine geliyor ve Robby'nin böyle bir yere gitmek zorunda olmasından nefret ediyorum ama o onun bebeği. Onu tanıdığı için mutluyum. Annesinin hayatta olduğuna dair şüphelerim olduğunu biliyorum ama babamın adamları onu her ay başka nereye götürebilir ki?

" , kokuşmuş kış?" Masanın altından attığı kahkahayı duymuyormuş gibi parmak uçlarımla dolanarak sesleniyorum. "Seni bulduğumda çok fazla gıdıklanacaksın." Bu onu harekete . "Bu ses de ne acaba?" Hemen küçük bacaklarını görmüyormuş gibi yaparak masanın etrafında . "Acaba..." Başımı eğiyorum. "İşte " Kıkırdıyor. "Yakaladım seni!" Onu ayaklarından tutup dışarı çekiyorum ve anında kollarıma atlıyor.

"Yav sen."

Evet, kalbim pelteye döndü. Bayan Greco dışında kimse beni sevmeydi. Ama bu bir şekilde farklı. O aslında benim kardeşim. Benim kanımdan, canımdan.

"Ben de seni seviyorum, kardeşim." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Annemi görebilmen için üstümüzü değiştirmeliyiz, tamam mı?"

"Hayır!" diye kıkırdıyor, onu bırakır bırakmaz benden kaçıyor. "Kaçabilirsin ama ben seni bulacağım." Sonra ben gülüyorum, onu kovalıyorum, sonunda onu yakalıyorum, odamıza götürüyorum, böylece değiştirebiliyorum.

Babamın evde olmaması çok güzel. Robby ve ben, o bize için bağırmadan oynayabiliyoruz. O çocuğun kahkahalarını duymaktan nefret ediyor. Sanki neşeye alerjisi var. Sadist bir pislik olsaydım benim de olurdu.

Geçen yıl boyunca Bayan Greco benim oldu. Robby konusunda bana, onun pozisyonundaki herhangi birinin yapabileceğinden daha fazla yardım etti. Ve bunun sebebi babamdan korkması değildi. İsteddiği içindi. Robby'ye gerçekten tapıyor. Bize sahip olduğu için mutluyum, özellikle de babamın öfkesine maruz kalırken.

Bir ay önce Robby yerde boyama yaparken yüksek sesle bağırıp boya kalemlerini devirdi ve zavallı çocuğa bunu bir daha yaparsa onu söyledi.

Robby kelimeleri anlamıyordu ama öfkeyi biliyordu. Burada yaşamak zorundaydı. Ağlamaya başlamadan önce yüzü hüznü gözlerle doldu. Bu beni paramparça etti. kaybettim. Babama ilk kez gerçekten karşı koymuştum.

"Bak Robby, bu bir kaplumbağa." Gösterdim. Kelimeleri söylemeye başladı ve çok tatlı.

"Tootle."

"Tabii, öyle yapalım." Gülüyorum, bir elimi sarı saçlarında gezdiriyorum. Bayan Greco saçlarını yeni kestirmiş ama yine de çok dolgun ve güzel. "Boyasak nasıl olur? Hangi rengi kullanalım?" Boya kalemi kutusunu bir kâseye dökerken soruyorum. "Kırmızıya ne dersin?" Kaşlarımı şakacı bir şekilde sallıyorum.

"Evlen!" Gözleri masum bir sevinçle parlıyor ve ben de bunu istiyorum. Sevdiğim biriyle boyama yapmak kadar basit bir şey için bu kadar çok şey hissetmek.

"Kırmızı mı demek istiyorsun, aptal?"

Kıkırdıyor, gamzeleri iki yandan da ortaya çıkıyor. "Wed!"

"Tamam, Wed Turtle olsun."

"Tootle." Beni düzeltirken çok ciddi görünüyor. "Tootle.

Pekâlâ. Hadi şu tootle wed'i boyayalım."

"Yaşasın!" Ben güneşi mora boyarken o kırmızı boya kalemini alıp ağzına sokuyor ve yerde oturuyor.

"Yeme onu, aptal!" Karnını gıdıkliyorum ve boya kalemi yuvarlanıyor. Onu almak için yalpalıyor.

Ana kapı açılıyor ve babam içeri giriyor, ben dönerken amcam Sal da onunla birlikte. "Hey, Aida," diye selamlıyor amcam.

"Selam, Sal Amca. Nasılsın?" "İyiyim, ufaklık. Raquel selam söyledi." "Benim de selamımı söyle."

"Siz ikiniz bu lanet yerde ne halt ediyorsunuz?" Babamın sesi gökten inen bir şimşek gibi gürliyor. Robby yaşadığı şokla elindeki boya kalemini düşürüyor, gözleri korku dolu bakışlarla donup kalıyor.

"yok," diye nefes alıyorum. "Buraya gel."

Babam bize doğru koşarken o da kucağıma atlıyor. Kaseyi tekmeleyince tüm boya kalemleri hızla yere saçılıyor.

"Bu lanet zemini kirletmeye mi çalışıyorsun, seni aptal sürtük?!"

Dişlerini sıkıyor, yüzünü benimkine yaklaştırırken burun delikleri açılıyor.

"Sadece resim yapıyorduk," diyorum sakın bir fısıltıyla, titreyen Robby'ye tutunarak. Keşke onu buradan götürebilseydim ama Matteo olmadan nasıl kaçabilirdim? Onu arkamda bırakamam. Eğer bırakırsam babam onu kesinlikle öldürür.

"Şu lanet şeyi al ve dışarı at. Bir daha resim yapmak yok. Ve eğer" -parmağıyla kendisine bakmaya cesaret eden Robby'yi işaret ediyor- "bir daha yerime bir şey çizersen, seni öldürürüm!"

Robby gözyaşlarına boğulur ve yan odadaki masanın altına kaçır. Orası onun en sevdiği saklanma yeridir.

Kalbim güm güm atıyor, tüm vücudum kaynayan bir öfkeyle kırılıyor, başınızı döndüren, kanınızı kaynatan, derinizi karıncalandıran türden.

Ayağa kalktım, çenem zonkluyordu. "Seni hasta, acınası adam müsveddesi! Küçük bir çocuğa onu öldüreceğini söylemeye nasıl cüret edersin? Ne sikim-"

Sözümü bitiremiyorum çünkü bir bakıyorum eli boğazıma dolanmış, sertçe sıkıyor.

"İşin bitti. Seni mahvedeceğim." Parmakları sıkılaşıyor ve ben pençe atıyorum. Mücadele ediyorum. Ama o güçlü. Çok güçlü. Ciğerlerim yanıyor, boğazım acıdan patlıyor. Nefes alamıyorum, gözlerim dönüyor.

"Agnelo, bırak onu," diyor Sal Amca. "Onu öldürüyorsun."

"Kapa çeneni, Sal!" diye bağıyor. "Sana kendi çocuğunla ne yapacağını ben mi söyleyeceğim?"

Amcam geri . Pislik. Hepsi . Amcalarımın her biri canavar. Matteo'nun babasını öldürdükleri ve hapse girmesine izin verdikleri için öyle olmalılar.

Bayan Greco bugün burada olsaydı, onu durdurmaya çalışırdı, ama bunun bir faydası olmazdı. Babam sadece ona zarar verirdi. Şu anda ailesiyle birlikte olduğu için mutluyum.

Beni işkencesi için ne kadar rehin tuttuğunu bilmiyorum ama sonunda beni bir bez bebek gibi yere bıraktı ve kapıdan geri adım atmadan önce bana tükürdü.

"Robby?" Sesleniyorum, öksürürken göğsüm kabarıyor. "Buraya gel. Sorun yok." Oradaki ağrıyla savaşırken elim boynuma düşüyor. "O artık yok."

Ama o gelmiyor ve bu sadece ölmek istememe neden oluyor.

MATTEO YAŞ 16

"Tekrar!" Yerdeki adamı tekmelerken Stan bağıyor, yüzü o kadar kötü şişmiş ki gözbebeklerinin orada olup olmadığını anlayamazsınız. Dudağı o kadar patlamış ki, kan bir fiskiye gibi fişkırıyor.

Depoya tek iyi yanı, zincirden biraz uzaklaşmamı sağlaması, bu da rahatlatıcı bir şey, ne kadar zincirden çıktığımda yapmam gereken kirli şeyleri bilsem de.

Öldürmek zorunda kalacağım adamdan geriye hiçbir şey kalmadı. Tek amacım bana getirdikleri insanlara zarar vermek Soru yok. Ve benim hiç sorum yok. Artık yok.

Adamı bir kez daha tekmeliyorum ama hiç ses çıkarmıyor. Stan bana "Nabzını kontrol et," diyor ve ben de yapıyorum, iki parmağımı adamın boynuna koyuyorum.

"Hâlâ orada."

"Güzel." Adamın kendisini tekmeliyor, sadece bir kez. Sonra cebinden küçük bir döner bıçağı çıkarır. "Kes şu lanet boğazını."

Bıçağı ondan aldım. Daha önce bana hiç bıçak kullanırmamışlardı. Mermiler daha kolay. Ateş et ve işin bitsin. Bu daha kişisel.

"Hadi gidelim. edin. Gitmem gereken yerler var," diye .

Diz çöküp silahı açıyorum ve adamın boynuna indiriyorum. Elim sabit. Zayıflığı sevmezler. Benim hatalarım yüzünden onu cezalandıracaklar.

Hızlı bir nefesle bıçağın adamın boğazının bir tarafından diğer tarafına doğru kesmesine izin veriyorum. Kan kalın damlalar halinde sızıyor, durmadan sızıyor.

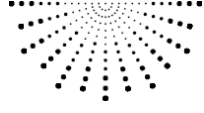
"Domuz gibi kan öleceksin," diyor Stan adama, ayağını burnuna vurarak.

Çoktan ölmüş olmasını umarak bıçağı cesedin yanına bırakıyorum. Bu bir insanın kaldıracabileceğinden çok daha fazla acı. Ve bu insanları tanıdığım için, onun şey yaptığından şüpheliyim.

Stan bir diğerine "Onu eve geri ," diyor, da beni çekiştirmeye başlamıştı bile.

Ne zaman bir erkeği incitsem, Aida'yla birlikte olmak ayrılmak için sabırsızlanıyorum. Dünya parçalanırken bile doğru görünmesini sağlayan tek kişi o.

ÜÇÜNCÜ HAFTENIN

Hayatıma girdiği andan itibaren Robby benim dünyam oldu. Sık sık annesini ve oğlunun kiminle birlikte olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Babamın ona asla vermeyeceğini bildiğim bir mektup yazmaya çok yaklaştım ama oğlunun sevildiğini bilmesini istiyorum. Onu şiddetle koruyan insanlara sahip olduğunu.

Bayan Greco'nun yardımıyla ona bakmak için elimden geleni yaptım. Ve o kalmadığında, onunla tek başımaydım. İlk yıl en zoruydu. Zar zor uyuyordum. Çok kötü uyurdu. O günlerde Bayan Greco buradaydı ve gece beslemelerini . Onun sayesinde uykuyu , ki bu garip bir terim, çünkü sonsuza dek kaybolan şeyi yakalayamazsınız.

Babam onunla hiç ilgilenmedi ve hala da ilgilenmiyor. Onu bir kez bile kucağına aldığını sanmıyorum. Yerde oynarken, ona gülümserken, küçük ellerini onu hor gören bir adama uzatırken bile. Ama Robby'nin babama ihtiyacı yoktu, ben, Bayan Greco ve Matteo vardı. O bebeğe ihtiyacı olan tüm sevgiyi verdik.

Robby'ye, "Hadi, kaka kafa," diyorum, elinden tutup Matteo'yu görmeye gidiyorum. "Ona ne yaptığını gösterelim. Çok hoşuna gidecek."

Robby'nin yetenekleri Matteo'nunkiler kadar olmayabilir ama çocuk şahsen benim gördüğüm en şirin karalamaları yapıyor.

Matteo' o renkli kalemleri verdiğimden beri resim üstüne resim yapıyor. Sayfalar beni nasıl gördüğüyle dolu ve o sayfalarda ben gerçekten güzelim. Ben görmüyorum ama Matteo ikimiz için de gördüğünü söylüyor ve bu onu da çok sevmemi sağlıyor.

Ve onu seviyorum. Öyle ya da böyle hep sevdim. Nasıl sevmeyeceğimi bilmiyorum. Ama ne zaman o kelimeleri söylemeye çalışsam, boğazımda düğümleniyorlar. Korkuyorum. Ya babam bizi duyarsa ve bundan sonra onu görmemi engellerse? Ya Matteo'yu gönderirse ya da daha kötüsü bu yüzden onu öldürürse?

Bir yanımda Matteo'nun beni bu şekilde , öpüşmelerimizin birbirlerini hayatlarının çoğunda tanıyan iki insanın hapsolmasından başka bir şey olmadığından korkuyor.

Etrafımda bu kadar çok hissettiğim tek erkek Beni uçuyormuşum gibi hissettiriyor. Sanki dünya olmadığı bir şeymiş gibi. Canavarlar açıkta gizlenmiyor. Onun kollarında her şeyi unutuyorum.

Yanına varıyoruz ve bizi görür görmez yüzü anında .

"Selam dostum." Matteo kollarını açıyor ve Robby parmaklarının arasında tuttuğu kâğıtla onlara koşuyor. Hangisi diğerini daha çok seviyor bilmiyorum ama Matteo onun için deli oluyor.

"Bu benim için mi?" Robby sırtarak başını sallar. "Vay canına, bakayım şuna," diyerek Robby'yi kucağına oturtuyor ve çizimi ondan alıyor. Gökkuşağı renklerini inceliyor, kâğıtta dokunulmadık hiçbir yer bırakmıyor.

"Bu güneş mi?" Matteo ortadaki sarı karalamayı işaret ediyor.

"Evet!" Robby ayaklarını heyecanla Matteo'nun baldırına vuruyor. "Bu bir araba." Artık göremediğim bir şeyi işaret ediyor.

"Kahverengi bir araba. Hoşuma gitti. Hey, yakında benden daha iyi çiziyor olacaksın." Robby kıkırdıyor, başını Matteo'nun göğsüne eğiyor.

"Hoşuna gideceğini söylemişim," diye araya giriyorum, yaklaşarak. "Buna bayıldım, dostum. Bende kalabilir mi?"

"Evet!" Heyecanla patladı.

". Artık geri alamazsın," diye alay ediyor Matteo.

"Tamam." Esneyerek ayaklarını sallamaya devam ediyor.

"Sanırım birinin uyku vakti geldi." Tembel bir gülümseme düşüyor ağzıma.

"Oh dostum, benim de biraz kestirmeye ihtiyacım var." Matteo başını yastığa koyar ve horluyormuş gibi yapar. Robby'den bir kahkaha patlar.

Robby gözlerini ovuşturmadan önce biraz daha oynaşmalarına izin veriyorum ve Matteo onu başının üstüne bir öpücük kondurarak kaldırıp bana uzatıyor.

Gözlerimin içine bakıyor, başparmağıyla yanağımı okşuyor. "Geri dönecek misin?" Kalp atışlarım durdu ya da canlandı, bilemiyorum.

"Her zaman sana geri döneceğim." Robby omzumun üzerinde uzanırken, Matteo'nun elinin içinden bir el geçirip onu öpüyorum.

Yavaşça.

Şefkatle.

Ve aşkın ne olduğunu merak etmeme gerek yok çünkü o . Her zaman öyleydi.

MATTEO YAŞ 18

O haklı. Her zaman geri geliyor ve ben bunu hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Onun gibi bir kız dünyayı görmeli, bana öğrettiği o küredeki her şeyi deneyimlemeli. Ziyaret edebileceği, hatta taşınabileceği tüm ülkeler buradan uzakta. Benden. Tüm bu berbat şeylerden. Ama onu bir daha göremeyeceğimi düşünmek bile acı vermiyorsa ne olayım.

Yanımda yatıyor, tavana bakarken başını pazuma yaslıyor. "Başka insanların tam da bu anda ne yaptığını hiç merak ettin mi?" diye soruyor. "Sadece burada değil. Yani her yerde, dünyanın her yerinde."

"Pek sayılmaz." Yüzüm avucumun içine yerleşmiş halde ona bakıyorum. Gözlerindeki ışıltı konuşmaya devam etmesini istememe neden oluyor. Bir keresinde ona saçlarının bana güneşi hatırlattığını söylemişim, ama bu tam olarak doğru değildi. O bir güneş. Benim . Karmakarışık hayatımdaki parlak ışık topu.

"Şey, bunu her düşünüyorum." Gülümsüyor, kendi düşüncelerinde kaybolmuş.

"Başka ne ?" Başparmağımla yüzünün yan tarafını okşuyorum. Ona dokunmak vücudumda bir sarsıntıya yol açıyor, doğrudan sikime ve anında, sertleştiğim için bile kendimi kirli hissediyorum, özellikle de bu bodrumda. Onunla burada böyle bir şey yapma düşüncesi sikimin tekrar neden oluyor. Eğer ona onu ne kadar sevdiğimi gösterme şansım olursa, bu yatakta olmayacak. Güzel bir yerde, onun hak ettiği bir yerde olacak.

"Şey..." Bana doğru dönüyor. "Bizi düşünüyorum. Sıcak ve güzel bir yerde, sahilde birlikte

dolaşmanın ne kadar eğlenceli olacağını."

Senin gibi.

"Peki biz nerede yaşıyoruz?"

"Oh, bu harika bir soru!" Bir cevap düşünürken alt dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor. "Aslında belirli bir yer düşünmedim, ama eğer düşünmek zorunda olsaydım, Corvo Adası'nda yaşardık."

"Nerede bu?" Dikkatle gözlerinin içine bakıyorum. "Bana bunu öğrettiğini sanmıyorum."

"Hayırsanmıyorum." Yüz ifadesi hülyalı bir hal alıyor ve özgür olduğumuzda onu götüreceğim ilk yerin orası olacağına dair kendime söz veriyorum. "Portekiz'in batısındaki en küçük adalardan biri. Volkanı izleyebilir, sahildeki gezintimizden sonra yürüyüşe çıkabiliriz. Hatta balık tutmaya bile gidebiliriz."

"Şimdi de balık mı tutuyoruz?" Kıkırdıyorum.

"Tabii ya, bu bizim fantezimiz." Küçük bir sırıtışla gözlerini deviriyor. "Orada her şeyi yapabiliriz."

"Bu fanteziyi seviyorum." Yüzümün gölgelerine bir gülümseme yayılıyor, kalbimi umutsuzca yalvardığı bir şeyle tutuşturuyor - onunla bir hayat. "Bu fantezide başka ne yapıyoruz?"

Dudakları aralanıyor, yanaklarında bir parça pembe görülüyor. Başparmağım üzerinde geziniyor ve gözlerinde söylemeye korktuğu bir şey buluyorum. "Söyle bana, Aida. Orada başka ne yapıyoruz?"

"Belki-" Sertçe yutkunurken nefesi kesiliyor ve bakışlarını .

"Ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, bana ne düşündüğünü söylemekten asla . Çünkü her şeyine bahse girerim," diye fısıldıyorum, geri çekilirken dudaklarım burnunun ucuna konuyor, "Ben zaten düşünmüştüm."

"*Bunu* düşündüğünü sanmıyorum." Sesi yumuşak ve nefesli bir hal alıyor.

"Dene beni."

Bir nefes daha çekince gözleri benimkilerle aynı hizaya geliyor ve içindeki duygular beni hareketsiz bırakıyor. "Bir gün seninle evlenmeyi düşündüm," diye itiraf ediyor sonunda ve kalbim kabarıyor çünkü ben de bunu istiyorum. "Bize ve Robby' yetecek kadar büyük bir evde yaşamak, belki birkaç çocuğumuz olur. Onlar oynarken kanepede kucaklaşıyoruz, çok fazla gürültü yapıyoruz ama umurumuzda değil çünkü mutluyuz. Birlikteyiz. Nihayet, olması gerektiği gibi."

"Çok öpüşüyor muyuz? Çünkü ben seni her zaman öpmeyi planlıyorum." "Deli gibi öpüşüyoruz," diye nefes alıyor ve burnunu benimkine sürtüyor.

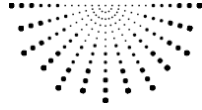
İnliyorum, avuç içim başının arkasına iniyor ve onu daha yakına çekiyorum. "Evet, bu fanteziyi seviyorum. Hem de çok. Ve seninle evlenmek..." Burnumu boynuna sürtüyorum. "...listemin en başında yer alıyor."

İç çekiyor, elleri saçlarıma dolanıyor, beni yukarı çekiyor, dudakları açgözlü bir öpücükle dudaklarımı yakalıyor, dili ağzımın içine giriyor.

Geri adım attım, ikimiz de nefessiz kalmıştık.

"Bir gün, şeye sahip olacağız." Ama bu sözleri söylerken bile onlara inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Bu lanet bir rüya. Ama bazen, gerçekliğimizin kabuslarında sahip olduğumuz tek şey rüyalardır.

CHAPTE R FOURTE EN

Robby'ye, Bayan Greco'nun ona aldığı büyük bloklardan yapabileceğimiz en yüksek kuleyi yapmaya çalışacağımıza SÖZ VERDİM. Üst kattaki geniş koridorda inşa etmeye karar verdik. Böylece babam eve erken gelirse ortalık karışmayacak.

Bugünlerde beni şaşırtmayı seviyor. Sanırım bunu bilerek yapıyor, beni gereken bir şey yaparken yakalamak istiyor.

Bayan Greco alt katta akşam yemeği için parmesanlı tavuk yapıyor, yüce lord gelip tabağını istemeden önce.

"Artık benim kadar büyük!" Robby heyecanla bağırır.

Gözlerim açılıyor ve sırtıyorum. "Daha da büyütmeliyiz!"

"Yaşasın!" El çırpıyor, bloklarla dolu çantaya doğru zıplıyor ve onları getirip birini diğerlerinin üzerine yerleştiriyor.

Birkaç dakika daha inşa etmeye devam ediyoruz ki ön kapı gıcırtyla açılıyor ve çarparak kapanıyor. Nefesim kesiliyor, solunabilecek hava ciğerlerimden buharlaşıyor.

"Özür dilerim Robby," diye fısıldadım. "Çabucak temizlenmeliyiz."

"Ama ben oynamak istiyorum," diye sızlanırken, titreyen ellerim blokları olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarıp çantaya atmaya başlıyor. Babam bunu görürse çok kızacak.

"Biliyorum," diyorum sessizce. "Ama daha sonra oynayabiliriz, tamam mı?"

"Hayır!" diye çığlık atıyor, iki ayağını da öyle sert basıyor ki yer sallanıyor. "Ben oynamak istiyorum!" "Bu ses de ne ?" Babam hışımla ayağa kalkıyor ve nabzım hızla atıyor, bloklar elimden kayıyor.

Tüm vücudum sarsılırken parmaklarım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırıyor en üst basamağa ulaştığında. "Sana bu evi dağıtman konusunda ne demiştim ben?"

Robby'nin gözleri kocaman açıldı ve koşarak odamıza girip kapıyı kapattı. Şükürler olsun.

"Temizliyordum," diyorum ona, her lanet bloğu kaldırmaya çalışarak, ürkekçe yukarı bakarak, kalbim göğsümden fırlayıp boğazıma .

"Temiz dediğin bu mu?" Kulenin geri kalanını tekmeleyerek yaklaşıyor, bloklar etrafa saçılıyor.

"Senden ve saygısızlığından bıktım usandım," diye homurdanıyor, yüz yüze gelene kadar çömeliyor, eli boynuma uzanıyor, tenim şiddetli bir ağrıya yanana kadar parmaklarını sıkıyor. "Değerinden çok daha fazla belasın."

Nefesim kesiliyor, boğazım acı içinde kıvranıyor ama o sadece daha sıkı sarılıyor.

"Şansım varken senden kurtulmalıydım." Bunca yıl sonra bile beni reddetmesi canımı acıtıyor. Onun için hiçbir şey ifade etmediğimi bilmek.

Gözlerimin derinliklerinde yüzen yaşları geri kırıyorum, ona ve benden bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yaptığımı merak ediyorum.

"Ben senin ," diye zar zor nefes alabiliyorum.

"Kızım." Kıs kıs gülüyor, sonunda beni bırakıyor, ben nefes nefese kalırken daha dik duruyor.

"Bu pisliği temizle ve işin bittiğinde bana yemeğimi getir," diyor sakince ve tüm hayatım boyunca yaptığı gibi benden uzaklaşıyor.

MATTEO YAŞ 19

uykuya dalmak üzereydim ki kapı gıcırdadı. O piçler beni geç saatlere kadar eğitip iki kişiyi daha öldürttüler. Sık sık o silahları kendi kullanmanın ne kadar iyi hissettireceğini merak ediyorum ama sonra beni durduruyor.

Aida.

Bu düşünceler çarptığında, sanki o biliyor, sanki oradaymış gibi zihnime atlıyor, kalmam için yalvarıyor, zor olsa bile onu sevmem için.

Ve seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, gülümsediğini görmek için dünyayı yerle bir edebilirim. Ama son zamanlarda babasının zalimliğinin ağırlığıyla boğuluyor. Ve lanet olsun, ona böyle davrandığı için onu öldürmek istiyorum. Acı çekerek ölmeyi hak ediyor. Yavaş yavaş. Ve ölecek. Biz yükseleceğiz.

Ama her lanet yılda, onu öldüreceğime kendimi ikna edemiyorum. Ama pes de edemiyorum. Bunun olacağına inanmalıyım.

Bir gün.

"Aida? Sen misin?"

Cevap vermiyor ama merdivenlerde zarif bir şekilde hareket etmesinden onun olduğunu anlayabiliyorum.

Burnunu çekiyor ve ben ayağa kalkarken tüm vücudumdaki kaslar anında sertleşiyor. "Ne oldu?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, boynu kızgın bir kırmızıyla belirir.

Ateşli bir nefes çekiyorum içime. "Bunu o mu yaptı?" Ses tonum jilet gibi keskin. "Seni incitti mi?"

Yavaşça başını sallıyor, göğsü nefes alıp verirken inip kalkıyor.

Fuuuck!

"Gel buraya. Sana sarılmama izin ver." Çünkü yapabileceğim tek şey bu. Kollarıma atılıyor, ağlarken parmaklarıyla enseme .

Şu anda içimdeki öfkeye rağmen, onun için yumuşuyorum. Çünkü bana bu şekilde ihtiyacı var. Bizi yatağa yatırıyorum ve oturmak yerine kalçalarıma biniyor, boynuma ağlıyor.

Elim sırtını okşuyor, parmaklarım ipeksi saçlarının uzun dalgalarına dolanıyor. ". Ben buradayım. Seni asla bırakmayacağım, elimden bile."

Geri çekiliyor, bir avucu yanağımda . Gözyaşlarıyla dolu bakışlarını benimkilere diktiğinde, içimde kabanar yoğun duygulara engel olamıyorum. O kadar çok duygu var ki ve hepsi birden bana çarpıyor.

Onu seviyorum.

Her biri bir öncekinden daha zor olan nefeslerim beni zorluyor.

de sikim sertleşiyor. O üzgün. Şimdi nasıl sertleşebilirim? Deniyorum

manevra yapıyorum, böylece hissetmiyor, ama çalıştığım da kalçalarını daha derine itiyor.

"Kahretsin, Aida... lütfen yapma," diye yalvarıyorum, sesim kısık, çaresiz. Onun için. Bunu hiç yapmadık. Kahretsin, bunu sürekli düşünmeseydim, ama hayatımız böyle, bu mümkün değil. "Bunu burada yapamayız."

"Neden olmasın?" diye fısıldıyor, kaşları eğiliyor. "İlk seferimin seninle olmasını istiyorum."

Ve bu itiraf, kimsenin onunla birlikte olmadığı, beni mahvediyor. Çünkü bunu ben de istiyorum, onun benim ilkim olmasını. Yine de bunun muhtemelen asla gerçekleşmeyeceğini, ilk seferinin başka biriyle olacağını biliyorum.

Öyle olmalı.

Kahretsin, bu farkındalık acıttı.

"Çünkü sen bu yataktan daha fazlasını hak ediyorsun. Sana benden fazlasını birini hak ediyorsun." Boğazıma gömülen yumruya karşı yutkunuyorum.

"Daha fazlasını istemiyorum. Seni istiyorum." Avuçları yanağım da daha sıkı kenetleniyor, gözleri parlıyor. "Her zaman sendin, Matteo. Bu asla bitmeyecek."

Kalbim paramparça oldu çünkü o ben olamam.

Birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca onun başka biriyle çıkmasını ya da evlenmesini hiç konuşmadık. O bu hiç açmadı, ben de açmaya korktum. Ama , burada, bu hapishanede kilitli olsa bile, babası eninde sonunda onun bir pislikle evlenmesini isteyecek, değil mi? Ve ben muhtemelen hâlâ burada olacağım. Ya da ölmüş olacağım.

Yumruğumu yanımda kıvırıyorum.

Hiçbir şeyin iyi gitmediği bu dünyada yanımda olmamayı ve onu yalnız bırakmayı düşünemiyorum.

Ama o ve ben, birbirimiz için yaratılmadık. Bu gerçeği yanımda taşıyacağım çünkü onun kalbini kıramam ve bu sözleri yüksek sesle söyleyemem.

Bizimle ilgili hiçbir şey normal değil. Her gün çalınan öpücükler, el ele tutuşmalar ve şefkatli dokunuşlar, işte biz buyuz.

Ama artık yaşlandıkça bazı şeyler değişti. Vücutlarımız da. Ve lanet olsun, ne yapacağımı bilmiyor olabilirim, ama kalçalarını sikime sallarken, kıyafetlerini yırtıp biliyormuşum gibi davranma dürtüsü duyuyorum.

"Matteo," diye fısıldıyor, kollarını boynuma dolamış. Dudakları belli belirsiz ağzımın kenarına uzanıyor, ben inerken usulca öpüyor, iki elim de saçlarına dolanıyor, parmaklarım saçlarının ağırlığını kavırıyor ve onu sertleşen aletime doğru daha da itiyor.

Bunca zaman boyunca ikimiz de birbirimize onu sevdiğimizi söylemedik. O da benim gibi hissediyor mu bilmiyorum, sanki ruhumun iliklerine işlemiş gibi, ama ben hissediyorum. Her lanet günde. Sanki benim olmak için doğmuş gibi.

Ona söylemekten korkuyordum. Beni reddedeceği için değil, ama konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yokken bunu itiraf etmenin bir anlamı hiç düşünmediğim için. Benim korkum hep bu oldu. Aşkımızın ağırlığını hissetmek ve onu yaşamamak.

Ama şimdi, bana bakışından anlıyorum ki tamamen yanlış düşünmüşüm. başkalarının sevdiği gibi sevemeyebiliriz ama burada sevebiliriz. Kendi yolumuzla. Ne kadar olursa olsun. Onu hep seveceğim. Sevemeyene kadar. Kalbim durana kadar.

O zaman fark ediyorum ki, belki de trajedinin parçaları arasında bu küçük sevgi anlarını bulabiliriz, sanki gerçekten oradalmış gibi, bize hala var olduklarını hatırlatıyorlar.

"Aida," diye homurdanıyorum, ağzını bulduğumda saçlarını yumrukluyorum, onu umutsuzca öpüyorum, üzerimde öğütürken dudaklarım senkronize hareket ediyor, aletim zonkluyor, vücuduna ve kalbine bu kadar bağlı olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

Dilim ağzının içine batıyor, alay ediyor. Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor. Sanki doğruymuş gibi. gerektiği gibi.

İnlemeleri bana sadece daha fazla cesaret veriyor ve kalçaları daireler çizerken alt dudağını emiyorum. Onun içinde olmak için can atıyorum, ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyorum.

Biraz , yanağını içine alıyorum, ağır ağır kapanan gözlerini buluyorum. "Seni seviyorum, Aida. Hem de çok." Nefesi kesiliyor, kaşları çatılıyor. "Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm, çünkü istedim. Hem de çok." Alnını bastırıyorum, sıcak nefesleri dudaklarımın arasından hızla geçiyor. "Bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmeden önce seni seviyordum." Ona bakma ihtiyacı geri çekiliyorum. "Ve eğer sen olmasaydın, binlerce kez ölmüş olurum." Gözleri yeni yaşlarla parlıyor, eli boynuma dayanıyor, nabzım da hızlanıyor. "Beni burada tutan tek kişi sensin ve bunun için üzgün değilim. Çünkü senin için dünyadaki tüm işkencelere katlanabilirim. Çünkü sen buna değersin."

Kolları boynuma dolanırken göğsü titriyor, ağırlarken yüzü omzuma gömülüyor, vücudu duygularla sallanıyor.

"Ben de seni seviyorum Matteo," diyerek bana baktı. "Ben söylemediğim için özür dilerim. Sanırım aynı şekilde hissetmediğinden, beni bu şekilde düşünmediğinden korktum. Ben..."

"Ne değildi?" Gözlerim büyüdü.

"Yeterince güzel değildim." Bakışlarını indiriyor, kumral kirpikleri dalgalanıyor.

"Aida..." İşaret parmağımla çenesini yukarı kaldırarak küçük bir gülümseme veriyorum. "Senin dünyanın en güzel kızı olduğunu düşündüğümü sana daha kaç kez kanıtlamam gerekiyor? Güzel olduğunu düşünmesem neden seni öpeyim ki?"

Küçük bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Sıkıldığın için mi?"

"*O kadar* da sıkılmadım." Kıkırdıyorum, dudaklarımı öne eğip alnından öpüyorum. "Ama daha fazla yanılmazdın. Senden çok hoşlanıyorum." Sesim alçalıyor. "Yoksa şu anda sertleşmezdim."

Soluk soluğa alt dudağını ısıyor, avuçlarını göğsüme dayıyor, nefesi kesiliyor. "Sen . Sadece benim için değil. Herkes için. Ve seni her zaman seveceğim, burada olmadığım zamanlarda bile. yap."

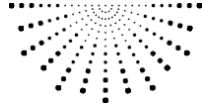
"Öyle söyleme," diye haykırıyor, dudaklarını yapıştırıyor, ağzımı, yüzümü sayamayacağım kadar çok öpücükle dolduruyor. Gülümsüyorum, sadece onun sağlayabileceği sıcaklık damarlarımı dolduruyor. "Senin gittiğini asla düşünmek istemiyorum. Tamam mı?" O da bana bakıyor. "Birlikte yaşlandığımızı ve buruştuğumuzu düşünmek istiyorum."

Kıkırdıyorum. "Yaşlandığımda hala sevimli olacak mıyım?"

Yüzünü buruşturuyor. "Sevimli olduğunu kim söyledi?"

"Vay canına." Benim vücudum da onunki gibi derin kahkahalarla sarsılıyor. Onu ters çevirip sabitliyorum ve biraz daha öpüyorum.

CHAPTE R FIFTE E N

MATTEO YAŞ 20

Son zamanlarda bu evden her çıktığımda gitmek istemiyorum. Eskiden o depoya arabayla gitmeyi, güneşi, dünyanın neredeyse parmaklarımın ucunda olmasını severdim, ama artık onları dört gözle beklemiyorum.

Aida ve Robby ile evde kalmayı tercih ederim. Yeniden bir aileye sahip olmak gibi, ne kadar berbat bir aile olsa da.

Gitmemden nefret ettiğini biliyorum. Endişesi herkesin görebileceği şekilde yüzüne dikiş atıyor. Döndüğümde kanlı parmak eklemlerimi soruyor ve ben nasıl olduğunu söylemiyorum. Söyleyemem. İnsanlara zarar vermekle kalmayıp onları öldürdüğümü öğrendiğinde benim hakkımda ne düşünecek?

Genç yaşımda, yetişkin erkeklerin bir ömür boyu öldürdüklerinden daha fazlasını öldürdüm. Artık bunun üzerinde durmuyorum. Eğer , bana musallat olurdu. İçime zorundayım. İçimde tutmalıyım. Yoksa patlar ve beni doğruca cehenneme gönderir.

Cip yoldaki virajı dönerken gözlerimi kapatıyorum, dudaklarını hatırlıyorum, gülümsemesi dünyamı aydınlatıyor, sanki her korkunç şeyi yerle bir edebilirmiş gibi.

Sürekli birlikte yatmamızı istiyor ama nasıl yapabiliriz ki? Yakalanmama şansımız olsa bile, zincirlenmiş halde, yatak dedikleri şiltenin üzerinde, işeme kovam tam şuradayken ona dokunmayacağım.

O daha fazlasını hak ediyor. Bunu ona defalarca söyledim ve o da bana olması gereken yerde olduğunu söylüyor. Ama bu bir yalan. Onu dışarı çıkaracak, çiçek verecek, restorana götürecek erkeği hak ediyor. O yerlerin var olduğunu uzaktan hatırlıyorum ve o bana dünyayı anlattı. Her . Bir gün hepsini deneyimlemesini istiyorum, benimle ya da bensiz.

Beni unutmasını ne kadar çok istesem de, başka biriyle birlikte olması, beni içermeyen bir gelecek kurması düşüncesinden nefret ediyorum.

Robby ile kaçması için ona sayısız kez yalvardım, benim yapamadığım şekilde onu koruyacak birini bulması için. Ama o bu düşüncüyü reddetmeye devam ediyor, eğer durum tersine dönseydi, onu asla terk etmeyeceğimi söylüyor. Elbette haklı ama bu benimle ilgili değil. Bana ne olacağı umurunda değil.

Araç durdu ve tanımadığım sürücü indi, Stan yolcu tarafındaydı. Yanımda oturan Drew beni kolumdan tutup dışarı çekti. Beni bağlamaya zahmet . Aida tehlikedeyken asla kaçmayacağımı biliyorlar.

İçeri giriyoruz, ben Stan'in yanında, Drew ve şoför arkamızda. Stan tepedeki ipi çekip ikinci evim olabilecek alanı aydınlatana kadar depo karanlıktı

Birisi birden fazla sandalyeyi sürüklüyor, sanki bu gezegendeki zamanlarının sona ermek üzere olduğunu fark etmişler gibi ağır inilti gelir. Benim tarafımdan. Diğerleri etrafta durup izlerken, öldürme işini yapan hep ben oluyorum.

Kalbim artık bana ait değil. Üzerime vurulan zincirler yüzünden bozuldu.

Ruh. Yapılanları silemem. Ondan saklanamam. Artık neysem oyum. Bir katilim. Geleceği olmayan bir adam. Geçmiş olmayan bir çocuk.

Sandalyeler nihayet önümde dururken . İlk başta anlamıyorum... Neden bir tanesinde bir çocuk var?

Stan'e , o da başını sallıyor ve bir bıçak olan elini . Silah değil, lanet bir bıçak. Muhtemelen en fazla on iki yaşında olan küçük bir çocuğun bağırsaklarını deşmemi istiyor.

Çocuğa bakıyorum, saniyeler geçiyor, kaşları sımsıkı, hırıltıları daha yüksek, gözleri Dom ve Enzo'nunki gibi yeşil. Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Bunu yapamam.

O kadar da ileri gitmedim. Bir çocuğu öldürecek kadar hayvan değilim.

Yanındaki adam ağzındaki tıkaçtan çığlık atıyor, başını sallıyor, sandalye takırdıyor. Sadece babası olduğunu varsayabilirim.

"Al şu *lanet* bıçağı!" Stan bağılıyor.

Ama güçlkle hareket edebiliyordum, bacaklarım betona gömülmüştü ve çocuğa bakmaya devam ediyordum, onu bu durumdan nasıl emin değildim.

Her hareket ettiğimde küçük göğsü zıplıyor ve gözlerini bana diyor. O anda Robby'yi düşünüyorum. Hayatı mi olacak? Ya katil olmak ya da öldürölmek?

Midem kıpırdıyor.

"Bunu yapmak için bir şansın daha var," diye homurdanıyor Stan, sürünerek yaklaşıyor, bir eli omzumu o kadar sert kavıyor ki tüm kolunu koparmak istiyorum.

Geçen her saniye sonsuzluk kadar ağırdır.

"Sorun yok, Stan." Her zerresinden nefret ettiğim bir ses odaya yayılıyor. "Oğlumuzu neyin motive edeceğini biliyorum." Agnelo, çok geç olana kadar göremediğiniz bir iblis gibi gölgelerden geliyor.

Telefonunu cebinden çıkarır. "Şu anda adamlarımdan birini arayabilirim ve Aida'yı arabaya atıp kulöpte parçalanmasına izin vermesini sağlayabilirim. İstedğin bu mu?"

"Siktir git!" Kükreyerek ona doğru geldim, yüz yüze. "Cehenneme kadar yolun var! Sırf kendini kurtarmak için bir çocuğun ölmesini asla istemezdi! Kızınla asla ortak bir yönün olmayacak. Vicdan."

Ama söylediklerinde ciddi olma ihtimali varken bunu nasıl reddedebilirim bilmiyorum. Bunun olmasına nasıl izin verebilirim?

Çeneme attığı yumruk hızla geliyor ve adamlar beni geri çekmeye fırsat bulamadan yumruğum gözünün ortasına iniyor.

Kahretsin, bu iyi hissettirdi.

"Siktiğimin orospu çocuğu!" diye bağılıyor, vurduğum yeri ovuşturuyor. Stan ve bir başkası kollarımı arkamdan kavıyor, ben onların pençelerine karşı koyarken Agnelo'ya bir canavar gibi hırıyorum.

"Buna pişman olacaksın, seni nankör küçük pislik. başlayarak tüm ailen bir avuç nankör piç kurusu." Ceketini çıkarıp başka bir adama fırlatıyor ve kollarını sıvıyor. "Seni başından kulöbe göndermeliydim. Asla bakmak zorunda kalmazdım" - yumruğunu yanağıma vuruyor - "burnuma bir sert darbe daha indiriyor ve burnum kanamaya başlıyor" - "lanet suratına bir daha bakmak zorunda kalmazdım". Bu sefer çeneme yumruk attı. "Ama sen benim yemeğimi ben senin evimde yaşamana izin verdim!"

Tepki vermiyorum, bana vururken gözlerim onunkilerde, tekrar, sonra tekrar, çiğ acı derimin kükremesine karışana kadar. görebiliyorum ama bulanık, yanaklarım gözlerimin hemen altında şişiyor.

Çocuk ağzı açık bana bakıyor, mideme bir darbe daha inerken vücudu titriyor. Şimdi çok ağlıyor ve babası da ağlıyor.

Agnelo, "Onu asın," diyor, sesi eşit. Gömleğimden, spor ayakkabılarımdan sürükleniyorum.

zeminde gıcırıyor.

İlk başta neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok, ta ki saniyeler sonra Stan ve Drew gömleğimi çıkarıp beni havaya kaldırırlar ve bileklerimi birbirine bağlayana kadar.

Sonra havaya kaldırılıyor, ayaklarım sallanıyor. Bileklerimdeki acı sertleşiyor ve inleyerek yukarı bakıyorum, ipin bağlı olduğu metal kirişi görüyorum.

Beni tutacak mı? Kaçabilir miyim?

"Burada seçeneklerin olduğunu mu düşünüyorsun?" Gözlerimi ona çevirdiğimde Agnello benden birkaç adım ötede durarak soruyor. "Sen bir hiçsin. Sana değerinin ne olduğunu göstereceğim."

Kemeri çıkıyor, sessizlikte şingirdiyor, sessizlik ağırlaşıyor ve ne geleceğini biliyorum, ilk kırbaça sırtıma vurmadan önce ne yapacağını biliyorum. Ama buna katlanacağım. Bütün gün. Yeter ki onu rahat bıraksın. Onu o korkunç yere göndermediği sürece.

Darbe üstüne darbe, kemerinin ağır kestikçe etim yırtılıyor. Ama sesimi . Ona zevki .

Gözlerimin önünde beliriyor, yüzü, gülümsemesi, dudaklarının dudaklarımdaki hissi, saçlarımdaki elleri. Ona tutunuyorum-aşkımıza, güzelliğine. Adam belindeki tabancayı çıkarıp sandalyedeki çocuğa doğrulttuğunda bile onu düşünmekten vazgeçmiyorum. Onu başından vurduğunda bile, babasının boğuk çığlıkları bana babamın onu öldürdükleri günkü çığlıklarını hatırlatıyor.

Baba da gittiğinde, hepsi dışarı çıkıyor ve ben gerçek bir sessizlik içinde yıkanıyorum. Artık yalnızım, kıpkırmızı yere sızıyor, vücudumun her santiminde acı var ve hayatta kalıp kalamayacağımı bilmiyorum.

Özür dilerim, Aida. Seni seviyorum. Bu şekilde olmaması gerekiyordu.

AIDA YAŞ 20

Kimseye söylemedim ama kabuslar görüyorum. Hem de bir sürü. Hepsini açıklayamıyorum. Bazen sonu olmayan karanlık, boş bir yerde tek başımayım. Koşmaya devam ediyorum, yardım için bağıriyorum, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Ama asla gelmiyor.

Diğer zamanlarda, bir kadın var, saçları uzun ve sarı, hatları çok net değil, sanki bulanıklaştırılmış gibi. Ama eli benimkine uzanıyor ve onunla gelmemi istiyor. Ama korku beni sarıyor ve gitmiyorum. Adımı söyleyerek bana yalvarıyor. Ona kim olduğunu sorduğumda ortadan kayboldu. Sonra , ter alnımı ve sırtımı ıslatıyor, ağır nefes alıyorum, o kadının her detayını hatırlamaya çalışıyorum. Ama ertesi gece onu tekrar görene kadar asla gelmiyor.

"İyi misin?" Robby yan yana otururken dizimi okşayarak sordu, ben elimde bir kitapla. Kabuslarımı düşünmekten okumayı bıraktığımı fark ettim.

Boğazımı temizleyerek onları uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Ben fi-"

İrkilmemizle birlikte kapı uçarak açılıyor, babamın ağır adımları bana doğru geliyor. "Giyin." Elindeki yere atıyor, öfkeli görünüyor, alnı öfke dolu çizgilerle kırışmış.

"Ne?" Daha dik oturuyorum. "Giyindim."

"Elbiseyi giy," diye . "Çantadakini."

Bayan Greco içeri girer, ellerini önlüğe silerken sorgulayıcı bir şekilde ona bakar.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum. "Matteo nerede?" İçimdeki ürkütücü his bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. Saatler oldu. Çoktan dönmüş olmalıydı. Ama Robby ile o kadar meşguldüm ki

şimdiye kadar saate baktı.

"Giy şu lanet elbiseyi!" diye öyle yüksek sesle bağıyor ki, Robby masanın altına kaçıyor, babam her sinirlendiğinde yaptığı gibi.

"Neler oluyor?" Bayan Greco'nun sesi titriyor. Ondan en az benim kadar korkuyor ama benim için duyduğu endişe kendi güvenliği için duyduğu ihtiyacın önüne geçiyor.

"Beni mi sorguluyorsun?" Bir anda ona doğru koşuyor ve hırlayarak saçlarını kabaca çekiyor. "Çeneni kapatacağsın ve burada kalıp Robby'ye göz kulak olacaksın. Beni ."

Ben ona bakarken elini bırakıyor, kaşlarım çatılıyor, korku mideme veba gibi yerleşiyor, ölümümün çürüyen tadıyla kıvrılıyor.

"Çantayı al ve git üstünü değiştir," diye hırladı. "Biz ."

"Nereye gidiyoruz?"

"Git. Yoksa erkek arkadaşın ölür."

Nefes nefese kaldım, hızla ayağa kalktım ve çantayı aldım. "Ona ne yaptın?" "Hak etmediği bir şey yapmadım. Şimdi, onun hayatta kalmasını istiyorsan, acele etmeni öneririm." *Aman Tanrım, Matteo'ya ne yaptı!*

Üstümü değiştirmek için yukarı çıkmadan önce Robby'nin yanına koştum, titrerken diz çöktüm, kollarını doladım. "Hey, dostum. Benim biraz gitmem gerekiyor ama Bayan Greco seninle burada olacak, tamam mı?"

Vücudu sadece titriyor, dudakları titriyor.

"Seni seviyorum," diyorum gülümseyerek

"Ben de seni seviyorum." Gözyaşları gözlerinin toz mavisinde toplanıyor.

Robby'nin görmesini istemediğim duygularımın saldırısı yüzünden boğazım ağrıyarak hızla ayağa kalkıyorum. Onu bir görüp göremeyeceğimi için kalbim sıkışıyor.

Babamın benim için ne planladığını kim bilebilir? Onun için bunu söylemek imkânsız. Ama Matteo'nun bana ihtiyacı varsa, onu kurtarmak için elimden geleni yaparım.

Aceleyle üst kata çıkıyorum, hızlıca kıyafetlerimi çıkarıyorum, çantadan elbiseyi çıkarıyorum, ama onu gördüğümde gözlerim büyüyor. Siyah ve kısa, hiç giymediğim kadar kısa. İçinde başka bir kutu daha var ve onu açtığımda siyah bantlı topuklu ayakkabılar buluyorum. Çok yüksek değil ama içine düşmeme yetecek kadar. Hiç topuklu giymemiştim. Nereye gidiyor olabilirim?

Elbiseyi üzerime geçiriyorum, olabildiğince aşağı çekiyorum, üzerimi örttüğünden emin oluyorum, yüzüm bu kadar açık bir şeyin içinde olmanın verdiği rahatsızlıktan kıpkırmızı yanıyor.

Yatağa uzanıp ayakkabıları giymeye çalışırken elim ayağıma dolaşıyor, bağlayamıyorum.

Bunu yaptıktan sonra normal bir şekilde ayakta durmaya çalışıyorum, sanki bir adım atarsam düşecektim gibi hissediyorum.

Ama deniyorum, odanın dolaşıyorum, biraz pratik yapıyorum. O kadar uzun değilim ama bunlar bana dünyanın gibi hissettiriyor. Bayan Greco bu yüzden mi topukluları bu kadar çok seviyor?

"Gidelim!" Babamın böğürmesi yüksek sesle ve net bir şekilde geliyor. Uzun bir nefes alarak dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Dikkatle tırabzana tutunup aşağıya doğru ilerliyorum.

Babam orada zalim bir gülümsemeyle bekliyor. "Saçını tarayabilirdin ama da olur." Bakışları beni tepeden tırnağa değerlendiriyor ve birden saklanma isteği . Bir baba öz kızına bakmamalı. Midem dönüyor, kalbimi de götürüyor.

Bayan Greco bize doğru gelirken soluk soluğa kalıyor, Robby omzunun üzerinden süzülüyor. ani panik, tüylerimi diken diken ediyor. "Agnelo, hayır. Bunu ona yapamazsın." Anlamadığım bir şey için ona yalvarıyorum.

Ama gözleri, şeytan, beni bırakmıyor. Kendimi hissediyorum, sanki üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi.

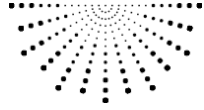
"İstediğim her şeyi yapabilirim." Bakışları sonunda ona doğru daralıyor. "Bana ne yapacağımı söylemenden usandım. Seni ve o çocuğu hemen şimdi burada öldürmeliyim."

"Hayır!" Nefes nefese . "Hadi gidelim." Hepsi güvende sürece bana ne yapacağı umurumda değil.

Ona sırtını dönmeden önce kıs kıs gülüyor. Ona son bir kez baktıktan sonra, yüzü hüzne boğulmuş bir halde, kapıdan çıkmadan önce *özür dilerim* diyor.

Nereye gidersem gideyim, iyi olmayacağını biliyorum. Hem de hiç.

CHAPTER SIXTEEN

AIDA

KARANLIKLARLA ÖRTÜLÜYÜM. Her tarafım karanlık. Kabuslarımda olduğu gibi, siyah korku vücudumu sarıyor. Kalbimin gümbürtüsü beni konusunda uyarıyor. Yüksek sesle çarpıyor, tüylerim diken diken oluyor.

Bacaklarımda bir ürperti ve bu babamın cipindeki klimadan kaynaklanmıyor. Korkulu bir bekleyiş. Bilinmezlik. Neyin içine adım atıyorum ve oraya ulaşmak için neden bir göz bağına ihtiyacım var?

Araba sonunda durdu, kapım açılana kadar ayakları çıtırdadı.

"Gidelim," diye tersliyor, kolumdan beni dışarı çekiyor. O bunu yapar yapmaz tökezliyorum, dizlerim yere çarpıyor, küçük çakıl taşları avuç içlerime batıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Öfkesi kalbimde kopmakta olan kasırgayı, boğulmadan önceki gelgit savuruyor. Ayağa kalkmak için çekiliyorum, dizlerim çiğ bir ağrıyla yanıyor.

"Daha önce hiç topuklu giymedim baba." *Özellikle de kayalıklarda. Göt herif.* "Beni nereye götürüyorsun?"

"Seni uzun zaman önce bir yere göndermeliydim, bunun yerine-" Ama sözünü kesti.

"Neyin yerine?" Vücudum sinirsel bir enerjiyle karıncalanıyor.

"Hiçbir şey. Mesele şu ki, sana olduğunda burada çalışacaksın. Bu aileye biraz para kazandırmanın zamanı geldi."

"Sen neden bahsediyorsun?" Bir kapıyı açıp içeri girdiğimizde midem bulanıyor, hava akımı daha sıcak bir şeye dönüşüyor ve beni sahte bir güvenliğe büründürüyor. Hiç bilmediğim bir korku tüm gücüyle üzerime çöküyor, sanki tam oradaymış, benimle alay ediyormuş gibi, onu göremeyeceğimi bile bile.

"Bazı basamaklara çarpacağız. Bu sefer düşmemeye çalış." O bana durduklarını söyleyene kadar aşağıya doğru her eğimi hissederek beni tutuşunun etrafında dikkatlice manevra yaparken alay ediyor.

Her yerden müzik sesleri yükseliyor, kaynayan sohbetler odayı yıkıyor.

"Agnelo!" diye sesleniyor birisi kahkaha. "Ne var orada? Yeni bir tane mi?" Eli vücudumun yan taraflarında geziniyor ve bir irkiliyorum. "Bizden saklıyorsun, ha?"

"Evet." Kıkırdıyor. " gibi bir şey. Faro burada mı?"

"Burası neresi?" Sordum ama fısıldamış olabilirim. Beni duydu mu ki? "Evet, bir odada iki kişiyle birlikte. Rahatsız edilmek."

"Pekâlâ. Görüşürüz."

"Gösteriye geliyor musun?"

"Kaçırmam."

Ani bir soğukluk beni derinden etkiledi. *Ne gösterisi?*

"Güzel. Görüşürüz, dostum."

"Hangi cehennemdeyiz biz?" Ona bağıyorum. "Beni nereye götürdün?" Göz bağını çekip çıkardım.

beni uyarmasını .

Ama bunu yaptığım anda, keşke diyorum. Çünkü çok çirkin.

Acımasız.

"Aman Tanrım..." Bir avucumu ağzıma , her şeyi içime çekerken tiksinti boğazıma kadar yükseliyor. Babam tek kelime etmiyor, ben gözlerini kocaman açmış etrafıma bakmaya devam ağzı iğrenç bir sırtışla yuvarlanıyor.

Kanepeler bir yanda, bazıları açık, bazıları kapalı odalar diğer yanda sıralanıyor. Erkekler, çok fazlalar ama yalnız değiller. Küçük çocuklar yanlarında, kucaklarında. Çıplak. Korkmuşlar. Kadınlar da öyle. En az onlar kadar korkmuş görünüyorlar.

"Ne yaptın sen?" Soru içimden zehir gibi fişkırıyor.

Bana doğru geliyor, sıkılmış dişleri yüzüme yaklaşıyor. "Ne halt istiyorsak. Amcaların ve ben, buranın sahibiyiz. Yıllardır sahibiyiz."

ağır bir his çöküyor. "Sen hastasın! Başından beri biliyordum ama artık eminim.

Hepiniz canavarsınız."

"Bize ne deyin ama bu kulübü oldukça iyi tanıyor olacaksınız."

" cehenneme!" Avuç içim yüzüne , parmaklarım onu itmek, canını yakmak için yanağına pençe atıyor. "Keşke senin acınası hayatına son verecek cesaretim olsaydı."

Elimi yakalıyor, ben çılgılık atana kadar parmaklarımı büküyor. "Bu gece, keşke seninkini de bitirseydim diyeceksin. Şimdi gidelim. Eğlendirmen gereken insanlar var."

Dehşet yoğun bir şekilde üzerime çöküyor, bir sırtıma sokup beni odanın sonuna kadar iterek siyah, mütevazı bir kapıya ulaşana kadar vücudum tamamen titriyor. Kapı iki kez vurulduktan sonra yavaşça açılıyor ve arkasında yüzünün sadece alt yarısı görünen maskeli bir adam beliriyor. Babam beni içeri iterken boğazım düğümleniyor.

"O yeni. Tamamen taze. Daha önce hiç dokunulmadı."

Nefesim kesiliyor, gözlerim büyüyor, geri çekilirken gözlerim doluyor ama babam bir kolunu boğazıma dolayarak beni tutuyor. Adamın yüzünde iğrenç bir gülümseme beliriyor, parmak eklemleri göğüslerimin arasında ve midemin çukurunda bulantı çalkalanıyor. "Onunla ilgileneceğiz, merak etme."

"Bir saat içinde onu almak için döneceğim," diyor babam onlara. "O zamana kadar giyindiğinden emin ol," diyor bana, sesi boynuma dolanıyor, irkilmeme neden oluyor, parmaklarım titriyor.

Elini çeker çekmez kapıdan çıkıyor, beni yıkıntıların arasında bırakıyor, sanki hiç önemim yokmuş gibi. Ama önemli çünkü.

Orada duruyorum, titriyorum, kollarım vücudumun ön tarafını sarıyor. Saklanıyorum. Kaybolmak istiyorum. Sandalyede oturan, bir bacağını diğerinin üzerine kaldırmış, elinde bardak bir şeyle bizi izleyen aynı altın maskeli diğer adamı neredeyse özlüyorum.

"Çok tatlı bir şeysin, değil mi?" Önümdeki adamın eli kışıma iniyor, bedenimi ona sıkıştırıyor, bir diğeri elbisemin altına uzanıyor, bir parmak daha önce hiç dokunulmamış kayıyor.

Hayır, , hayır! Sessizce bağırıyorum.

Kalp sıkışması. Derim karıncalanıyor. Babam bu kadar gaddar olamaz. Bana bunu yapamaz! "Lütfen! beni!" Kaçmaya çalışarak elini geri itiyorum ama uğursuz bir kıkırdamayla parmakları canımı acıtana kadar etimi ısıtıyor.

"Bunu neden yapayım ki?" Daha sert sıkıyor. "Bunun için iyi para ödedim ve son kuruşuna kadar tadını çıkar."

Gözyaşları... şimdi dökülüyorlar, elleri elbiseyi parçalarken içimden damlıyorlar. Ne oldu?

Şimdi eve mi gideceğim? Kolumu tuttuğunda aklıma gelen ilk düşünce bu oldu.

Beni yanındaki masaya içkisini koyan ve kucağını sıvazlayan doğru çekerken çıplak tenim tümüyle gözler önünde.

Ne yapacaklarını tahmin etmek zorunda değilim. Saf değilim. Bu adamlar, Matteo için saklamaya söz verdiğim tek şeyi, birbirimiz için saklamaya söz verdiğimiz tek şeyi elimden alacaklar ve babam onu elimden almayı başardı.

Kucağına atılıyorum ve bir el başımın arkasından omurgamdan aşağıya, içimin derinliklerine kayıyor.

Bana dokunduklarında, bedenleri beni istila ettiğinde, gözlerimi kapatıyorum. Daha iyi şeyler hayal , Matteo'yla, Robby'yle dolu daha iyi bir hayat.

Oraya gidiyorum ve gitmeme izin vermiyorum. Her şey bitene kadar.

MATTEO

Saatin kaç olduğundan, hatta hangi gün olduğundan bile emin olmadan orada asılı dururken inliyorum, bileklerim zonkluyor. Susadım, ağzım kurudu. Yüzüm ve sırtım hâlâ zonkluyor ama bunların hiçbiri önemli değil. Aida'ya ulaşmalıyım. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım.

"Aida," diye sesleniyorum ona, ama zar zor duyabiliyorum. "İndir beni," diyorum daha yüksek sesle, ama kimsenin burada olduğunu bile sanmıyorum. Dakikalar birbirine karışıyor, saatler muhtemelen gidiyor. Ve burada öleceğimi düşünüyorum. Ta ki ayak sesleri yaklaşına kadar.

"Alo?" Başımı zorlukla kaldırabiliyorum. sallanıyor ama tek gözümle bir adam görüyorum.

"Kahretsin," diye alay ediyor Stan'in sesi gülerek. "Bok gibi görünüyorsun." Bir sandalyeyi bana doğru sürüklüyor ve durarak ellerimdeki ipi kesiyor. "Neredeyse yirmi dört saattir burada düşünürsek, sanırım öyle olmalısın."

Ağır bir gümbürtüyle yere düşüyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

Her şey acıyor. Ben tökezlerken o gülüyor.

"A-Aida nerede?" .

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve ben onu oymak istiyorum. Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor ama söylediğinde sanki kalbime bir kurşun sıkılmış gibi hissediyorum. "Babası onu dün kulübe gönderdi."

İçimde bir şeyler değişiyor, ani, bir düğmeye basılmış gibi. "Ne dedin sen?" Adrenalin içimde dolaşıyor, bana eksikliğini hissettiğim gücü veriyor.

Ayağa kalkıyorum, başımı ağır çekimde kaldırıyorum, bir yumruğum yanımda kıvrılıyor, göğsüm yumruk gibi nefeslerle genişliyor.

Kıs kıs gülüyor. "Evlat, beni duydun. Kız arkadaşın dün sakso çekiordu, kesinlikle biraz da alıyordu."

Bir kükremeye, yıldırım hızıyla üzerine atılıyorum, sanki bedenim yeniden doğmuş gibi, önceki günün yaralarını unutarak, katlandığı her şeyi unutarak. Ve ben farkına bile varmadan, merhametimle altımda kalmıştı.

Yardım çılgınlıkları atana ve yüz hatları bozulana kadar yüzüne defalarca vuruyorum. Ama orada bitmiyor.

Cebinden silahını çıkarmaya çalışıyor ama elini geri çekiyorum, içimden hayvani bir hırıltı çıkarken kemiklerim çatırdıyor.

Eğer doğruyu söylüyorsa, Aida oraya gönderildiyse.... *Siktir! Hayır! Hayır!*

Elim boğazını kavırıyor, gözleri dehşetle doluyor, dişlerimi sıkıyorum.

"Öleceksin," diyorum ona. "Seni uzun zamandır öldürmek istiyordum. Bundan zevk alacağım."

Sadece birkaç santim ötede bir bıçak fark ettiğimde, onu almak için parmaklarımı uzatıyorum, avucum boynuna sıkıca sarılıyor.

"Hey!" diye bağıyor biri, bana doğru koşuyor, silahını doğrultmuş. O anda Stan'in silahına uzandım ve tetiği çekmeye fırsat bulamadan o pislği vurdum. Vurulduğu anda ölüyor, geriye doğru düşerken mermi göğsüne temiz bir şekilde giriyor. Bianchi'lerin beni hafife alması aptalcaydı. Düşündüklerinden daha güçlüyüm. Beni yarattılar.

Bıçağı Stan'in gözüne nişan alıyorum ve o çığlık atmaya çalışırken yavaşça deliyorum ama sesi artık yok. Bu sefer gülümseyen .

Daha derine iniyor, bıçak sadece sapı görünene kadar, ölene kadar etine batıyor. "Siktir git!"

Yüzüne tükürdüm ve cebinden arabasının anahtarlarını alıp hızla oradan çıktım. Fakat

Kaçmıyorum, ine geri dönüyorum. Onun için. Her zaman onun için.

Aida benim can simidim, benim bir . O olmadan, tekne olmaz. Sadece ateş var. Ve ben yanmaktan bıktım.

Asla kaçma şansım olmayacağını düşünüyorlardı, bu yüzden Agnelo'nun adresi gibi şeyleri ağzımdan geçiriyorlardı, buna ihtiyacım olacağını düşünmüyorlardı.

Onların aptallığı sayesinde eve geri . Başlarda direksiyon başında ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beni bu bok çukuruna her getirdiklerinde onları izledim. Nasıl çalıştırdıklarını, sürmek için ne yaptıklarını gördüm. Her şeyi ezberledim. Dışarıdaki her lanet detayı. Yedim . Tükürdüm. Sonra tekrar çiğnedim. Tadını alana kadar.

Elbette, araba kullanacak kadar iyi değilim ve bir polis memuru beni durdurursa diye hızlı gitmekten kesinlikle korkuyorum, ama yeterince iyi.

Onlarda da şu GPS şeylerinden var. Beş dakika düşündükten sonra Agnelo'nun adresini programladıklarını fark ettim, hatta adı bile .

Sonunda evin önüne , kapıya koştum, öyle sert vurdum ki neredeyse camı . Bayan Greco kapıyı açıyor, Robby yanına sokulmuş, ama beni görünce gözleri yuvalarından . "Robby, Tatlım, neden gidip kulemizi inşa etmeyi bitirmiyorsun?"

"Tamam." Kaşlarını çatarak bana baktı ve uzaklaştı.

"Nerede o?" Onu iterek evin içine doğru koşuyorum. "Hepimiz gitmeliyiz. Hemen! Aida! Neredesin?"

"Matteo, kanaman var," diye fısıldıyor. "Sırtın. Yüzün. Aman Tanrım." Bir eliyle ağzını kapatıyor.

"Yukarıda mı? Neden Robby ile birlikte burada değil?" "Matteo..."

Gözlerine sinen kederle başını sallıyor.

"Anlat bana." Ona doğru yürüyorum, omzunu sıkıyorum, yüzünü yere indirirken bakışlarıyla buluşmak için başımı eğiyorum.

"Üst katta. O zamandan beri dışarı çıkmadı..." Titreyen bir nefes alıyor, gözyaşları alt kirpiklerine hapsoluyor.

"Ne zamandan beri?"

"Agnelo dün onu eve getirdiğinden beri... o iğrenç yerden."

"Siktir!" Bağıryorum, geri adım atıyorum, saçlarımı çekiyorum. Ona orada ne yaptıklarını düşünmek istemiyorum. Öfke içimi, her nefes alışımında göğsüm genişliyor.

"Onun için endişeleniyorum." Gözyaşlarını siliyor. "Bana onu yalnız bırakmamı söyledi, ben de öyle yaptım. Ne zaman yemek getirip kapısının bıraksam, orada olduğunu bilsin diye, asla dokunmuyor. Orada ağladığını duydum. O yer..." Yutkunuyor, gözlerini kapatıyor. "Hâlâ kâbuslar görüyorum."

Dişlerimi sıkıyorum. Sertçe. "Dışarı çıktığımı anlamadan önce hepimiz gitmeliyiz." Merdivenlere doğru ilerliyorum, Aida'yı görmek, sarılmak, iyi olduğundan emin olmak istiyorum... O ne? İyi mi? Nasıl iyi olabilir ki?

"Ben gidemem." Başını sallıyor. "Ailemi bırakamam. Ama onu ve Robby'yi al ve gidebildiğin yere kadar git. Anladın mı? Bu senin tek şansın."

Başımı sallıyorum, koşarak merdivenleri çıkıyorum ve kapısına vuruyorum. "Aida! Hemen gitmeliyiz! Kapıyı aç."

Ama kulağımı kapıya dayadığımda bile içeriden bir ses gelmiyor. Çirkin düşünce beni hızla çarptı. *Ya o...*

Yapmazdı. Beni asla terk etmeyeceğini söyledi.

Kapıya koşarken kaslarım kaskatı kesiliyor, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Bir... iki... içimi burkan bir kükremeye omzumu kapıya çarpıyorum. Kolumdaki acıyı görmezden gelerek kapıyı kırmaya devam ediyorum, ta ki ahşap ortasından çatlayıp mandal kırılana kadar.

Ve ben içerideyken... "Hayır! Aida! Hayır!" Yerdeki baygın bedenine doğru koşarken başım dönüyor, uzanmış elinin yanında bir şişe hap dağılmış. "Hepsi benim suçum," feryat ediyorum, nabzını yokluyorum, kendi nabzım kulaklarımı dolduruyor.

İnliyor. Sesi kısık ama hâlâ hayatta olduğunu anlamaya yetiyor. "Çok üzgünüm!" Küçük bedenini kollarımın arasına duygularım boğazıma yapışıyor. "olsa hepsini geri alırdım."

Onları öldürmeliydim, çocuğu ve babasını. Sonunda yine de öldüler. Kendim yapsaydım, tüm bunları engellemiş olurum.

"Aman Tanrım!" Bayan Greco'nun nefesi kesildi. "911'i aramalıyım!"

"Onu şimdi alacağız! Beklemeyeceğim. Nabızı var ama zayıf." Göğsümde, ciğerlerimde, boğazımda panik dolu ağrı var. Zar zor nefes alabiliyorum. Onu kaybedemem. "Sen kullanırsan daha hızlı olur," diyorum ona. "Daha önce zar zor yapabildim. Şimdi hiç yapamayacağım."

"Tamam." Merdivenlerden inerken anahtarları ona uzatıyorum. Mutfaktan Robby'yi alıyor, ayakkabılarını ve biz ön kapıyı açarken dolaptan çantasını kapıyor.

Ama o anda artık yalnız değiliz.

"Hepiniz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" Agnelo kendini beğenmiş görünüyor, ağzında bir hırıltı, yanında altı adamı, silahlarını bize doğru çekmişler. "Kaçabileceğinizi mi sandınız?" Bize doğru tehditkâr bir adım attı. "*Benden* mi?" Gözleri kısıldı.

Ona daha da yaklaştım. "Senden korkmuyorum, saksocu."

"Öyle olmalısın." Küçük bir kıkırdama çıkarıyor. "İkinizle de işim bitmek üzere değil."

"Kızının lanet bir hastaneye ihtiyacı var," diyorum ona. "Senin yaptıkların yüzünden kendini öldürmeye çalıştı!"

"Bu çok kötü." Kaşlarını çatı. "Onun zayıf olduğunu hep biliyordum. Benim gibi değil."

"Senin güçlü bir yanın yok. Kendini savunamayanları avlıyorsun." Eğer o burada olmasaydı, onunla yalnız, hepsini haklardım. Her biri ölüdü. Ama yapamam. I

hesaplaşma günü geldiğinde intikamımı almak için oturmak zorundayım.

"Şu anda hepinizi vurup öldürebilecekken ağzınızı açmanız gerçekten cesurca."

"Senin oyunlarına ayıracak vaktim yok." Ses tonum keskin. "Onu hastaneye götüreceğim. Ölmesine izin vermeyeceğim."

"Cehennem ." Adamları üzerimize yürüdü ve Robby ağlamaya başladı. "O lanet yatağını yaptı."

"Şşş." Bayan Greco Robby'nin sırtını okşuyor, o da saklanıyor.

Hâlâ burada olduğumuz her saniye, o ölüyor! Ne yapacağım ben? Boynumdaki damar atıyor.

Aida kollarımda sarsılıyor, gözleri kapalı, nefes nefese, ileri atılıp fırlayana kadar. İçimi bir rahatlama kaplıyor, yuttuğu her şeyi umuyorum.

Adamlar geri sığıyor, kusmuktan korkuyorlar.

Yavaşça onu aşağı indiriyorum, böylece kalanını ev yerine dışarıda yere kusabiliyor. ", Aida. Her şey yolunda." Saçlarını avucumun içinde tutuyorum ve diğer elimle onu dik tutmaya çalışıyorum.

İşi bittiğinde ağlayarak inliyor ve yavaşça bana dönüyor, ben de onu tekrar kollarıma alıyorum. "Onu yatağına yatırıyorum."

"Umalım da geceyi atlatabilsin." Beni iterek içeri girdi. "Pek iyi görünmüyor."

Burun deliklerim şişiyor, dişlerimi sıkmaktan çenem zonkluyor. Kendi kızına bu şekilde davranmasında yanlış bir şeyler var. Bu bir şey. Ama bunu ona söylemenin ne anlamı var ki? Muhtemelen bunu bir iltifat olarak algılayacaktır.

Adamları dışarıda kalıyor, o ise hiçbir şey gibi ıslık kapıyı kapatıyor. Merdivenlere yönelmeden önce bana seslendi.

İsteksizce dönüyorum, Aida'nın göğsü yavaşça iniyor. Çok yavaş. Ama en azından nefes aldığını biliyorum. İyi olacak. Umarım.

"En iyi iki adamımı aldığın için onu senden , ama çok daha kötüsünü yapacağım." Bana doğru yürüyor, o kadar yaklaşıyor ki pis nefesinin kokusunu alıyorum. "İkinize de daha önce hiç çekmediğiniz kadar acı çektireceğim. İlk sevişmenizin birbirinizle olacağını mı sanıyordunuz?" Bir kahkaha attı. "Çok tatlı."

"Nasıl oldu da...?" Ama ben zaten biliyorum.

Kahkahası odanın içinde patlıyor. "Seni yıllarca kaydetmeden görmesine izin verecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Aida inliyor, başını kaldırmaya çalışıyor ama çok güçsüz. O anda babasının ne dediğini duyduğunu biliyorum.

"Her şeyi dinledim. Başından beri planım buydu. Buraya ilk geldiğinde seni görmek için yalvardığında aklıma parlak bir fikir geldi. Neden ikinizin yakınlaşmasına izin vermiyorum? Böylece onu senden aldığımda, zayıf, zavallı Cavaleri gibi çatlayacaksın. Ve onu senden alacağım, oğlum." Avucu yanağıma hafifçe vuruyor, ağzı hain bir sırıtişla bükülüyor. "Ve bu acıtacak." Sonra yürüyerek uzaklaşıyor. Aida'yı kanepeye bırakıp gitmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bayan Greco, o gözden kaybolana kadar sözsüz bir şekilde arkasından bakıyor, sonra merdivenleri çıkıyoruz ve Aida'yı yatağına götürüyorum, yatırıyorum, alnından öpüyorum.

Nabzını kontrol ediyorum ve güçlü görünüyor. "Seni seviyorum, Aida. Seni o kadar çok seviyorum ki, sevmemek acı veriyor." kalın bir parçasını ağzından uzaklaştırıyorum. Gözlerimin arkası yanıyor. "Bunu bana bir daha yapma. Seni kaybedemem."

"Mat-" diye iç geçiriyor ama sözünü bitiremiyor, göz kapakları titriyor.

Parmaklarım yanağını okşuyor. "Buradayım, güzelim. Konuşma. Sadece dinlen. Ben burada olacağım.

Seni asla terk etmeyeceğim. gelse bile." Her seferinde ona verebileceğim tek gerçek söz bu.

Onun yanındaki yatağa tırmanıyorum ve ten tene anda, başı göğsüme düşüyor, aşkın en yoğun türünde boğuluyorum.

Duygularımı tutuyorum, benim gibi bir çocuğun onun gibi bir kızı nasıl hak ettiğini anlamıyorum. Ama o benim ve ben her zaman onun oldum, beni bodruma sürüklediklerinde onu gördüğüm andan itibaren. Onu hatırlıyorum, o gözleriyle bana bakıyordu, gözlerini endişe dolduruyordu. Evde korkmadığım ilk kişiydi. Kalbimin her bir parçasını çalacak kişinin o olacağını hiç düşünmemiştim.

Onu tutuyorum, her huzurlu nefeste sallanırken bir elim onun etrafında kıvrılıyor. Babamla ya da kardeşlerimle asla tanışamayacağını fark ediyorum. Bunu onunla asla yaşayamayacağım. Acaba kardeşlerim hala beni düşünüyorlar mı?

Üzerinde durmamaya çalışıyorum. Eğer yaparsam, baş edebileceğimden daha büyük bir delik açacak. Kardeşlerimin beni terk ettiğini istemiyorum, ama lanet olsun, şimdi bildiklerimi bilerek, onları suçlayabilir miyim? Bir hayata karşı üç hayat. Ben olsam ne yapardım, özellikle de çocukken?

Aida'ya verdiğim ailemin fotoğrafı hâlâ yatağının altında duruyor. Ailemden tutunabileceğim tek parça o. Agnelo nerede olduğunu bilseydi hepsini yakardı. Şansımıza, kayıtlarda duymamış olmalı.

Kapı hızla açılır ve Agnelo'nun adamlarından biri elinde bir tabancayla içeri girer. "Ayağa kalk," diye emreliyor. "Tatil bitti. Bodruma geri dönüyorsun."

Başının üstünü öperek ona ters ters baktım.

"Patron doğru davranmazsanız ikinizi de vurabileceğimi söyledi." Silahını bana kaldırdı, ağzında bir hırıltı vardı. "Ve inan bana, Stan'e yaptıkların için bunu yapmak istiyorum. Seni her halükarda öldürmeliyim."

"Seni seviyorum, Aida. İyileştiğinde beni görmeye gel."

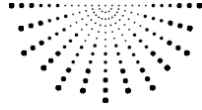
Ayağa kalkıyorum, elimi yavaşça altından çekip battaniyeyi omuzlarına kaldırıyorum. En azından Bayan Greco ona göz olacak.

Bu pisliğe yürüyorum, ona yaklaşıyorum, silahı karnımın ortasına çarpıyor. O kısa boylu, ben uzun boyluyum. "Yap , saksocu. Neden korkuyorsun? Babandan mı?" İçimden alaycı bir kahkaha koptu.

"Yapmalıyım," diye . "Eğer çocuklarım olmasaydı. Yapardım."

"O kurşun içime girmeden seni öldüreceğime bahse girerim." Geri çekildim, kapıya doğru yürüdüm. "Hadi, babana beni zincire vurarak ne kadar iyi bir çocuk olduğunu söyleyebilirsin." Kıkırdarak göz kırpmıyorum, yüzündeki öfkeli ifadenin tadını çıkarıyorum.

CHAPTER SEVENTEEN

MATTEO

BİR HAFTA SONRA

Onu odasında bıraktığımdan beri onu görmedim. Yalnızdı. Korkmuş bir halde. Sanki onu terk etmişim gibi, ama onun böyle düşünmediğini biliyorum. En azından öyle düşünmediğini umuyorum.

Bayan Greco bana artık yemek yediğini söyledi, ne kadar hala odasından çıkmıyor olsa da. Ama bu da bir başlangıç. Ondan Aida'ya notlar göndermesini istedim ama Aida'nın bunları okumayacağını söyledi. Ona yardım etmek için ben olmadan acı çekmesi beni çok üzüyor. Kulüpte ona ne yaptıklarını ancak hayal edebilirim.

Orayı hatırlıyorum, çocukken o pisliği görmüştüm. Bianchi'lerin beni hizada tutmak için kullandığı bir korkutma taktiği idi. Ve o yaşta işe yaradı. Gerçi Aida'nın güvenliği bile beni o piçler için her şeyi yapmaya iterdi.

Başına gelenlerin benim suçum olduğunu öğrendiğinde beni affedecek mi? Belki de sikik babası ona çoktan söylemiştir ve bu yüzden notlarımı okumuyordur.

Şu andan itibaren, sırf onun tekrar incinmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapacağım, bunu yapmam için kimin ölmesi gerektiği önemli değil.

Bayan Greco sırtımdaki yaraları temizleyip sarmayı başardı. Altı kirpik de asit gibi yaktı. Yara izleri güzel . Ama içimdekiler, onlara çok daha korkutucu.

Geçen haftadan beri burada, bodrumda sıkışıp kaldım. Louis'in gelip duş almama izin dışında kimse beni depoya götürmedi. öldürmedim.

Çoğu insan için iyi bir şey olabilir ama benim dünyamda değil. Rutine ara vermek iyi değildir. Agnelo bir şeyler planlıyor olmalı.

Ne olsun hazır olmalıyım.

AIDA

Notları yatağımın üzerinde dağınık bir şekilde duruyor. Açılmamış. Onları okuyamayacak kadar gerginim. Onları hissetmek için. Çünkü bana hissettireceklerini biliyorum ve ben hiçbir şey hissetmek istemiyorum. daha kolay.

Nefeslerinin kokusunu alıyorum. Dilimin üzerinde tuzlu tenlerinin tadını alıyorum. Kendimi unutmaya . Gözlerimi kapatıp hiçbir şey gibi davranmaya. Bacaklarımın arasındaki yanma bir kabustan başka bir şey değildi. Böyle bir şey olmadı. Hayır, . Ben . Ama , onlar hala oradaydı. Elleri. Alayları. Artık numara yapamıyorum. Saklanamıyorum.

O adamlar bana defalarca tecavüz ettikten sonra beni soğuk zemine bıraktılar. Çırılçıplak. Ağlıyor. Babam

içeri girdi, giyinmediğim için bana bağırdı, kendi çocuğunun başına gelmesine izin verdiği şeyi görmezden geldi. Sonuçta ben bir hiçim. Küçüküm. İçinde zar zor bir hayat barındıran bir kabuk. Umurunda değildi. Hiç umursamadı.

Hiç kıyafetim yoktu. Yerde onlardan kalanları gördüğüne eminim. Dolaptan bir bornoz aldı, yüzüme attı ve kendisi izlerken giymemi emretti. Bunu yaparken her tarafım titriyordu ama ellerimi çalıştırmayı başardım. Bir şekilde.

O adamlar, bana işkence etmenin yollarını buldular. Ölmek istememi sağlamak için. Sadece vücutlarını değil, eşyaları da kullandılar. Çılgılık attım ama müzikle birlikte boğuldu.

Yalnızdım. Ölüyordum. Ruhum büzüşüyordu. Ve biliyordum ki, tam o , ben gitmiştim. Bir parçam o katta kurtarılmamıştı.

Babam beni eve götürdü, yatağa attı ve orada bıraktı. Bayan Greco beni bulduğunda yıkanmama yardım etmek istedi ama ben reddettim. Gitmesi için bağırdım. Beni yalnız bırakması için. Ona daha önce hiç bağırmamıştım.

Uzaklaşırken ağladı ve ben de hemen kapıyı arkasından kilitledim. Ertesi gün banyoya gittiğimde, ecza dolabında o hapları gördüğümde ölmem gerektiğini anladım. Olanlar yüzünden değil ama olmaya devam edeceği için. Babamın durmayacağını biliyordum. Beni geri gönderecekti. Oraya ilk vardığımızda bana bir sürü söylemişti.

Sana olduğunda burada çalışacaksın. Bu aileye biraz para kazandırmanın zamanı geldi.

Bu sözleri asla unutmayacağım. En az o adamların yaptıkları kadar aklımdan çıkmayacaklar. Matteo'nun notlarını okumaya ya da onunla yüzleşmeye dayanamamamın bir başka nedeni de bu. Nereye gittiğimi bildiğinden eminim. Bana ne yapıldığını biliyor olmalı. İlk seferim, başka biriyle ve en kötü şekilde oldu. Ondan sonra ona dayanamıyorum.

Bana yapılanları bile beni nasıl isteyebilir? Hala benimle olmak zorunda hissedecek. Biliyorum hissedecek ve ben bunu istemiyorum.

Babamın emriyle açık bırakılan kapım açılıyor ve Bayan Greco elinde bir tepsiyle içeri giriyor. "Sana biraz yiyecek getirdim." Tepsiyi nazikçe komodininin üzerine koyuyor ve sanki yanlış bir şey söylemekten korkuyormuş gibi uçlarına basarak uzaklaşıyor. Onu benim yüzümden böyle görmek beni mahvediyor.

"Bekle," diye fısıldadım. "Özür dilerim."

Aniden dönüp bana doğru geliyor. "Ne? Hayır!" Başı sallanıyor, gözleri dökmediği yaşlarla parlıyor, şefkatle bezenmiş. "Affedilecek bir şey yok. Asla."

"Ama seninle konuşma şeklim-"

"Normal." Dudaklarını sıkıca kavırıyor. "Eğer konuşmak istersen, seni dinlemek için buradayım. O yeri ve orada neler olduğunu biliyorum."

"Seni oraya o mu gönderdi?" Göğsümde bir sıkışma ile ses tonum alçalıyor.

"Evet." İç çekmeye zorluyor. Benim onun da yaşadığını bilmek beni neredeyse öldürüyor, çünkü kimse bunu yaşamak zorunda kalmamalı. "Ailemin ona verecek parası olmadığına beni gönderdiği ilk yer orasıydı." Kaşlarını indirdi. "Özür dilerim, Aida. Senin için buradayım." Yatağın ucuna doğru ilerliyor, ben doğrulunca kenara eğiliyor. "Her zaman senin için burada olacağım. Seni kendi kızım gibi seviyorum." Gözleri kapanıyor ve uzun bir nefes çekiyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Senin yerini alabilmemin bir yolu olsaydı, . Senin için hayatımı verirdim ve iki kere düşünmezdim."

Ağlama sırası bende, yataktan onun kollarına atlarken gözyaşlarım daha hızlı akıyor. İkimiz de acımızın katmanlarını dökerken bana sıkıca sarılıyor.

Onca gün bir annem olsun istemişim ama bir annem olduğunu fark etmemiştim.

Ona bakabilmek için geri çekiliyorum. "Seni annemmişsin gibi seviyorum." Hıçkırıklarla burnumu çekiyorum. "Her zaman oldun. Sen olmasaydın uzun zaman önce ölmüş olurdum."

"Eğer bir şey..." Avucunu yanağıma koyuyor. "Beni kurtaran sendin."

"O zaman sanırım birbirimizi kurtardık." Ağzımda kederli bir gülümseme beliriyor. "Öyle yaptık." sallıyor, kollarını bana doluyor. "Öyle yaptık."

Dakikalar akıp gidiyor, belki de saniyeler, tek bildiğim hiç sahip olmadığım bir annenin sıcaklığını bilmekten memnun . "Orada başına gelenleri nasıl atlattın?" Yukarı bakıyorum. "Hiç iyi olacak mıyım?"

"Her seferinde bir gün alıyorsun. Kendine onların seni tanımlamadığını söylüyorsun. Onlar hiçbir şey. Beni duyuyor musun?"

"Evet." Ağır bir iç çekiş omuzlarımın çökmesine neden oluyor.

"Robby seni özlüyor," diye devam ediyor. "Her saniye seni sorup duruyor. Sanırım yeterince iyi değilim." Ağlamaklı bir kahkahayla gözlerini deviriyor ve benden de bir kahkaha dökülüyor.

"Seni seviyor, biliyorsun. Matteo mu? Senin için deli gibi endişeleniyor." Dikkati geride bırakılan notlara dağılıyor. "Onları okumalısın, sonra da hâlâ yapabiliyorken onu görmeye gitmelisin."

Kalbim yerinden fırladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben sadece... Baban için zaman çok değerli. Fikrini değiştirebilir ve Matteo'yu gönderebilir ya da-" "Ya da onu öldürebilir."

"Bunu düşünmek bile istemiyorum çünkü o çocuğu ben de seviyorum. O benim için her zaman küçük bir çocuk olarak kalacak." Sevecen bir gülümseme dudaklarının kenarını kavırıyor. "Git onu gör. Senin ona ihtiyacın olduğu kadar onun da sana ihtiyacı var."

"Yapamam." Yanağımın içini ısııyorum. "Ne olduğunu bilmek ve benim ona anlatacak yüreğim yok."

"Sabırlı ve anlayışlı olacağına dair içimde bir his var. Eğer konuşmak istemediğini açıklarsan, sana baskı yapmayacaktır. Bence o sadece senin yürüdüğünü ve kendi kendine konuştuğunu görmek istiyor."

Bakışlarım yere düşüyor, hissetmemem gerektiğini bildiğim ama hissettiğim utançla delik . Bunun ağırlığı çok ağır. Ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

"Biz varız, Aida. Bu işte yalnız değilsin. Baban bize sahip olamaz." Çenesini kaldırıyor. "Öyle olduğunu düşünebilir ama bir gün aslında ne kadar yanıldığını anlayacak. Her zorba eninde sonunda kendi kılıcıyla düşer."

"Keşke buna inansaydım."

"Buna inanmak zorundasınız. Sakın pes etme. Onun istediği de bu."

Keskin bir nefes çekiyorum, bir gün lanetleneceğine güvenmek istiyorum. Ama ne kadar sabredebilirim?

"Hey, bana bak." Ben baktım. "İyi olacaksın. Hayatta *kalacaksın*. Savaş yaraların derin olabilir ve hâlâ kanıyor olabilir ama sen bir savaşçısın. Ve savaşçılar ne kadar çok savaşıyla yüzleşmek zorunda kalırlarsa kalsınlar pes etmezler."

Sessizce hıçkırıyorum, gözlerimi kapatıyorum, acının beni tamamen sarmasına izin veriyorum, ötesini göremiyorum. Bedenim titriyor, ruhumu saran ağır bir acıyla ağlıyorum.

Ve o orada, bana sarılıyor, sanki küçüklüğümden beri bana sarılıyormuş gibi, çünkü birinin sarılması . Ve benim gözyaşlarım da akana kadar durmuyor.

İlk katlanmış notu alıyorum, ona çizimleri için verdiğim kâğıttan yazılmış. Onları kareler halinde yırtmış ve babam görmeden bana kolayca ulaştırabilmek katlamış.

Mesajını açarken parmak uçlarım karıncalanıyor.

Seni seviyorum.

Sızlanarak sonrakini okudum.

Seni deli gibi özlüyorum. Eğer beni göremiyorsan, anlarım. Ama ne olursa olsun seni sevmekten vazgeçmeyeceğimi bilmeni istiyorum.

Gözyaşları kağıdın üzerine akıyor, ortasında birikiyor. Bana yaptıklarından sonra beni gerçekten sevebilir miydi? Diğer notu .

Başına gelenler benim hatam. Çok özür dilerim. Bu genç çocuğu ve babasını öldürmem gerekiyordu. Eğer yapsaydım, sana zarar vermezlerdi, ama yapamadım, Aida. O çocuğun gözleri aklımdan çıkmıyor.

Yazdıklarını anlamaya çalışırken elimi ağzıma götürdüm. Ailem ondan bir çocuğu öldürmesini mi istemişti? Tabii ki yapamazdı! Aynı notu okumaya devam ediyorum.

Belki on iki yaşındaydı. Ama yine de onları vurdular. Ben yapsaydım, oraya asla gönderilmezdin. Kendimden nefret ediyorum. Benden nefret ettiğin için seni de suçlamayacağım.

Göğsüm sıkışıyor. *Bu onun hatası değil. Nasıl böyle düşünebilir?*

Üç notu da çabucak toplayıp, yatağı kaldırmak için ayağa kalkmadan önce birbirlerinin üzerine katlıyorum. Onları Matteo'giderek büyüyen çizim koleksiyonunun ailesinin tek fotoğrafının arasına saklıyorum. Notlar güvenli bir şekilde saklandıktan sonra odamdan çıkıyorum.

Endişe dönüyor, kalp atışlarım içimde çarpıyor, merdivenlerden inerken babamı görmemeyi umuyorum. Her adımda acele etmiyorum, her yöne bakıyorum. Aşağıya indiğimde onu çalışma odasında bulamıyorum. Dışarıda olmalı. Rahat bir nefes alıyorum.

Robby'nin mutfaktan gelen kıkırdama sesleri beni mutlulukla dolduruyor. Oraya gidiyorum, tüm gücümle o çocuğa sarılmak istiyorum.

"Aida!" diye bağıyor, ben çömelmiş, kollarımı ona uzatmış, kalbim patlayacak kadar doluyken bana doğru koşuyor. Onu evlat edinebilseydim, Matteo'yla birlikte kaçabilseydim ve Bayan Greco'yu da yanımıza alabilseydim, . Ama bu mümkün değil. Hiç bitmeyen bir korku döngüsü içinde sıkışıp kaldık.

Kollarımla onu sararak ayağa kaldırıyorum ve etrafımızda dönerken ona sıkıca sarılıyorum. "Bir süreliğine gittiğim için özür dilerim. Ama artık döndüm," diyorum ama gözlerim kulaktan kulağa sırtan Bayan Greco'da. Çok gururlu görünüyor. Benimle.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Küçük burnunu öpüyorum.

"Kurabiye pişiriyorum!" diyor heyecanla.

"Tabii ki. Bu nefis kokudan neden daha önce şüphelenmedim ki?"

"Sadece senin için biraz ayırdık." Bayan Greco bana sıcak bir tane uzattı. Çikolata parçacıklarının tadı cennet gibi.

"Belki Matteo biraz ister," diyorum ona.

"Öyle olduğundan şüpheleniyorum." Bir kâseye birkaç kurabiye koyarken ağzında bilmiş bir

gülümseme dans .

Robby'ye "Pekâlâ dostum," dedim. "Birazdan dönerim. Bütün kurabiyeleri yeme." O kıkırdarken ben şakacı bakışlarımı kaçırıyorum.

Kaseyi alıyorum ve merdivenlere doğru sürünüyorum. Birden midemdeki o sinirler geri dönüyor ve beni tuğla gibi yere bastırıyor. Ama uzun, yırtık pırtık bir nefesle kapıya ulaşacak cesareti topluyorum. Kapıyı açmak için. Boğazım kururken, kollarım titreyerek kırılırken bile ilk basamağı inmek için.

"Aida? Lütfen sen olduğunu söyle." Sesi benimki kadar çiğ bir acıyla dikiliyor. İşkencelerimiz birbirine bağlı, bir ve aynı.

Aşağıya doğru devam ediyorum, her adım kendi yolculuğum.

"Buraya gel. Seni görmeme izin ver." Sözleri yumuşak, bana karşı her zaman olduğu gibi, ne kadar sert bir adama dönüşmüş olursa olsun. Kırık bedeninin altında sadece benim için yaratılmış güzel bir ruh var. Ve bana verdiği diğer her şey gibi, onu da güvende tutacağıma söz veriyorum.

Yolun geri kalanını tırmanıyorum, şimdi daha hızlı, ona bildiğinden daha fazla ihtiyacım var. Onu nefesim kesildi. "Yüzün..." Siyah ve mavilerle kaplı, göz kapaklarından birinin üstü şişmiş.

"Ben iyiyim. Sorun yok. Sadece buraya gel." Eli bana uzanırken gözleri parlıyor. "Sana ihtiyacım var." Diğer her şeyi görmezden geliyorum - reddedilme korkusu, travma - ve koşuyorum, kollarının güvenliğine doğru, hala onlara ihtiyacım var. Her zaman ihtiyacım var.

", seni çok özledim." Başımın arkasını avuçluyor, kulağımın kıvrımına doğru sert ve derin nefesler veriyor.

"Matteo..." Sırtına yapışarak nefes alıyorum ve o da yüzünü buruşturuyor. "İyi misin?" Başımı geri çekiyorum. "Ben iyiyim." Gülümsüyor ve beni tekrar çekiyor. Vücudum sessiz gözyaşlarıyla çalkalanıyor.

ama utanılacak bir şey yok, onunla değil.

Bizi yatağa taşıyor, beni kucağına alıyor ve kadar ağlamama izin veriyor. Bir süre ağlıyorum ve bir bakıma katartık oluyor.

Geri çekilip alnından öpüyorum. "Ben de seni özledim."

Ağzını bir gülümseme sarıyor ve bu bir Matteo gülümsemesi. Büyük bir gülümseme. Güzel. Hayat dolu. Ağzı kulağıma doğru ilerliyor. "Başka bir şey söylemeden önce, bunca zamandır bizi kaydettiğini bilmelisin. Bana söyledi."

Sertçe geri çekildim. "Piç kurusu!"

"Dikkatli olacağız," diye fısıldıyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş. Elimi kendine doğru çekiyor, başparmağı tenimin üzerinde daireler çiziyor. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Bunu mu demek istiyorsun? Çünkü onların yaptıklarından sonra benimle birlikte olmak sana çok tuhaf geliyorsa-" Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Yaptıklarından sonra. Bana söyleyebilirsin, Matteo. Kızmayacağım."

"Ne?" Yüzü şaşkınlıktan iki büklüm oldu. "Hayır. Asla." Parmak eklemlerini çenemin altına sıkıştırıyor, gözleri gerçekten dolu, içsızıyor ve bana ona inanma cesareti veriyor. "Sen benimsin. İstemediğim için hiçbir yere gitmiyorum. Seni *her zaman* seveceğim, Aida. Her zaman ve her yaşamda."

Vücudum başka bir gözyaşı nöbetiyle sarsılıyor. Çünkü böyle bir sevgi, böyle bir kabul, böyle bir bağlılık... Hiç yaşamamıştım.

"İlk seferimde-" Ama bu cümleyi bitiremiyorum. Ani bir sızı göğsümün ortasına vuruyor ve ondan kaçmak için aşağı bakıyorum.

"Hey." Yüzüme vuruyor. "Bunu yapma. Bu sayılmaz. İlk seferimiz yine birlikte olacak. Diğer şeyler senin için hissettiklerimi değiştirmez. Seni seviyorum." Dudakları sanki beni korkutacağından endişeleniyormuş gibi çekingen bir şekilde bana doğru hareket ediyor.

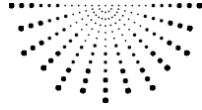
Geri , beni zevk almaya başladığım bir şefkatle öpüyor, dudaklarımın tadına bakıyor.

ilk kez yapıyor. Ama bir bakıma öyle. Her şey değıştığınden beri ilk kez.

Eli saçlarıma döküldüğünde, parmakları beni daha derine çektiğinde, babamın duyup duymadığını inliyorum. Matteo'yu benden almadığını bilsin.

Ve asla yapmayacak.

CHAPTER EIGHTEEN

MATTEO 21 YAŞINDA

ÜÇ AY SONRA

"BENİM PARAM ÇOCUĞA" diyor adını bilmediğim bir adam, tütün çiğnerken.

"İçimde onu alacaklarına dair bir his var." Üç adam sararken Drew kıs kıs gülüyor. Her birine ters ters bakarken gözlerindeki korku açıkça belli oluyor.

Hayatta kalmak için beni öldürmeleri gerektiğini biliyorlar ve bunu yapmak hiç kolay olmadı. Silahım yok. Yumruklarım, bedenim, sahip olduğum tek şey. Onların da yok. Kurbanlarım eskiden sandalyelere bağlı olarak gelirdi, ama şimdi onları yere atıyorlar ve çıplak ellerimle öldürmemi istiyorlar. Stan'i ve diğer adamı öldürdüğüm için cezam bu. Ama son birkaç aydır bir kez bile başarısız olmadım ve şimdi başlamayı da düşünmüyorum. Agnelo'nun o ilk haftadan sonra beni depoya geri götürmesi uzun sürmedi ve bir şeyler çevirdiğini düşünmekte haklıydım. Ama en azından o güvende. Önemli olan tek şey bu.

Bana doğru gelmelerini işaret ediyorum ve aptalca bir tanesi geliyor. Yeterince üzerine koşup suratına tekme atıyorum ve iniltiyle yere düşüyor. Diğer ikisi de aynı anda bana yandan saldırmaya karar veriyor ve birinin bacaklarını diğerinin çenesine yumruk atıyorum.

"Oh, ! Görünüşe göre o parayı ben kazanacağım," diyor Drew'un arkadaşı gülerek ve göz ucuyla Drew'un kafamda bir delik açarak bana baktığını .

"Lanet olsun!" diye bağırır. "Umarım onu öldürürler. Agnelo izin verseydi, o piçin işini kendim bitirirdim."

Onları görmezden geliyorum, az önce yumrukladığım kişinin üzerine atlıyorum, homurdanana kadar yüzüne darbe üstüne darbe indiriyorum.

Başka bir adam sırtıma , kolu boynumda dolaşüyor, beni boğmaya çalışıyor, ama elini geriye doğru büküp başarısız oluyor.

"Ahhh!" diye bağırıyor, ben uğraşırken, şimdi geri .

Ama uzağa gidemez, burada değil, onun ölmesini isteyen insanlar bunun gerçekleştiğini görmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyecekken değil.

Karnına attığım sert bir tekmeyle yere düşüyor ve ben de onu yok etmek için zaman kazanıyorum. Bir hayvan gibi hırlarken yumruklarım kontrolsüzce havalanıyor, tanınmaz hale gelene kadar vuruyorum, burnu kırılırken kayıyor, eklemlerim kanlı ve çiğ. Öldüğünü fark etmiyorum, ta ki nabzının atmadığını görene kadar.

Göğsümün ağır bir şekilde yükselmesiyle, dikkatim hasarlı elini tutan adamda, hala orada yerde, içindeki mücadele gitmiş.

Sağlam koluyla yüzünü kapatıyor, yılan dövmesi tenini orada işaretliyor. "Lütfen, yapma!" "Çabuk olacağıma söz veriyorum," diyorum gömleğinin yakasından tutup onu havaya kaldırırken.

Ön kolum boynuna dolanıyor ve nefes almasını engelliyor. Vücudu mücadele ediyor, oksijen yavaş yavaş onu terk ediyor ve yavaş yavaş hareketleri azalıyor, ta ki hareketsiz kalana kadar. Onu bir gümbürtüyle yere bırakıyorum.

Sadece bir tane kaldı. Ertesi gün beni kendileriyle dövüştürene ya da yeni birini öldürene kadar işim bitiyor. Her gün farklı. Ve her gün berbat.

Son adam duvarın en ucunda toplanmış, ben inerken vücudu sert nefeslerle titriyor. Kazanamayacağını biliyor. Ölecek. Burada ölecek. Ve ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu onun olduğu kadar benim de cehennemim. Bianchileri reddedemem. Bunu zor yoldan öğrendim. Bu yüzden savaşıcağım ve katledeceğim. Onun hayatını daha az çekilmez kılmak için her şeyi yapacağım.

Her gece gözlerimi kapattığımda, ona daha iyi bir hayat vermek için ne yapabileceğimi merak ediyorum. Agnelo'yu öldürecek kadar yaklaşırsam, adamları beni anında öldürür ve kardeşleri Aida'nın peşine düşer.

Yapabileceğim hiçbir şey yok. Kaçmak için tek şansımızı kaybettik ve artık bunu yapmamızın hiçbir yolu yok. Muhtemelen bana artık silah vermemelerinin bir başka nedeni bu, onları öldürüp onunla birlikte ortadan kaybolacağımdan korkuyorlar. Bu çok riskli. Başarısız olursam, o cehennem çukuruna geri gönderilecek ya da öldürülecek. Tek seçeneğim Agnelo ne isterse onu yapmak, onu tekrar o acıdan kurtarması umuduyla. Onu kaybedemem.

"Hey, sen!" Drew yakında ölecek olan adama seslenir. "Biraz taşaklı ol ve dövüş! Ne oluyor lan? Ne kadar para kaybettiğimi biliyor musun?"

"Özür dilerim." Drew'un arkadaşı kıkırdar. "Sana söylemiştim. Bu çocuk herkesi öldürebilir."

"O pislige bildiği her şeyi ben öğrettim. Onunla başa çıkabilirim." Drew kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Başını sallayarak kendini duvara daha da iten adama doğru ilerliyorum.

"Seni gereğinden fazla incitmek istemiyorum," diyorum ona. "O yüzden ayağa kalk. Buna bir son verelim çünkü buradan canlı çıkamayacaksın."

Yukarı tırmanmaya çalışırken ağlıyor, onun yerine dizlerinin üzerine düşüyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum onu , kolum onu boğuyor, vücudu gevşiyor. Yere düşmesine izin verdim. Drew'a yürüyüp gözlerinin içine bakarak, "Benim için başka bir şey var mı, yoksa artık eve gidebilir miyim?" diye soruyorum.

AIDA YAŞ 21

Bodrumda tek başıma onu bekliyordum, bir an önce dönmesini umuyordum. Endişe benim daimi varoluş halim. Son birkaç aydır, başıma gelenleri o kadar derinlere ittim ki, sanki hiç yaşanmamış gibi bloke . Ama başımı yastığa koyduğumda, her şey intikam duygusuyla geri geliyor.

Kendimi uyanık buluyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor, sadece kabusumda değil, gerçekliğimde de ağladığımı fark ediyorum. Bunun hakkında konuşmak sadece daha gerçek hale getirecek, bu yüzden .

Dün gece o sarışın kadını tekrar gördüm, ama bu sefer yüzü açıktı, sanki onu görmemi istemişti. Kömür karası gözleri bana bakıyor, uzun, parlak saçları omuzlarının üzerinde sallanıyordu. Muhteşemdi ve gülümseyip elini bana uzattığında elini tuttum. Ama sonra aniden uyandım, kim olduğunu ve neden onu görmeye devam ettiğimi merak ettim. Zihnim, annemin görüldüğünü düşündüğümü mü ? Muhtemelen öyledir. Ama de, onun gerçek olmadığını bildiğim halde, onu tekrar görmek . Kaosun arasında bana bir rahatlık hissi verdi, sessiz bir sükûnet dalgası gibi.

Bodrum kapısı açılıyor, birden fazla ayak sesi aşağıya iniyor ve Matteo beyaz gömleği kırmızıya boyanmış halde beliriyor. Kan olduğunu bildiğim için gözümü dikip bakıyorum. Drew onu yatağa

doğru iterken nabzım bu manzara karşısında hızla atıyor.

"Erkek arkadaşın bugün bana çok para kaybetti." Onu yatağa fırlatır, kalın gümüş zinciri yakalar ve bileğine geçirir.

"Zavallı," diye tıslıyorum, yüzüm asılıyor. "Orospu," diye homurdanıyor.

"Ona bir daha öyle dersin," diye homurdanıyor Matteo, "seni boğazını yere yatırırım." Drew kahkahayı patlatır. "Komik çocuk." Sonra Matteo'yu boynundan yakaladığında yüzü sertleşir, Onu şilteye . "Taşaklı olabilirsin ama ben onları kırarım. Dene beni, piç kurusu. Sana meydan okuyorum."

Ayağa fırlıyorum ve Drew'un sırtına vuruyorum. "Bırak onu!" Ama ikisi de beni görmezden geliyor.

Matteo'nun bakışları donuyor. Drew onu neredeyse boğarken irkilmiyor bile. Tam Drew'a vurmak için sert bir şey bulmam gerektiğini düşünürken, Matteo dizini kaldırıyor ve Drew'un kasıklarına indiriyor, onu alttan çeviriyor ve kendini üstte konumlandırıyor. Uzun zinciri Drew'un boğazına sertçe çekerken .

Drew'un elleri ciğerlerine tam olarak girmeyen havayı pençeliyor. "Seni gerçekten öldürmek istiyorum," diye ekliyor Matteo. "tek nedeni Aida. Ama bir daha ona bir isim takarsan, bunun için öleceksin." Kalp atışlarım göğsümde patlarken Matteo hiçbir şey olmamış gibi oturarak onu bırakıyor. Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim, muhtemelen ondan korkmalıydım, bu çocuk bir şekilde korkunç bir adam oldu, ama ben hiç korkmuyorum. Aksine, kendimi biraz daha güvende hissediyorum.

Drew ayağa kalkmaya çalışır ama birkaç saniye yalpaladıktan sonra sonunda kendini toparlamayı başarır. "Agnelo..." Öksürüyor, geri kalanını boğulurcasına çıkarırken boynunu tutuyor. "Agnelo duyacak seni küçük serseri."

"Bu odaya dinleme cihazı yerleştirmiş." Matteo göz kırpmıyor. "Yani muhtemelen zaten biliyordur."

Drew dişlerini bir nefes çeker, sonra merdivenleri koşarak çıkar, kapı arkasından çarpılır.

Sonunda gittiğinde, hemen Matteo'nun kollarına koşuyorum ve onu göğüs göğüse sarıyorum. Delicesine aşık olduğum adamın yontulmuş yüzüne ellerim kalın, kestane rengi saçlarına doğru kayıyor. "Teşekkür ," diye fısıldıyorum.

"Ne için?" Başını sallayıp yüzümü avuçlarının arasına sıkıştırıyor.

"Beni savunduğun için. Daha önce kimse beni bu şekilde savunmamıştı."

Gözlerimin arkasındaki o tanıdık zonklama, ona karşı duyduğum, kavrayamayacağım kadar büyük hayranlık duygusundan kaynaklanıyor.

"Seni her zaman savunacağım, Aida." Başparmakları yanaklarımın üst kısımlarını okşuyor. "Tek daha fazlasını yapmamış olmam. Sana olanların cezasız kalmasına izin verdim."

"Bu senin hatan değil." Elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Ama öyle." Yüz ifadesi sanki oraya damgalanmış gibi acı, suçluluk ve kendinden nefret dolu bir ifadeye dönüşüyor.

Beni kendine çekiyor, sıkıca sarılıyor, duygularını dengelemeye çalışıyormuş gibi keskin bir şekilde nefes alıyor.

Gözlerimi onunkilere dikerek bir parça uzaklaşıyorum. Bana bakışı, kargaşa ve şefkat dolu gözleri, şu anda tek istediğim dudaklarını hissetmek, onları kendime çekmek. Yavaşça ona doğru eğilirken, tam da bunu yapıyorum.

Ensemi kavriyor, parmakları saçlarıma batıyor, sıkıyor, kabaca kavriyor, öpücükleri daha derin olsun diye yüzümü çeviriyor. Dili ağzıma hücum ediyor, dönüyor, tadıyor. Ve tek istediğim daha fazlası; onun, bunun, ikimizin.

Onun iniltileri flört ederken, tutku ruhlarımızda kök salmış yaralardan taşıyor. Güneş artık doğmaya ve ay solup ölene kadar onu öpebilirim.

Ama umutsuzca ihtiyacım olan başka bir şey daha var. Bana hiç vermediği bir şeye.

. Ama o adamların kulüpte yaptıklarından sonra, bana asla veremeyecekleri bir şeyi verecek kişinin o olmasına ihtiyacım var.

Bir avucumu göğsüne dayayarak onu yatağa itiyorum, vücudum tam yerine oturan bir yapboz gibi onunkinin etrafında örülüyor.

"Aida," diye , siki kalın ve ağır, göbeğimi zorluyor. "Ne yapıyorsun?" Dudaklarım boynunda, onu öpücüklere boğuyorum, cesaretim damarlarımdan kan gibi akıyor.

"Siktir," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından, kalçalarını kavislendiriyor, parmaklarının uçları kafa derimi okşuyor. "Ağzın çok iyi hissettiriyor."

Ona bakıyorum, onu tahrik olmuş bir şekilde seviyorum, onu istiyorum. "Dokun bana?" Nefes nefese bir iç çekişle soruyorum. "Ne?" Hemen dirseklerinin üzerinde doğruluyor, kaşları geriliyor.

"Bana dokunmanı istiyorum," diyorum ağır bir .

Kafası karışmış gibi görüldüğünde bileğini kavıyorum ve elini arasına götürüyorum.

"Aida..." Ne yapacağından emin değilmiş gibi tekrar bana bakmadan önce gözleri bir anlığına kapanıyor. Onu bunu anlayacak kadar iyi tanıyorum. "Yapamam. Seni incitmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın." Parmaklarını içime bastırıyorum, oradaki zonklamaya karşı okşuyorum. "Lütfen, Matteo. Buna ihtiyacım var. Bana bunu vermene ihtiyacım var. Onlarla, asla-bilirsin..." Yanaklarım kızardı. "Bunu ilk senin yapmanı istiyorum. Bu benim seninle ilk deneyimim istiyorum."

Anlamış gibi başını sallıyor. "Eğer eminsen..." Boynumun arkasını kavıyor, dolgun dudakları ağzımın üzerinde geziniyor, bakışları benimkine sabitleniyor.

"Kimin bildiği ya da kimin duyduğu umurumda değil. Ben bunu istiyorum," diyorum ona. "Seni sevdiğimden başka hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Lütfen, Matteo..." Dişlerim alt dudağımı çekiştiriyor, içimdeki titreşim daha da ihtiyaç duyuyor. "Beni iyi hissettir."

"Kahretsin," diye inliyor, dudakları çenemde geziniyor, beni tekrar öpmeden önce ısıırıyor, sikini ağrıyan merkezimde gezdiriyor.

Onu içimde hissetmek için neler yapmazdım. Nasıl olması gerektiğini bilmek için. Ama bu, hayatımı mahveden adamlar ve hiç bir baba tarafından lekelendi.

Ama bu, onun bana daha önce hiç yaşamadığım bir orgazm yaşatması, o adamlarla bile yaşamadığım, benim olan bir şey olacak, benden alamayacakları bir şey.

Her gün oraya geri döneceğim ve bunu zorla alacaklar diye . Bu yüzden Matteo'nun bana bunu vermesine ihtiyacım var. Böylece işler kötüye gittiğinde, kabuslar geldiğinde buna tutunabilirim.

Elleri kalçalarımın iniyor ve beni altına alana kadar çeviriyor, vücudunun tüm kasları beni yatağa sabitliyor. Yakınlığımızın, onun büyük bedeninin benim küçük bedenimi nasıl ezdiğinin lezzetli bir şekilde farkına varıyorum.

O bakarken, o cennet gibi gözler yüzümü ararken, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Güvendeyim. İsteniyorum. Seviliyorum. Kimse bunu benden alamaz. Kimse aramızdaki bağı koparamaz.

Kalbimde bir ağırlık var, ruhuma sızan bu dağ gibi bağlılık seviyesi ve tek istediğim içinde kaybolmak. Onun içinde kaybolmak.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın," diye söz veriyor bana huşu içinde bakarken, sesi kısık ve acı dolu, sanki hissettiklerini zar zor edebiliyormuş gibi.

Dirseğinin üzerinde dururken ağzımdan bir nefes çıkıyor, diğer eli kolumdan aşağı kayıyor, tenim karıncalanıyor. Dizimi kavıyor, parmakları dışa doğru itene kadar orada dolaşıyor, eli daha yukarı çıkmaya devam ediyor, iç uyluğuma tırmanıyor.

Gözlerimiz ayrılamıyor, parmakları bel kemerimle buluşup orada sabitlenirken birbirimize yapışıyoruz. "Eğer bir şey doğru gelmiyorsa, bana söyle, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, gergin kelebekler canlanıyor, derin bir arzuyla karışıyor. Eli taytımın altından kayıyor, beni orada kavıyor, içimden bir inilti yükseliyor, ona doğru kıvrılıyorum, meme uçlarım altında aniden sertleşiyor.

İşaret parmağıyla külotumu yana çekiyor ve dokunuşunu hissediyorum.

Sıcak.

Erkeksi.

Her santimi öyle.

Pazusundaki kaslar dalgalanıyor, bir parmağı ıslak dudaklarımın yanından geçerken oradaki damar geriliyor, sanki keşfediyormuş, hatırlıyormuş gibi yukarı ve sonra aşağı doğru ilerliyor.

"Evet..." Parmağının ucu klitorisime kışkırtıcı bir dokunuşla değdiğinde iç çekerek ağlıyorum.

"Hoşuna giden bu mu?" Dişleri çenemi tırmalarken hırıltısı sertleşiyor, gözlerim kapanıyor, kalçalarım dokunuşunun ritmine göre sallanıyor.

"Evet, ben-oh Tanrım, bunu yapmaya devam et." Ellerim sırtını ısıyor, beni daha fazla çalıştırdıkça daha sıkı kavıyor. Başka bir parmağı nabız atan etimle buluşuyor, ikisini de klitorisimin etrafında ve temposu arttıkça kendimden geçiyorum.

Gözlerimi açıyorum, onun ağır bakışlarında boğuluyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyor. "Çok ıslak. Bunu seviyorsun, değil mi güzel kızım?"

"Evet... Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim." Nefes nefese inliyorum, tırnaklarım beni ovdukça daha hızlı pençeliyor tenini. Vücudum ısınıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor. Ben boğuk bir nefesle haykırırken bir parmağı içime giriyor. "Öp beni, Matteo. Lütfen."

"Bunu bana sormana gerek yok." Dudakları ağılığımın üzerine çöküyor, beni kabaca öpüyor, dişleri daha önce hiç yapmadığı gibi alt dudağımı çekiştiriyor, parmakları daha hızlı hareket ediyor, ikisi beni geriyor, dolduruyor, itiyor. Ve ben o adamları düşünmüyorum, bir kez bile, benden ne aldıklarını bana hatırlatmak için savaşılmaya bile. Ama onlara izin vermiyorum. Bedenimin, benim her şeyim olmuş ve her zaman olacak adamın dokunuşunu hissetmesine izin veriyorum.

İçimdeki sıcaklık, açıklayamadığım bir şey olana kadar büyüyor. Çok fazla ama yeterli değil.

Avuçları başımın üstünde, gözleri şehvetli ve aç, beni o kadar derinden alıyor ki, uzun biliyorum. Kalçalarımı daha da açarak daha da derine inmesine izin veriyorum.

"Matteo!" Ağlıyorum, bedenim karıncalanıyor, daha önce hiç olmadığı kadar canlanıyor. Parmaklarını bir kez daha içime pompalarken, düşünüyorum. Bu yabancı ve güzel bir şey ve asla durmasını istemiyorum.

İçimden çıkan sesleri susturmaya çalışıyorum, kimin dinlediğini hatırlıyorum, bunu bildiğim için kendimi ahlaksız hissediyorum ama şu anda umurumda gibi görünüyor.

Beni öpüyor, her bir iniltiyi ve zevk soluğunu yutuyor, uzun zaman önce almasını istediğim her şeyi alırken parmakları daha sert çarpıyor.

Yavaşça, titremem geçince parmaklarını içimden çıkarıyor, alnımı öpüyor, siki hâlâ sert. Ona dokunmak, az önce bana yaşattıklarını ona da yaşatmak istiyorum ama bunu isteyemeyecek kadar utangacım.

Parmak eklemleri yüzümü okşarken tembel bir gülümseme beliriyor. "Vay canına." Gözlerinden hayranlık fışkırıyor. "Evet." Dudaklarım kendi gülümsememle. "Kesinlikle öyleydi."

İç geçiriyor, yan yatıyor, beni içine çekiyor, önü sırtıma geliyor. Nefes alış verişimiz doğal bir hıza ulaştıktan sonra birbirimize sarılıyoruz ve asla unutmaması için hatırlayabildiği kadarıyla önceki hayatından bahsediyoruz.

Yıllar boyunca ondan bilerek ailesi hakkında konuşmasını istedim. Babam ve amcalarım elinden almadan önce kendisinden geriye kalan tek parça bu.

"Kardeşim Dante her zaman Dom'u taklit etmeye çalışırdı," diyor gülerek. "Aralarında bir yıl vardı ve Dante bundan nefret ediyordu. Bir keresinde kimin daha çok taşıyabileceği konusunda yarıştıklarını

hatırlıyorum.

ve ikisi de kekleri dükkânda yere ." "Baban ne yaptı?"

Benimkinin aklını kaçıracağını bildiğim için soruyorum.

"Her birine bir havlu verdi ve temizlemeye başlamalarını söyledi. Onlar da öyle yaptılar, mırıldanırken Enzo ve ben mahvetmemeyi başardıklarından bazılarını yedik ve birbirimize beşlik çaktık."

"Ailen harika görünüyor." Kalbimde melankoli oluşuyor ve bunun için anında kendimden nefret ediyorum.

Onun tüm hayatı çalınmışken nasıl böyle hissetmeye cüret edebilirim?

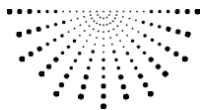
"Öyleydiler." Parmakları kolumda bir aşağı bir yukarı kayıyor ve bir sakinlik kaplıyor. Bunu her gün hissetmek için dünyaları verirdim. Onun sonsuz sevgisini hissetmek için.

"Keşke annemi tanısaydım, ama bir fotoğrafı bile yok." "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Kollarının arasında dönüp ona bakıyorum. "Sorun yok. Böyle işte." Sert bir nefes , uzun bir ara veriyorum, ona rüyamdaki kadını anlatmak istiyorum. "Bana çok benzeyen bir kadınla ilgili bir rüya görüp duruyorum." Sanki her şeyi bilmek istiyormuş gibi yoğun bir konsantrasyonla bana bakıyor. "İlk başta yüzünü net göremiyordum ama şimdi görüyorum. Onun o olduğuna, annem olduğuna, ona ihtiyacım olduğunu bilerek bana geldiğine inanmak istiyorum. Bunun mümkün olduğuna inanıyor musun?"

Sözlerimin üzerinde düşünüyor. "Bilmiyorum, ama öyle olduğuna inanmak istiyorum, çünkü belki o zaman ailemi de görme şansım olur. Sadece bir kez daha."

K H A P T E R D O K U Z T E E N

AIDA

SICAK HAVA etrafımda dalgalanıyor ve ben kendime bakıyorum, yalınayak, uzun beyaz elbisem ayak bileklerimde dalgalanıyor. Çimenler serin, çiy çoktan çökmüş. Yavaş hareket ediyorum, nereye gittiğimden emin değilim ama sanki ayaklarım biliyor.

Yürümeye devam edersem orada olacak. Bunu biliyorum.

Birden masmavi gökyüzü yerini fırtınaya bırakıyor. Karanlık süzülerek geçiyor, her yanımdan gök gürültüsü sesleri yükseliyor.

"Alo?" Bağıriyorum. "Burada mısın?"

Kendi oluşturduğu bir koro eşliğinde yağın ağır yağmur damlalarından başka bir cevap yok. Ondan kaçarak sığınacak bir yer aramaya çalışıyorum ama ağaçlar çıplak ve cansız.

"Burada kimse var mı?" . "Lütfen, yardıma ihtiyacım var!"

Çimler artık çamurlu. Koşmaya devam ediyorum ve küçük bir çakıl taşına takılıp dizlerimin üzerine düşüyorum. Kan damlıyor, bir saniye sonra ıslak vücudumdan aşağı damlayan yağmurla yıkıyor, saçlarımın ucundan damlıyor, elbise şimdi tenime yapışıyor.

Gök gürültüsü sertçe vuruyor ve kalbim hızla çarparak geri sıçırıyorum. Açıklıkta, kulübeye benzeyen bir yerden gelen bir ışık.

Yenilenmiş bir cesaretle, bu acımasız dünyada tek güvenliğimin bu olduğunu bilerek daha hızlı gidiyorum. Yalnızım. O ev dışında burada kimse yok. Eğer bir ışık varsa, hayat da vardır ve ben onu bulmak zorundayım. Neredeyse vardığımda, ev gözümde büyüyor.

Ciğerlerim ağrıyor ama buna karşı koyuyorum. Gök gürültüsü kahkahalarla yuvarlanıyor ve omurgamdan aşağı akan bir titreme ile ondan korkuyorum.

Sonunda ev orada ve kapıyı iterek açarken kapıyı çalmıyorum. Burada her kim yaşıyorsa benim için kapıyı kilitlemeden bırakmış olmalı.

Nefesim daralarak içeri giriyorum, kapıyı kapatıyorum, avuçlarımı kapıya dayıyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum.

"Hiç gelmeyeceksin sandım," diyor arkamdan bir kadın ve kollarımdaki tüm tüyler diken diken oluyor, kalp atışlarım fırtınanın gürültüsünü bastıracak kadar yüksek sesle atıyor.

Yavaşça dönüp ona bakıyorum - rüyalarımındaki sarışın kadına.

Şimdi rüya mı görüyorum? Orada ?

"Kimsin sen?" Titriyorum.

"Kim olduğumu biliyorsun, Aida. Her zaman biliyordun." Bana doğru bir adım atıyor, elbisesi benimkine uyuyor. Hayır, eşleşmiyor, tamamen aynı.

Boğazımdaki paniği yutkunarak bastırıyorum, nabzım boynumda gümbürdüyor. "Hayır, kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece söyle bana. Lütfen."

"Hatırla." Şimdi daha yakın, eli uzanıyor ve benimki ona gidiyor.

"Beni hatırla." Parmak uçlarıma dokunduğunda sarsılıyorum, gözlerim başımın arkasına kayıyor, başım dönerken bedenim titriyor.

Düşmek.

Sürüklen

mek.

Yere düşüyorum ve gözlerimi kapattığımda onu orada buluyorum, ama bu sefer farklı görünüyor. Onu saçları sarı olan bir çocuğun yanında görüyorum.

Benimki gibi.

Etrafıma baktığımda, artık kulübede değil, tamamen başka bir yerde olduğumu fark ediyorum. "Anne? Ne zaman eve gidebiliriz?" diye sorar çocuk, etrafta dolaşarak. Ve oda...

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum ve nerede olduğumu fark ettiğimde elimi ağzıma kapatıyorum. Matteo'nun evi olan bodrumun ta kendisi. Küçük kız çıplak zeminde dolaşıyor, burada bir şilteden başka hiçbir şey yok. Sırtımda ürkütücü bir his belirliyor.

"Alo?" Ben aradım. "Beni görebiliyor musun?"

Ama sanki orada hiç yokmuşum gibi sesimi duymazdan geliyorlar.

"Şşşt!" diye ağlıyor kadın. "Lütfen, bebeğim. Yanımda kal ve sessiz ol." Kolunu kaldırdığında nefesimi tutuyorum, çünkü bileği tıpkı onunki gibi zincirlenmiş.

"Geri dönecek mi?" diye sorar kız, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde.

"Evet, bu yüzden her zaman benimle kalmalısın. Duydun mu? Ben burada değilken bile asla onunla gitme."

"Ama ya beni yaparsa anne?"

Kadın hıçkırır. "Aida, beni dinle, sen..."

O ne...? Olamaz! Titremeye başladım, nefes nefese kaldım, söylediklerinin geri kalanını duymadım. Bu tamamen yanlış... Hayır.

"Anne!" annesine koşuyor ve kucığına düşüyor, kollarını kadına doluyor ve küçük yüzünde korku var. Hem çok fazla. "O geliyor. Kapı... açılıyor."

Ağır ayak sesleri aşağıya çarpıyor ve o görüldüğünde geriye doğru sendeliyorum, gözlerim açılıyor, göğsüm takırdıyor, içimde nefes alıp vermeler savaşıyor.

Çünkü o adam babamdan başkası değil.

Bunu bize neden yapsın ki?

"Lütfen, ona zarar vermeyin," diye kadın. "Sana ne istersen vereceğim."

"Kukun ne kadar iyi olursa olsun kuralları sen koyamazsın." Kıkırdıyor. "Şimdi kalk. Biraz iş yapmalısın."

İsteyerek ayağa kalkar, kızı kollarının arasına alır ve diz çökmeden önce elini öper. "Seni çok seviyorum bebeğim. Bunu asla unutma, tamam mı?"

"Seni seviyorum anneciğim. Lütfen geri gel. Pinky yemin ederim!" Kız hıçkırır hıçkırır ağlıyor. "Burada yalnız olmaktan hoşlanmıyorum."

"Yapmadığını biliyorum. Yemin ederim." Kadın parmağını uzatıyor ve kız da kendi parmağını uzatıyor. "Yakında geri dönmek için elimden geleni yapacağım."

Babam bileğindeki zinciri çıkarıp onu dışarı sürüklüyor ve gözlerim bakmaktan kendini alamıyor, orada olduğunu bilmediğim yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Annemiz gittikten sonra kız yatağın üzerinde tek başına oturuyor, dizlerini çenesine kadar , kollarını dizlerine dolamış. Ben ona, yani bana doğru yürürken yavaşça sallanıyor. İşte o zaman tamamen fark ettim... o bendim. O benim annemdi.

Midem dönüyor. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Yani yalan söyledi. Annem doğumda ölmedi. Peki nerede o zaman? Babam neden bizi bodrumda tuttu? Onu öldürdü mü? Başka nerede olabilir ki?

"Anne," diye inliyor küçük kız. "Sana ihtiyacım var. Korkuyorum."

"Hey," diye sesleniyorum, ellerim titriyor, onun önüne geldiğimde yanaklarımdan yeni gözyaşları süzölmeye başlıyor. "İyi olacaksın. Korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum. Ama seni seven insanlar bulacaksın. Söz veriyorum."

Yavaş yavaş başını kaldırıp iki gözünün altını yokluyor ve işte o zaman beni görür gibi bakıyor. Ölçölü bir bakışla beni süzerken kaşları çatılıyor. "Asla iyi olamayacağız."

Sıçrayarak oturur pozisyona geçiyorum, vücudum sallanıyor, alnımda ter damlaları oluşuyor, odaya bakarken nefesim kesiliyor. " da ne..." Avucumu göğsüme dayadığımda kalbim küt küt atıyor.

Bodruma. . Annemle mi? Şu serçe parmağı yemini. "Oh Tanrım..." . Oradan mı öğrendim? Ondan mı?

Hiçbir şey mantıklı değil.

Neden orada olalım ki? Bizi sırf yapabildiği için mi kilit altında tutuyordu?

Belki dört tane bakmışımdır? Neler olduğunu öğrenmeliyim, eğer gördüklerim gerçekse.

Belki Bayan Greco biliyordur.

istediğimden daha uzun sürdüğünü fark ederek yataktan aceleyle kalkıyorum. Bugün Matteo ve için öğle yemeği pişirmem gerekiyordu, bir nevi kendi randevumuz gibi. Bayan Greco'dan doğum günüm için aldığım eski bir CD getirmeyi bile planlamıştım. Yemek ve müzik, gerçek dünyada insanlar böyle randevulaşır, değil mi? En azından kuzenlerimin bana söylediği bu.

Babamın öğrenmesi umurumda değil. gidebilir. Umarım bunun için burada olmaz. Yaklaşık yirmi dakika önce tek kelime etmeden, bile bakmadan gitti.

Aylar önce o günden beri kulübe gönderilmedim ve bir parçam belki de babamın benim için üzüldüğünü umuyor. Onu ve annesini bodruma hapsetmiş olsa bile, solmuş kalbinde bir yerlerde bir kız çocuğuna yer olduğunu.

Acaba bana ne yaptığını hiç düşünüyor mu - para alabilmek için erkeklerin bana tecavüz etmesini sağlamak. Hiç pişmanlık duyuyor mu? Bundan şüpheliyim. Onda zerre kadar ruh yok ve neden hala onun kurtarılabilir olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Acaba nereye ve ne zaman gitti? Onu hiç gördüğümü sanmıyorum.

Amcalarım bana ne olduğunu biliyor mu? Kuzenlerim de bunu yapmak zorunda mı? Umarım yapmazlar. Bunu onlar için istemiyorum. Hiç kimse için.

Merdivenlerden inip Robby'köfte yemekle meşgul olduğu mutfağa giriyorum.

Greco .

"Aida? İyi misin?" Soru sorarcasına bana bakıyor.

"Hayır. Ben-" Gözlerim Robby'yi arıyor ama o bana dikkat etmiyor. "Bir rüya ya da kabus gördüm. Ben..." Hızla uzaklaşırken bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Küçükken beni hiç bodrumda gördün mü?"

"Ne demek istiyorsun?" Bakışlarını daraltıyor.

Gergin bir kahkaha attım. "Muhtemelen çılgınca ama ahh..." Onun önünde durakladım. "Bir kadınla ilgili bir rüya gördüm, bana benzeyen sarışın bir kadındı ve bana küçüklüğümle ilgili bir anı verdi, belki Robby'nin yaşındaydım. Onunla birlikte buradaki bodrumda kilitliydim. Babam oradaydı ve onu götürdü. Sonra uyandım."

Gözleri açılıyor.

"Aptalca, biliyorum." Dudaklarım isteksiz bir gülümsemeyle titriyor.

"Seni zavallı şey." Çenesi titriyor. "Korkunç olmalı. Dur sana bir bardak su getireyim." Benden yana dönüyor, tereddütlü adımlarla bardak alıp içine buzdolabından biraz su dolduruyor.

Bana geri dönmek için acele etmiyor, dönene kadar bakışlarımdan tamamen kaçıyor.

Uzattığı elindeki fincanı alıyorum. "Soruma cevap vermedin. Beni hiç bodrumda kilitli gördün mü?"

"Ben-"

"Daha fazla!" Robby onun üzerinden bağıyor. "Lütfen, daha fazla ver."

"Elbette, tatlım!" Bayan Greco ocağa koşar, tencereyi kaptığı gibi masaya getirir ve tabağına biraz daha köfte ekler.

"Matteo ve senin için lazanya yapmaya başlayacak mısın?" diye soruyor bana.

"Evet, yapmalıyım." Ne kadar saçmaladığımı fark ederek başımı . Tabii ki annemle birlikte bodruma kapatılmamıştım. Bu gerçekten delilik olurdu. Matteo'yla yaşadığımız onca şeyi ve babamın bana ne kadar kötü davrandığını yansıttığımdan eminim. Çılgın rüyalar görmeme şaşmamalı.

Kollarımı sıvayarak dolaplara gidip makarnayı alıyorum, ardından buzdolabına yönelip diğer malzemeleri alıyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Bayan Greco belirdi. "Sosu sizin için karıştırabilirim."

"Hayır, değil. Sıfırdan yaptığımı bilmesini istiyorum." Başımı çevirerek ona gülümsedim.

"Umarım beğenir. Bir keresinde en iyi lazanyayı annesinin yaptığını söylemişti."

"Çok nazıksınız, ona ailesini hatırlatan şeyler yapıyorsunuz."

Omuzlarım ağır bir iç çekişle sallanıyor. "Babamın ona yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilirim."

"Evet," diye düşünüyor başını . "Korkunç bir adam." Adamın dinlemesinden korkuyormuş gibi sesini alçaltıyor. Evin geri kalanını da dinliyorsa hiç şaşırmam.

Sonraki saat içinde hayatımda pişirdiğim en iyi yemeği pişirdim. Bayan Greco'nun rehberliği ve yardımı olmadan hiç sıfırdan bir şey pişirmemiştim. Ama geçmişte onunla lazanya yapmıştım, bu yüzden nasıl yapılacağını hatırlıyorum.

Fırından gelen bip sesiyle yemeğin hazır olduğunu anladım. Bizim için cömertçe iki parça kesip bir tabağa yerleştiriyorum, altına bir tane daha koyuyorum.

"Tamam, işte bir şey yok." Sinirden karnım dönüyor.

"Harika kokuyor. Eminim tadı da bir o kadar güzeldir. Ben de bir parça alacağım." "Olmazsa, ona senin yaptığını söylerim." Kıkırdıyorum.

Sıcak bir kahkaha atıyor. "Suçu memnuniyetle üstlenirim. Şimdi git. Randevunun tadını çıkar."

"Teşekkürler." CD çaları cebime koyup bodruma indim ve kapıyı dikkatlice açtım.

MATTEO

O aşağı iner in, atkuyruğu yapmış, uçları omzuna çarpıyor, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalkıyorum.

"Bu lazanya mı?" Sonunda elindekine bakıyorum, uzattığı elindeki tabakları alıyorum. "Evet." , yanaklarında bir parça pembe var.

"Bunu sen mi yaptın? Benim için mi?" Tabakları yatağın üzerine koyarak arasına alıyorum, yanaklarını okşayarak öpüyorum ve temiz kokusunu içime çekiyorum.

"Mmm," diye inliyor, dudakları üzerinde kayarken tırnakları sırtımı tırmalıyor, dili ağzımın içinden geçiyor.

kavrayıp yüzümü geri çekiyorum, bir yandan da vücudunu daha yakına çekiyorum, ikimiz de baştan çıkıyoruz. "Beni öpme şeklinle başımızı belaya sokacaksın," diye inliyorum, burnum onunkine sürtünüyor. "Üzgün olduğumu söyledim ama gerçekten değilim." Dudakları çenemle buluşuyor, ağzı aç bir şekilde beni ısıırıyor.

yumuşak öpücüklerle. "Bilgin olsun diye söylüyorum" -ayağa kalktı- "lazanya berbatsa, Bayan Greco yapmıştır."

Bir kahkaha patlattım. "Harikasin, bunu biliyor musun?" Onu kendime doğru çekiyorum, anı takdir ederken gözlerim kapanıyor, içinde kayboluyorum.

." İç çekiyor. "Ama bana her zaman gibi hissettirdiğin için teşekkürler." Başının üstünü öpüyorum, bir gün birlikte olduğumuzu hayal ediyorum, gerçekten birlikte.

"Bize bir şey getirdim," diye fısıldıyor ve elindekinin ne olduğunu görmek için isteksizce uzaklaşıyorum.

Bir elini cebine sokar ve bir CD çalar çıkarır.

"Düşündüm de, bilirsin, bir randevumuz falan olabilir..." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bu aptalca mı?" Burnu kırışıyor.

"Aptal mı? Şaka mı yapıyorsun?" Alnımı onunkine yaslıyorum. "Seni bir tanesine götürmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Siktir, Aida." Sesim neredeyse paramparça oluyor, duygular boğazımı tırmalıyor. "Sana tek şey bu olduğu için üzgünüm."

"Hey..." Kaşları geriliyor ve iki avucu da yüzümde geziniyor. "Sen inanılmaz bir adamsın. Hiçbir şey için benden özür dilemene gerek yok. Sen her zaman yeterli olacaksın. Ve bu, bir yemeği paylaşmak, müzik, bunlar sadece şeyler. Onlarsız da yaşayabilirim. Ama sen? asla yaşayamam."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ve onu tekrar öpüyorum. Derinden. Sessiz bir tutkuyla. Dilini emerken, öphoşlandığı tüm yolları bildiğim için boğuk bir nefesle inliyor, çünkü geçen yıllarda yapabildiğimiz tek şey buydu.

Dün ona dokunduğumda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama çabuk öğrenirim. Vücudu bana neyi sevdiğini söyledi ve ben de nasıl dinleyeceğimi biliyordum.

Bana çok şey öğretti ama en çok sevgiyi öğretti ve bunun için ona borcumu asla ödeyebileceğimi sanmıyorum. Dudaklarını bir kez daha öperek, batmaya hazırlanan altın güneş rengindeki gözlerine bakıyorum ve bir daha asla gözlerimi istemiyorum. Karnı gurulduyor ve bu beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Hadi, yemek yiyelim," diyorum, nihayet yan yana otururken elini çekiştiriyorum, bir bacağımız üzerinde, diğeri yerde, böylece birbirimize bakabiliyoruz.

Bu şekildeyken işkenceyi, acıyı unutmak kolay. Görüşüm bulanıklaşıyor ve bir adamı öldürebilecek kadar güçlü olmama rağmen, o beni zayıflatıyor. Beni aynı anda hem boğuyor hem de kurtarıyor.

Aşkta kırılganlık vardır, bunu artık biliyorum. Onun için her şeyi feda etmene neden olur. Ama aynı zamanda sizi güçlü kılar - değer verdiğiniz kişi için diğer her şeyi gölgede bırakan o şiddetli koruma.

Uğruna hayatımdan vazgeçebileceğim tek kişi o ve sormasına bile gerek yok.

Acı kalbimin odalarında , keşke onu buranın dışında, her şeyi yapmakta özgür olabileceğimiz bir yerde sevebileceğim tüm yolları ona gösterebilseydim. Ve eğer oraya, özgürlüğe ulaşırsak, onunla evleneceğim ve biliyorum ki o da evet diyecek.

birini ona uzatıyorum ve lazanya parçalarından birini üzerine yerleştirip diğerini alıyorum. Denememi bekliyor, nefesini tutmuş gibi sertçe bakıyor.

Bir koparıp ağızıma atıyorum, düşünceli bir şekilde çiğniyorum, hâlâ anlamaya çalışıyormuş gibi yapıyorum.

iyi olup olmadığını anlamaya . Ama bu tattığım en iyi şey.

", nasıl gidiyor?" Hevesli bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten denedim, bilesin diye söylüyorum."

"Tadı bok gibi." Göz kırıyorum, ağzıma ısırık daha atıyorum ve o nefes alıyormuş gibi yaparken kocaman sırıtıyorum.

"Hey!" Kıkırdıyor, parmaklarını tabağındaki sosa daldırıyor, sonra da burnuma sürüyor.

"Umarım onu yalayarak ."

"Hayır." Bana meydan okurcasına bakarken çatalı emerek yemeye başladı.

"Tamam." Tabağını alıp ayağımın dibine koyarken dudaklarım yukarı kalkıyor, ona doğru ilerliyorum, burnum yaklaşıyor.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz bayım?" Gülüyor, geri ama bileğini nazikçe kavıyorum ve onu olduğu yerde tutuyorum.

"Seni kirletiyorum." O kıpırdamadan burnumu onunkine sürüyorum.

"Hey!" diye bağılıyor ama en ufak bir kızgınlığı yok, yüzü gülümsemesiyle ıslıl ıslıl parlıyor.

"İkizler." Çocukken bizi nasıl böyle çağırdığını hatırlayarak .

"Bunu ödeyeceksin." Bir parmağını burnunun ucundan geçirip ağzına götürüyor.

"Umarım öyledir," diye fısıldıyorum, beni izleyişini izliyorum ve parmağını dışarı kaydırıldığında, aynı eli tutup aynı parmağı burnumdan aşağı kaydırıyorum. Elini ağzıma götürüp parmağı emerek temizlerken gözleri benimkilere takılıyor.

Ben emdikçe ağzı açılıyor, ben emdikçe göğsü yükseliyor. Onun genişlemiş bakışları yüzünden sikim sertleşiyor.

O öylece bakarken parmağını çıkardım. Şimdi, doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Ben kızlar hakkında ne bilirim ki?

"Özür dilerim, Aida. Yapmamalıydım-"

"Bunu bana her *zaman* yapabilirsin," diye nefes alıyor, bakışları hâlâ şaşkınlık içinde. "Belki de yaparım." Rahatlamış bir şekilde sırıtıyorum.

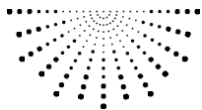
Sonunda yemeğimizi bitirdik. Ondan önce ayağa kalktım, avucumu onunkine uzattım. "Sanırım şimdi sizi dansa davet istiyorum leydim."

"Evet, sevgili sevgilim." Ayağa kalktı, başıyla selam vererek elini uzattı. "Bu dansı sana bahşedeceğim." "Benim için onurdur."

İkimiz de bir kahkaha atıyoruz ve o CD çaları çıkarıp yatağın üzerine koyuyor. Bir düğmeye , yumuşak bir melodi üzerimizden akıp gidiyor.

Kollarım beline dolanıyor, onunkiler omuzlarıma dökülüyor ve bakışlarımız hizada, birlikte sallanıyoruz. Bu an, yüzündeki mutluluk ifadesi... sonsuza dek benimle kalacak. Çünkü onunla geçirdiğim her an bir öncekinden daha güzel.

K H A P T E R T W E N T Y

O sarışın kadını artık görmüyorum. Sanki bana vereceği mesajı tamamladıktan sonra çekip gitmiş gibi. Her gece uyumaya gittiğimde, onu tekrar görmeyi umuyorum, sadece bir kez.

Bana cevap verecek kimse olmadığı için hala çok fazla sorum var. Eğer o benim annemse, eğer gördüğüm kişi oysa, o zaman onunla konuşmak için bir şans daha elde etmek, onu tanımasam da onu yine de sevdiğimi bilmesini sağlamak istiyorum. Ama o hiç gelmiyor. Rüyalar beni sahiplenmeyi bıraktı ve korkarım sonsuza dek bitti.

Koridorda bir patlama sesi duyunca sıcak yatağımdan kayarak çıktım, saat gece yarısını gösteriyordu. Çoktan uyumuş olmalıydım ama zihnimi tüm bu bilmece gibi düşüncelerle rahatlatamadım.

Robby yanımda rahatça nefes alıyor, küçük yüzü huzur içinde uyuyor. Onu uyandırmamak için başının üstündeki saçlarına küçük bir öpücük bırakıyorum. Sonra yataktan kalkıyorum, çıplak ayaklarım soğuk ahşap zemine çarpıyor.

Dışarıdaki gıcırta şimdi daha yüksek, biri merdivenlerden yukarı çıkıyor. Ben kapıya varamadan, kapı hızla açılıyor.

Drew görünür, kapüşonlu bir tişört, siyah bir eşofman ve belinde bir silah vardır.

"Ne halt ediyorsun sen?" Fısıldayarak bağıyorum, diğer tarafa dönmeden önce hışırdayan Robby'ye bir bakış atıyorum.

"Babanın sana ihtiyacı var. Arabayla gezintiye çıkacağız."

"Sen neden ?" Odadan çıkmasını işaret ederek ona doğru ilerliyorum ama o kıpırdamıyor.

"Araba aşağıda bekliyor," diye vurguluyor, ses tonunu gölgeleyen bir öfke parıltısı. "et." İçim titriyor, etrafımda gizlenen tehlikeden kıvrılıyorum.

Nereye gidiyor olabilirim? Kulübe mi? Yine mi? Hayır. Gidemem.

Nefes alışım hızlanıyor, kalbime bir sızı saplanıyor, gözlerimde nem birikiyor. "Robby'yi yalnız bırakmayacağım." Gözyaşlarımı bastırıyorum.

"Alison aşağıda. Lanet çocuğu vurmadan önce gidelim."

"Aida?" Robby , gözlerini ovuşturuyor ve .

"Sorun yok, tatlım." Hemen yanına gidip onu tekrar . "Uyumaya devam et. Yakında döneceğim." Yanağını okşuyorum ve mışıl mışıl gülümsüyor.

"Ben giderim. Tamam mı?" Drew'a söyledim. "Giyinmem için bana birkaç dakika ver."

"Hayır. Bunu yapmana gerek yok." Tam Robby'nin gözleri bu sözlerin sertliğiyle açılırken öne çıkar.

Robby çılgınca ona bakıyor. "Gitme Aida," diye yalvarıyor, eli bileğine yapışmış. "Korkuyorum."

"Kapa çeneni, çocuk. Yapacak yetişkin işlerimiz var. Git uyu ve rüyanda midillileri falan gör."

"Seni seviyorum Robby. Bayan Greco'yu seninle birlikte olması için buraya çağıracağım, tamam mı?"

"Tamam." Gözlerinde yaşlar parlıyor. "Seni çok seviyorum," diye ağlayarak kucağıma atlıyor ve ben de onu kollarımın izin verdiği kadar sıkı tutuyorum, acı veren duygular boğazımdan yukarı akıyor. Onları yutkunarak uzaklaştırıyorum. Korkumu görmesini istemiyorum. Onunki yeterli. Benimkini taşımamalı. Bir çocuğun başına gerekenden çok daha fazlasını yaşadı ve ben buna bir yenisini eklemek istemiyorum.

Onu tekrar yatırdım, gözleri endişeyle dikilirken battaniyeyi boynuna sıkıca . "Her şey yolunda. Söz veriyorum." Ama dolaba gidip ona baktığımda endişesini gidermediğimi görüyorum. Endişe hâlâ orada, yüzünü kaplamış.

Spor ayakkabılarımı giyip aceleyle dönüyorum ve yanağına bir öpücük bırakıyorum. "Seni seviyorum." Ona son bir kez bakıp, yüzümü şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor sırtışı zorlayarak, onu sonsuza dek terk etmediğimi umarak kapıdan çıkıyorum.

Merdivenlerin dibinde volta atan Bayan Greco'nun beklediği yere varıyoruz. " oluyor?"

Onu nereye götürüyorsun?"

Matteo.

Gözyaşlarım akıyor ve artık onları durduramıyorum. "Robby'ye iyi bak," diyorum ona. "O korkuyor."

"Hadi gidelim!" Drew bağılıyor, ben ona bakarken kolumu tutuyor.

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve gözlerinde korkuyu kendi korkum gibi . Oraya geri döneceğimi düşünüyor ve muhtemelen haklı. Ellerim titriyor, kapıdan dışarı sürüklenip siyah bir cipe bindirilirken bedenim ürperiyor. Direksiyonda tanımadığım bir sürücü vardı.

Drew bu kez gözlerimi bağlıyor ve başıma bir torba geçiriyor, sonra beni soğuk koltuğa fırlatıyor. En büyük korkularımdan biri doğrulandı: Oraya geri dönüyorum.

Nefes nefeseyim, kalp atışlarımın gümbürtüsü ağır, titriyor. Bir kapı kapanıyor ve ön taraftan onun sesi geliyor. "Sakın kaçmayı düşünme. Eğer , baban onu ve çocuğu vurmam için bana talimat verdi. Erkek arkadaşını da."

"Ben olsam bunu yapmazdım," diyorum fısıltıyla.

Araba yuvarlanmaya başladı.

"Bunu nasıl yapabildiniz ve kendinizle nasıl yaşayabildiniz?" Sorum, sormayı tam olarak düşünmeden önce ortaya çıktı.

"Hayatta kalmak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız." "Kendinize böyle mi söylüyorsunuz?"

Yolculuk devam ederken başka bir şey söylemiyor ve tek yapabildiğim vardığımızda işkencenin başlamasını beklemek.

Araba sağa dönmeden önce sarsılıyor ve sonra duruyor. Kapılar açılıyor, sonra o kolumu tutarken benimki de açılıyor. "Gel hadi. Geldik işte."

Dışarı çıkıyorum, ayaklarımın dibinde çok iyi hatırladığım aynı küçük çakıl taşları. Drew beni içeri çekiyor, müzik tenimi tırmalamadan önce merdivenlerden aşağı sürüklüyor. Göz bağımı çıkarmıyorum, bu sefer değil. Ama o çekip çıkarıyor, çantayı ve göz bağını cebine tıktırıyor.

"Tanrım... bu çocuklar. Çok gençler." Burnumu çektim. "Canavarlar. Hepiniz canavarsınız." "Ben böyle şeyler yapmam," diyor bana, sanki bu onu bir şekilde temize çıkarıyormuş gibi. "Sen de bırakmadın."

"Her neyse, kaltak. Ağzından çıkanı kulağın duysun. Erkek arkadaşın bu sefer seni korumak için burada

değil."

Beni siyah bir kapıya götürürken vücudumdan bir titreme geçiyor, bu sefer farklı bir kapı. Kapı açıldığında

uzun boylu, güzel bir kadın beni karşıladı.

"Bunu ben hallederim," diyor ona. Beni ve yürüdü gitti.

"Hadi, fazla zamanımız yok. Kıyafetlerin banyoda. Giyindikten sonra saçını ve makyajını yapacağım."

Bir adım geri çekiliyorum, gözlerim giyinme odası gibi görünen bir yeri tarıyor. Bir tarafta tavandan tabana iki ayna, bir giysi rafı ve diğer duvarın karşısında siyah deri bir kanepe. Orada da üzerinde her türlü makyaj malzemesinin bulunduğu bir makyaj masası var.

"Kimsin sen? Neden buradayım?" Midem kabarıyor ve çalkalanıyor, ciğerlerim .

"Ben Destiny. Bu gece bir gösteride yer alacaksın, patron sana kızmadan önce acele et. İnanın bana, kızmasını istemezsiniz." Uzun, parlak siyah saçları sırtının alt kısmına kadar iniyor.

"Gösteri mi? Ne tür bir gösteri?"

Bir kez gülüyor. "Yenisin, ha? Sana bir tavsiye..." Elini omzuma vuruyor, gri gözlerinin üst kapağında kalın bir sıra siyah göz kalemi var. "Ne derlerse yap. Efendini memnun etmek istiyorsun." Makyaj masasına gidip göz kalemini açarken gözlerini deviriyor.

"Efendi kim?"

Sormama bile gerek yok. Ben zaten biliyorum.

"Elbette Agnelo. Faro patron, patron, ama Agnelo burada her şeyi ve herkesi yöneten kişi."

"Peki ya bu gösteri? Biriyle seks yapmak zorunda mı kalacağım?"

"Mm-hmm. , onlar buraya gelip önce giyin."

Başım şiddetle sallanıyor, tenim nemleniyor. Kaçma, buradan başka bir yere gitme hissiyle savaşıyorum ama yapamıyorum.

"Üzgünüm tatlım, ama gerçekten başka seçeneğin yok." Ben haklı olduğunu bilerek gözyaşlarımı geri kırarken o omuz silkiyor.

Bu dünyada hayatımdaki üç kişiden daha önemli kimse yok. O yüzden banyoya girip beyaz mini bir elbise giyiyorum ve bu sefer altın rengi olan bir çift topuklu ayakkabı giyiyorum. Dışarı çıktığımda asla gibi olamayacağımı biliyordum. İlk seferden sonra gördüğüm kabuslar daha da kötü bir şeye dönüşecek.

"Vay canına!" Destiny'nin gözleri vücudumda geziniyor. "İyi görünüyorsun. Bu bol kıyafetlerin arkasında bir vücut saklıyorsun, ha?"

Yutkunuyorum, bu ayakkabılarla ona doğru adım atmaya çalışıyorum ama bu biraz zamanımı alıyor.

Elini benimkinin içinden geçiriyor. ", sana yardım edeyim." Makyaj masasının önüne oturuyorum, o da gelip arkamda duruyor, saçlarımı avuçlarının arasında topluyor ve aynadan bana bakarak değerlendiriyor.

"Korkmuş
görünüyorsun."

"mıyım?"

"Şey, hayır, sanırım yapmalısın. Bunu çok uzun yapıyorum, yani artık bağışıklık kazandım." Bir saç aldı. "Alabileceğin şeyler var. Bilirsin, deneyimi daha sıkıcı hale getirmek için? Yardımcı olur."

"Uyuşturucu mu?"

Başını sallıyor. "Eğer istersek bize veriyorlar. Buraya gelen yeni kızlar için bir sürü var."

Önümdeki spreyi alıp saçıma biraz sıkıyor.

"Hayır. İlgilenmiyorum. Eğer babam bana tecavüz edilmesini istiyorsa, her şeyi hatırlayacağım."

Durdu, hareketleri durakladı. "Baban mı?"

"Patronun. Agnelo."

Şok bön bön bakıyor, dolgun, parlak kırmızı dudakları da geri kalanı gibi sersemlemiş. "Aman Tanrım. Tanrım. Hayatımın kötü olduğunu sanıyordum. Bu iğrenç bir şey."

"Bir de bana sor."

Saçımın uçlarını kıvırıyor, sonra makyajına başlıyor. Ne sürdüğünü bile bilmiyorum ama çok fazla şey var. Gözlerimden çeneme kadar yüzümün her yerini kaplıyor. Hiç makyaj yapmadım. Hiç yapmak istemedim.

"Kendini görmeye hazır mısın?" Sanki beni bir okul dansı için süslemiş gibi sırtıyor.

Başımı sallıyorum ve beni aynaya doğru çeviriyor.

" anasını," diye

fısıldadım. "İyi, değil mi?"

Bakmadan duramıyorum. Bana benzemiyor bile. Kaşlarım daha kalın görünümlü, dudaklarım yumuşak bir pembe, yanaklarım ise ışıltıyla dokunulmuş daha koyu pembe bir tonda. Göz kapaklarımda da kahverengi tonları var.

"Bu işte gerçekten iyisin."

"Biliyorum." Daha uzun duruyor. "Önceden makyaj sanatçısıydım..."

Gözleri uzaklaşıyor. Hüzünlü. Ama sanki o maske tekrar yüzünde erimiş ve bir zamanlar olduğu kişiyi unutmasına yardımcı olmuş gibi anında gözlerinden siliniyor. "Her neyse. Hazırsın," diye duyuruyor.

Ama bu olmak istediğim son şey. Nabzım o kadar yüksek atıyor ki kulaklarımda çınlıyor. "Kimi öldürmek zorunda kalacağımı biliyor musun..."

"Bilmiyorum. Bize söylemiyorlar. Sadece kalabalığı görmezden gelin."

"Kalabalık mı?" Ona doğru dönerken gözlerim vahşi bir bakışla büyüyor, içim kıpır kıpır.

"Kahretsin. Özür dilerim. Bunu söylemeyi unuttum. Evet, kalabalık olacak. Gerçi maskeleri olacak, bu da tek iyi şey, çünkü en azından onları göremezsiniz." Kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ama iyi olacaksın."

Ama kapı açıldığında ve Drew yüzünü gösterdiğinde, biliyorum. Midem düşüyor, vücudum yakıcı bir ürpertiyle doluyor.

O ilerlerken geri çekiliyorum. "Lütfen, bunu yapma," diye hıçkırıyorum. Ama o kolumu tutuyor. "Hayır!" Parmak uçları Destiny'ye uzanıyor, kapıdan dışarı çekilirken gözlerim onunkilere yapışıyor.

"Ağlama," diye sesleniyor. "Makyajını mahvedeceksin."

MATTEO YAŞ 22

Gecenin bir yarısı beni uyandırdılar - Agnelo'nun daha önce hiç görmediğim iki adamı. Zinciri çıkardılar ve beni bir minibüse götürdüler, Agnelo'beni çağırdığını söylediler.

Sonunda gideceğimiz yere varıyoruz, gözlerim bağlı ve üzerimde bir torba var. Bunu sadece çocukken, işlettikleri kulübe götürüldüğümde takmıştım. Ama şimdi neden oraya gideyim ki? Orada hiç bir bok yapmak zorunda kalmadım, ama ya istediği buysa? Ya adamlarını öldürmenin cezası buysa? Ama ben Aida'dan daha iyiyim.

Biri kapıyı açtı ve bir el beni dışarı çekti. "Çekil." Ses hırçındı.

Arkamdan itiyorlar ve ben de etrafımı saran karanlığın içinden onlara ayak uyduruyorum. İçeri giriyoruz, hava değişiyor, kapı gıcırdayarak kapanıyor.

"Merdivenlere dikkat et," diyor biri sanki onları görebiliyormuşum gibi, ama beni aşağı çekiyorlar

ve ben de çalışıyorum.

Gözbağım ve çantam çıkarılıyor, gözlerim kırpışıyor, çevreme alışıyorum.

Müziğin yumuşak inlemelerle karışıyor, midemde tiksinti birikiyor, dokunmaya hakları olmayan insanları taciz eden adamları görüyorum.

Bir el sırtıma vuruyor ve açtıkları başka bir kapıya ulaşana kadar yürümeye devam ediyorum. Agnelo'nun yüzünde gülümsemeyle beklediği küçük bir odaya giriyoruz, yanında iki kişi daha var.

"Otur," diyor Agnelo sertçe. "Rahatına bak. Bir süre burada kal." Ses tonunda alaycılık, yüzünde acımasız bir bakış var.

"Bu da ne böyle?" Dikkatim önümdeki altı koltuklu tek sıradan, tavana kadar uzanan ve bizi ışıklandırılmış yuvarlak sahneden uzak tutan bölmeye kayıyor.

Yavaş adımlarla ilerliyorum, bir tiyatro gibi düzenlenmiş bu dairesel odada oturan daha fazla adam görüyorum. Avuçlarımı plastik bölmeye yerleştiriyorum. hepsi takım elbiseli, siyah ve altın maskeli. Her yer tıklım tıklım dolu.

"Ne oluyor lan?" Yüzümü ona döndüm. "Neredeyim ben?"

"Bu bir gösteri." Sesinde bir mizah var. "Çocukken yaptıklarını hatırlıyor musun?"

Bir elini omzuma koyup beni kırmızı kadife sandalyelerden birine itiyor, sonra da yanıma oturuyor.

Gözlerim bir ondan bir sahneden fırlıyor, kafam karışıyor. "Ne sikime buradayım ben?"

"Sadece size kaçırmış olabileceğiniz bir şey vermek istedim." Sahneye bakarken ağzı açık kalıyor, tam o sırada bir zil çalıyor, bir çağrı gibi. Sessizlikte, daha yüksek sesle geliyor. Uğursuz.

Nabzım hızla atıyor ve kulaklarım uğulduyor. Sahnenin içindeki kapılar büyük gürültüyle açıldığında daha da hızlanıyor.

Yüzlerinde aynı maskelerle iki adam sahneye çıkar ve müzik başlar. Söz yok.

Sadece duydum. Başka bir gün olsa hoşuma giderdi ama bugün değil.

Dönüp alçak sesle konuşuyorum, öfkem kaynıyor. "Gidip onlara katılmamı istiyorsun, mi?"

Kıkırdıyor, dizimi okşuyor. "Onun için gerçekten her şeyi yaparsın, değil mi?" Soğuk, kahverengi gözleri küçümseme ile doluyor. "Her zaman başarısız olman çok kötü. O asla senin olmayacak oğlum ve bunu sana kanıtlayacağım."

"Bu da ne demek oluyor?" Ama daha merak edemeden kalabalık sessiz bir fısıltıyla patladı ve işte o zaman onu gördüm.

"Aida!" Ayağa fırlayıp bölmeye vuruyorum. "Seni dışarı çıkaracağım."

"Ses geçirmez. Seni duyamaz." Ben omzumun üzerinden ona bakarken bir bacağını diğerinin üzerine çekiyor. "Ama seni göreceği kesin."

Yine de bana bakmıyor, gözleri kalabalığın etrafında dönüyor. Önündeki iki adama bakarken yüzünün sadece sol tarafını görebiliyordum. Titrek adımlarla kapıya çarparak geri çekildi.

Adamlar onun yüz ifadesindeki korkudan zevk alarak acımasızca sırtıyorlar ve her bir kas öfkeyle doluyor. Dişlerim gıcırıyor, yumruklarım sıkılıyor, Agnelo'ya bakıyorum.

"Bunu ona yapamazsın." Gömleğinin yakasından ona doğru yürüdüm. "Yalvarıyorum, lütfen bunu yapma. O senin kızın."

"Kızın mı?" Kıs kıs gülüyor. "O benim kızım falan değil. Benim yok."

Geri , elim düştü. "Ne oldu?" Sertçe bakıyorum, anlamıyorum, Aida'ya bakıyorum, aynı anda adamlar ona doğru ilerlerken vücudu bir sarsıntıyla sarsılıyor.

"O benim kızım değil. Hiçbir zaman da olmadı. Bu en büyük dolandırıcılıktı." Arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Annesi benim için çalışıyordu."

"Yani sen..." Bir adım geri atıyorum.

"Onu kaçırdın mı?" Kıkırdayarak omuz silkiyor. "Evet, sayılır."

Lanet olsun... Bu olamaz. Bir adım daha geriye sıçırıyorum, vücudum buz oluyor.

"Annesini götürdüğümüzde yanında bir de çocuğu vardı, küçük sevimli bir şey. Adamlarım ne yapacaklarını bilemedikleri için ikisini de bana getirdiler. Annesini denediğim anda..." Öne doğru eğiliyor. "Kendime onun benimle kalacağını, istediğim zaman ona sahip olabileceğimi söyledim." Nefes alıyor, ağzının kenarı kalkıyor. "Mmm, mmm, hala sahip olduğum en iyi amcık. O bodrumda yaşıyorlardı. Annesi de senin gibi zincirleri biliyordu. Ve Aida, benden nefret ederdi. Sanırım pek bir şey değişmedi. Benimle nasıl birlikte olduğunu unutmuş bile." Kahkahası içimi gıcıkıyor. "Muhtemelen dört yaşındaydı... Şimdi hatırlamıyorum. Aile umudunu kesene kadar bir süre haberlere . Onları iyi sakladım. Kimse izlerini bulamadı." Bununla gurur duyuyor gibi görünüyor.

"Annesi nerede?" Sürekli Aida'ya bakarak tükürdüm, adamlar şimdi yavaşça onun yanında yürüyorlardı.

"Öldü. Tabii ki öldü. ağzı varmış."

"Seni lanet olası pislik," diye kükrüyorum sert bir nefesle, onu tam burada öldürmek istiyorum. Kaybedecek başka neyim var ki?

" kadar kötü olsaydım, onu çocukken buraya gönderirdim ama göndermedim. *Ben*" -elini göğsüne vuruyor- "o kızın icabına baktım!"

"Evet, bazı babalar ."

"Hiç çocuk istemedim ama onu doğurdum. Ben! Bana teşekkür etmelisin, seni nankör piç." Hırlayarak çenesini kaldırdı. "Neden benimmiş gibi davrandığımı bile bilmiyorum ama bundan bıktım. Ona söylemeli ve annesi gibi bir fahişe olması göndermeliydim."

"Ben-" diye ilerliyorum ama aniden iki adam yanıma geliyor ve ben onları çalışırken kollarımın her birini tutuyor.

"Şşş." Işıklar daha da kararırken bir elini uzatıyor. "Bu gece boğazını kesip açmayalım. Gösterinin tadını çıkarmanı istiyorum. Eğer annesine benziyorsa, iyi bir performans sergileyeceğinden eminim."

Oda hayvani hırıltılarımla dolarken, boynumda atmakta olan damarım adeta içimden kopup gidiyor.

Adamlar beni sandalyeye geri itmeye çalışıyor, ben de onlara karşı koyuyorum, birini yumruklarken diğeri çeneme bir darbe indiriyor. Başımın arkasına sert bir şey çarpıyor ve beni sandalyeye itmek için tek ihtiyaçları olan bu, ben beni orada tutuyorlar.

Bir diğeri elinde iple bana doğru koşuyor ve ne yapacaklarını çok iyi biliyorum. çalışıyorum ama beni alt ediyorlar, ipi vücuduma dolayarak beni oturduğum yere bağlıyorlar.

"Bunu kullanmak zorunda kalacağımızı biliyordum," diye azarlıyor Agnelo. "Davranışların her zaman arzulanan bir şey olmuştur."

"Çıkarın beni!" Bağırıyorum, yumruklarım sıkılı, gözlerim sevdiğim kadının üzerinde, diğer adamların elleri üzerinde, kollarında aşağı yukarı kayıyor

Biri onu yere fırlatırken, diğeri elbisesini indirip hıçkıra hıçkıra ağlarken göğüslerini ortaya çıkarırken, yine de mücadele ediyorum, adını haykırıyorum.

"Siktir! Hayır!" Çılgılık atıyorum, göğsüm derin, çiğ bir acıyla deliniyor, gözlerime batıyor. Tüm burayı yakmak, bıçağımı buradaki herkese saplamak, duvarları kanlarıyla istiyorum.

"Lütfen, bunu yapmayın" diye yalvarıyor, sesi küçük, parçalanmış ruhunun parçalarına ayrılmış. Ama kalabalık izlemeye devam ediyor, hala tüzükler gibi, içlerinde günahtan başka bir şey yok.

Bir adam pantolonunun cebinden bir şey çıkarıyor ve ben önce bunun fermuar olduğunu fark ediyorum.

Gözlerimin arkasındaki yaşlar kabarıyor.

"Hayır, Aida!" Çığlık atıyorum, kırılıyorum, içimdeki güç kayboluyor. "Bunu hâlâ durdurabilirsin," diye ısrar ediyorum, her kelimesi acıyla deliniyor.

Bir adam bileklerini önden birbirine bağlıyor ama kadın onlara karşı koyuyor. "Hayır! Dur!" diye bağıyor, onları tekmelerken diğer bacaklarını dizleriyle tutuyor ve elbisesini tamamen çekip çıkarıyor.

"Güzel şey," diye inliyor, parmak eklemleri kızın göğüslerinden birinin üzerinde geziniyor. "Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

"onu!" Sandalyede sallanıyorum, yanlarıma tutturulmuş bileklerimi çekiştiriyorum.

Kıyafetleri çıkıyor ve ona dokunduklarında, onu hissettiklerinde, kusmuk ve utanç boğazımı kesiyor. Onlar ona tecavüz ederken tek yapabildiğim seyirci kalmak. Bunun için ölümü hak ediyorum.

Bir an daha dayanamayıp gözlerimi kapatıyorum. Lanet olası gözyaşlarım dökülüyor ve akıyor.

Agnelo'nun eli çenemin etrafında, parmakları etime bastırıyor. "Aç şu lanet gözlerini evlat. Ona bak!" Ama bakmıyorum. Bakamıyorum. "Ona o adamlarla bak," diye devam ediyor, parmakları göz kapaklarımı .

Ama bilmek için ne olduğunu görmeme gerek yok. Adamların homurtuları... *Lanet !* Vücudum saf bir öfkeyle ısınıyor, bir adamın onun üzerinde hareket ettiğini gördüğümde felç edici acıdan boğazım kapanıyor.

Aida... Özür dilerim.

"Bu onun hoşuna gidiyor." Agnelo kıkırdıyor. "Bodrumunda bir çocuk istemiyor. Gerçek bir erkek istiyor. Buna bayılıyor. Bak nasıl bacaklarını açıyor."

"Siktir git! Sen hastasın!" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

ters çevirip dört ayak üzerine düşmeye zorluyorlar, bir adam önde, aleti ağzında, diğeri ise içinde.

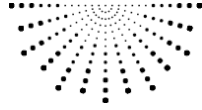
"Hayır!" Paramparça oldum. Gözlerim tekrar kapanıyor, yaşlar doluyor, boğazımın arkası zonklarken titriyorum, bedenim sessizce büzüşüyor.

"Ona bak, dedim!" Göz kapaklarımı bir kez daha çekiştiriyor. "İkinizin sahip olabileceği tek şey bu."

Başımı sallıyorum, görüşüm en kadar işleyen ıstırapla gölgeleniyor. "Özür dilerim," diye açıkça haykırıyorum ve onun kahkahası bir zafer kahkahası oluyor. "Çok üzgünüm, Aida."

Çığlık atıyor. Elleri her yerde. O kadar çok el var ki onu zar zor görebiliyorum. Bir süre sonra ağlamayı ve çığlık atmayı bıraktı. Orada öylece yatıyor, ne isterlerse yapmalarına izin veriyor. Ve anlıyorum. O benim gibi acının arkasına saklanıyor. Ama sadece bir yere saklanabilirsin.

CHAPTER TWENTY-ONE

AIDA

Saatlerdir duştayım, sıcak su vücudumdan aşağı akıyor. Ellerini hala hissedebiliyorum. Her yerde. İçim acıyor, sadece düşünceleri bile tenimi yakıyor. Gözyaşlarım çoktan yerini sessizliğe bıraktı ve ben onların tekrar dışarı çıkmasını istemiyorum.

Banyo, kimsenin bana dokunamayacağı sahte bir sığınak gibi. Ama babam, o her şeyi yapabilir. Her zaman. Bugün bunu kanıtladı.

Kötülüğünün sınırı yok. Sonunda kendimi toparladığımı düşündüğüm her beni yıkıyor. Ondan asla kaçamayacağım. Asla özgür olamayacağım. Ölmediğim sürece.

Bu geceden sonra, keşke olsaydım. Keşke o hapları yuttuğumda hayatıma son verseydim. Neden işe yaramadılar ki? Neden Matteo beni kurtarmak zorundaydı? Kurtarmasaydı, belki de kendi kusmuğumda boğulacaktım.

Ertesi gün sabahı çoktan geçmişti. Sadece eve ne zaman geldiğimi biliyorum. Destiny benimle işleri bittikten sonra beni temizledi ve babamın adamlarından biri beni eve götürmeden önce giyinmeme yardım etti.

Bütün o insanları çıkaramıyorum. Sanki ben sadece bir oyuncuymuşum gibi nasıl orada oturup hiçbir şey yapmazlar? Bu . Sanki ahlaksızlıklarından akıllarını kaybetmişler gibi.

O adamların nefeslerini hâlâ ensemde, iniltilerini kulağımda hissedebiliyorum. Karnım yuvarlanıyor ve duşta nefes nefese , göğsümü tırmalıyorum.

deri, suyun sıcaklığından dolayı kıpkırmızı olmuş ama ben hiçbir şey hissetmiyorum. Burada kalıyorum, sonra suyu kapatıyorum ve cam kapıyı açıp soğuğa . Bir havlu kapıp titreyen ellerimle kurulandıktan sonra büyük boy bir kapüşon ve eşofman giyerken vücudum titriyor.

Odama çıktığımda Bayan Greco elinde bir kupayla yanımdaydı. "Bunu iç. Papatya çayı." Alıyorum ve yatağıma doğru ilerliyorum, o bir tarafa otururken ben de diğer oturuyorum.

"A-Aida..." Sözüünü kesiyor. "Özür dilerim."

"Evet, herkes her zaman üzgündür." Acı acı gülüyorum.

"Annen seni çok severdi," diye fısıldıyor ağlayarak.

"Ne?" Sarsılıyorum, çay damlaları yakıyor. "Dur bir dakika, sen diyorsun ki..." Yutkunuyorum, ağzım kuru ve kumlu.

Güm. Güm. Güm.

Nabzım birkaç saniye boyunca kulaklarımda atıyor.

Aşağı bakıyor, benden kaçıyor ve yukarı baktığında bakışlarında utanç var. "Yalan söylediğim için özür dilerim... Ben..." Sesi fısıltılı çığlıklarla yankılanıyor.

Ani bir ürkütücü his kollarımda gezinirken geri çekiliyorum.

"Bana o rüyayı sorduğunda," diye devam ediyor, "donup kaldım. Hiç hatırlamayacağını düşündüm,

ve ben bunu istemedim. Annen de istemezdi. Eğer sorarsan yalan söyleyeceğime yemin ettirdi."

"Anılarımı... gördüğümü mü söylüyorsun?" Geri çekiliyorum. "Hayır..." Nefes alıyorum.

Ciddiyetle başını sallıyor. "Seninle tanıştığımda neredeyse beş yaşındaydın. Çok akıllı bir kızdın. Annen gibi güzel." gülümsüyor, dudakları gergin. "İkinizle de tanıştığımda onun için çalışmaya yeni başlamıştım. Bu yüzden beni buraya getirdi, size bakmam için."

Fincan ellerimde titriyor ve yavaşça komodinin üzerine indiriyorum. Rüyalarımın gerçek olmasını istemiyordum. Annem için bunu istemedim. Benim için. Doğumda öldüğünü düşündüğümde daha iyiydi... ama şimdi...

Aman Tanrım.

Ağlamayı bıraktığıma yemin ettiğimde bile gözyaşları savunmamı aştı.

"Ne zaman size yemek getirmeye gelsem, annenizle konuşurduk. Arkadaş olduğumuzu düşünmek istiyorum. Ona bir şey olursa size göz kulak olacağıma dair bana söz verdirdi. Umarım bunu yapmışımdır. Umarım..." Burnunu çekiyor. "Umarım onun için o tek şeyi yapabilmişimdir."

"Anneme ne oldu?" Yatağın ortasına doğru eğilerek fısıldıyorum. "Nerede o?" "Oh, Aida..."

Kaşları çatıldı. "Bunu duymak istediğini sanmıyorum."

"Anlat bana." Sözcüklerime tedirginlik karıştı.

Göz kapakları kapanmak üzere. "Bir gece sonra..."

"Ona tecavüz mü ettin?" Bitiriyorum.

"Evet." Uzun, ağır bir nefes alıyor, sanki ezberden okumak zormuş gibi, ki eminim öyledir. "Siz ikiniz geldikten birkaç hafta sonra, onu koridorda sürüklüyordu ve kadın ona bağırp çağırmaya başladı, o da..." Başını sallarken çenesi titriyor, gözyaşları yanaklarını çizerken bir avuç içi ağzının üzerine iniyor. Benimkiler yuvarlanıyor. "Ağlaması durana kadar kafasını defalarca duvara vurdu. Ta ki artık hareket edemez hale gelene kadar."

"Oh Tanrım." Benden, onunkiyle sırlıklam olmuş bir sümük yuvarlanıyor. "Cesedi nerede?"

"Bilmiyorum. Çok özür dilerim." Eli benimkinin üzerine düştü. "Sen onun kızına çok benziyorsun. Zorlu.

Nazik."

Sessizce umutsuzluğa düşerken parmaklarım gözlerime gömölüyor. Annem de onun kurbanıydı. Ve bu tüneldeki tek ışık onun kanını paylaşmadığını bilmek.

"Babamın kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Annen daha önce hayatı hakkında hiç açılmamıştı. Muhtemelen bana tam olarak güvenemeyecek kadar korkuyordu ve onu suçlamıyorum. Bizim dünyamızda güvenebileceğin kimse yok."

"Bunu benden nasıl bu kadar uzun süre saklayabildin? Annemi tanımayı ne kadar çok istediğimi bile bile!" "Aida, seni daha fazla acıdan koruduğumu sanıyordum. Annenin öldüğünü düşündüğünü sanıyordum.

Sizi inandırdığı gibi, doğum yapmak gerçeği yutmaktan çok daha kolaydı. Ama ." Elimi iki arasına aldı. "Annen de gerçeği saklamanın senin için en iyisi olduğunu düşünüyordu, ben de onun isteklerini yerine getirdim. Bunun için gerçekten üzgünüm. Umarım beni affedebilirsin, çünkü ben kendimi asla affetmeyeceğim."

Gözlerimin arkasında yeni bir zonklama oluşuyor. "Tabii ki seni affediyorum." Gözyaşı dolu hıçkırıklarımda odayı kesiyor, acı her taraftan geliyor. İşkencem vücudumdaki her canlı hücreye nüfuz ederken, avuç içlerim ağlarken sırlıklam olurken ne dayanabileceğimi bilmiyorum. Ortak acı içinde birbirimize sokulurken kolları beni sabit tutuyor.

Sık sık merak ederim, iyilik düşerken kötülük neden yükselir?

MATTEO

Beni bodruma geri getirdiklerinden beri gözüme uyku girmedi. Saatlerce volta attım, küfrettim, çığlık attım, hepsini öldürmeye yemin ettim. Buraya gelmedi, Bayan Greco gelmedi.

Artık saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. O hayvanlar tarafından incitildiğini görmenin sonsuz bir döngüsündeyim. İyi ki maske takmışlar çünkü hepsini bulup öldürebilirdim. Kalbim o kadar yüksek atıyor ki, neredeyse boğazımdan fırlayacak. Öfkemi nasıl kontrol altına alacağımı bilmiyorum. Kafamı duvara kadar her saniye, her saat büyüyor.

Kapıda biri var ve ben donup kalıyorum, yumruklarım yanımda. "Aida? Sen misin?" Onun olmasını o kadar çok istiyorum ki. Ona sarılmalıyım, onu yanımda tutmalıyım, babası olduğunu sandığı sadist adamın pençelerinden uzak tutmalıyım ve bu bodrumda nasıl yapacağımı bildiğim tek yol bu.

Merdivenler gıcırıyor ve nihayet merdivenlerin sonunda, başında kapüşonlu bir tişörtle, gözleri kıpkırmızı, göz kapakları şişmiş bir halde duruyor.

"Merhaba, güzelim-" Bir çığlıkla kopuyorum ve ona doğru koşuyorum, yatağın hemen ötesine uzanıyorum, tıpkı onun hıçkırıklarla bana koştuğu gibi.

İkimiz de aşılmaz acının katmanlarından kurtulurken ona Benim de hissettiğimi bilmesini istiyorum. Onun acısını. Onun olduğu kadar benim de acım. Aşkımız acılarımızı tek bir ilmeğe ve o kanadığında ben de kanıyorum.

"Beni kulübe getirdi ve..." Omzumda feryat ediyor, nefesleri sıcak, gözyaşları gömleğimi ıslatıyor.

"değil. Bana söylemek zorunda değilsin çünkü ben zaten biliyorum." itiyor, kaşları çatılıyor. "Nasıl?"

"O..." Yavaşça nefes alıyorum, ona söyleyecek cesareti toplamak için bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. "Beni oraya izleyebileyim diye getirdi... Siktir!" Yumruğumla alınımı yumruklayarak patlıyorum. "Siktir!"

Elleri hâlâ yumruğumun üzerindeydi. "Dur. Yapma bunu" diye ağlıyor.

"Özür dilerim, Aida. Senden özür dilemekten bıktım ama elimden gelen tek şey bu." Dudaklarım alnına iniyor ve saniyeler geçip giderken, kalp atışlarım deli gibi çarparken onları orada tutuyorum.

Geri çekildiğimde, bakışlarındaki kırıklığa derin derin bakıyorum. "Yemin ederim, eğer elime bir fırsat geçerse, babanın kalbini sökeceğim ve hala atarken sana ."

"O benim babam değil," diyor.

"Kahretsin. Bu doğru. Bunu bana dün gece söyledi. Aklım, her şey..." Bir elimi yüzümden geçiriyorum. "Sorun yok." Gözlerinden taşan yaşları siliyor. "Bayan Greco eve geldikten sonra bana Bugün. Başından beri biliyordum ama beni incitmek istemedi."

Avucum yanağına kayıyor, başparmağım gözünün altını ovarken ıslanıyor. "O seni seviyor."

"Hayatımız. Her şey yanlış," diye kekeliyor, alt dudağı titriyor. "Ölmek istiyorum. Keşke o gün ölseydim."

"Hayır, öyle söyleme." Artık orada olmayan bir kadının donuk bakışlarıyla ona bakarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Senden neler aldığını biliyorum ama kazanmasına izin veremezsin. Savaşmaya devam etmeliyiz. Corvo Adası. Bizi ."

"Matteo." Acı acı gülüyor. "Bu gerçekleşmeden öleceğimizi anlamamızın zamanı geldi."

"Buna inanmayı reddediyorum." Diğer elimle yanağını okşuyorum.

"Şey..." Omuz silkiyor. "Sanırım bu bizi farklı kılıyor."

"Bizden vazgeçme," diye yalvarıyorum, sevdiğim kadının gitmesine izin vermeyi reddediyorum. O hâlâ orada. Beni tekrar görmesi için ona zaman vermeliyim.

"Bir dahaki sefere ölüme yakın olduğumda..." Bana gözlerini kırpmadan sert bir bakış fırlattı. "Beni kurtarmayın." "Aida..." Sesim duygusallaşıyor. "Bana bunu sorma."

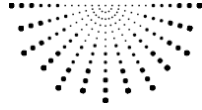
"Serçe parmağı yemin ederim," diyor, çenesini sıkıyor ve serçe parmağını benimkine uzatıyor. Ama ona vermiyorum.

"Matteo! Lütfen!" Çaresizlik yüz hatlarını çiziyor.

Yapamayacağım bir şey için ona söz vermek istemiyorum. Onun ölmesine asla izin veremem. Yine , şu anda onu reddedemem.

Pişmanlık üzerime ağır taşlar gibi yığılırken, elim yavaşça doğru ilerliyor ve serçe parmağını geçiriyorum. "Serçe parmağı yemini."

CHAPTER TWENTY-TWO

MATTEO

ALTI AY SONRA

Göğsüme yaslanmış nefes alıyor ve ben onu olması gerekenden çok daha uzun süre uyurken izliyorum ama o her uyuduğunda gözlerimi kapatamıyorum. Sanki kendine zarar çalışmasından korkuyorum. Geçtiğimiz aylarda, içe doğru büyüdü. Gözlerindeki ışık, tamamen sönene kadar yavaşça titriyor. Onu oraya geri göndermedi ama bizimle oynamayı seviyor. Hiç beklemediğimiz bir anda bunu tekrar yapabilir.

o.

Bugün ilerleyen saatlerde, her zamanki gibi, daha fazla eğitimle ya da öldürecek daha fazla adamla benim için gelecekler. Sırtım ağrıyor
Drew zorluyor, daha güçlü olmamı istiyor. Ama bu kötü bir şey değil. Ne kadar güçlü olursam, beni yok etmeleri o kadar zor olur.

Sarsılıyor, vücudu inliyor, başı dönüyor. "Hayır," diye inliyor. "Beni yalnız bırak."

"Aida," diye fısıldıyorum. ". Kabus görüyorsun."

Tekrar. Her zaman oluyor ve bu benim kalbimi kırıyor.

Gözleri birden açılır ve oturur pozisyona geçer. "Matteo?" Odanın etrafına bakar. "Selam." Alnına yerleşmiş terden saçlarını .

"Uyuyakaldığım için özür dilerim." İç

çekiyor. "Hayır, üzülme."

"Uyumak zaten faydasız." Yataktan kalkarken elimi itiyor. "Onları kâbuslarımda görüyorum. Ne kadar uğraşayım bundan kaçamıyorum."

Yanında durmak için ayağa kalkıyorum, parmaklarım onunkilere doğru ilerliyor, ama o beni iterek merdivenlere doğru gidiyor.

Tam gitmek üzereyken duraklıyor, sırtı bana dönük. "Neden benimle uğraşıyorsun ki Matteo? Benim önemli olmadığımı ne zaman öğreneceksin?"

Ben adını haykırırken o merdivenlerden yukarı koşuyor. "Aida! söyleme! Aida! Geri gel."

Ama kapı kapanıyor ve ben yalnız kalıyorum, bir zamanlar olduğu kızı ne zaman göreceğimi merak ediyorum. Ama her geçen gün, gitmiş olmasından korkuyorum.

İyilik için.

Ertesi gün bana ne kahvaltı ne de öğle yemeği getirdi. Onun yerine Bayan Greco bir kase çorba ve salatayla geldi.

"Nerede o?" Yemeği yere bırakırken soruyorum.

"O iyi değil, Matteo. Onunla konuşmaya çalıştım ama sanki beni dinlemiyormuş gibi sadece bakıp geçiyor." Derin bir iç çekiyor.

"Ondan vazgeçemeyiz."

"Vazgeçmiyorum. Ona nefes alması için yer veriyorum ve sen de vermelisin. Şu anda buna ihtiyacı var." "Ona göz kulak olmalısın. Deneyebilir."

"Merak etme." Elimi sıktı. "etme. Söz veriyorum. Onu kendinden korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Merdivenlere doğru ilerliyor. "Ben de seni önemsiyorum, Matteo." Gözlerinde var, gülümsemesi aynı. "Umarım bunu şimdiye kadar ."

""

Başını sallarken dudaklarını inceltiyor. "Keşke ikinizi de daha iyi bir zamanda, hayatın bu kadar acımasız olmadığı bir zamanda tanısaydım. Ama elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

"Biz de bunu yapmaya çalışıyorduk," diyorum ona. "Ve bakın bizi nereye getirdi."

Gün geceye döndü ve Bayan Greco saatler önce bana akşam yemeği getirmek için döndü. Uyumaya çalışsam da bir türlü gelmedi. Olması gerekenden daha uzun süre uyanık kaldım ve ev sessizleşti.

Bayan Greco'nun Aida'ya zaman tanımakla ilgili söylediklerini düşünüyorum. Haklı olduğunu biliyorum ama ya hiç zamanımız kalmadıysa? Ya elimizdeki tek şey çalınmış saniyelerse ve onlar da olana kadar azalıyorsa? Her gün, bugün ölecek diye merak ediyorum. Onlar için öldürmeme ihtiyaçları yok. Bunu bana işkence etmek için yapıyorlar. Ben sadece bir oyuncağım. Yorulduklarında ya da sıkıldıklarında, hiçbir değerim kalmayacak. O zaman Aida ve Robby'ye ne olacak?

Kapı aniden açıldı. "Alo?"

Bedenim buza dönüşüyor. Ayak

sesleri ağırlaşıyor.

"Kim var orada?"

Şimdi daha yüksek

sesle.

Aida ya da Bayan Greco değil. Artık nasıl yürüdüklerini biliyorum.

Son adım beni Agnelo'yla yüz yüze getirene kadar kişi yaklaşıyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Burada yüzünü hiç göstermez. "Sizi şahsen almak istedim. Bugün çok önemli bir gün." Yavaşça yürüyor, bileğimi kavırıyor ve cebindeki anahtarla zinciri çözüyor. "Hadi," diye emrediyor hınzır bir sırıtışla. "Gitmemiz gereken yerler ve öldürmemiz gereken insanlar var."

Harika. " kaç?" diye sordum.

Cevap vermiyor, dışarı çıkıp beyaz bir minibüse bindiğimizde bile cevap

vermiyor. "Bugün gözbağı yok mu?" Başka bir soruyla deniyorum.

Ama karşılığında sunduğu tek şey neşesiz kıkırdaması.

Vücudumdaki tüm kaslar alarm halinde kaskatı kesiliyor. Kötü bir şey olmak üzere.

Bakışlarındaki acımasızlık bu bilgiyi daha da güçlendiriyor.

Kapıyı kaydırarak açtı ve beni bir zamanlar tanıştığım bir adamın yanına itti. Sanırım adı Carlito'ydu. Çocukken kesmek zorunda bırakıldığım tavşanı getirdiğinden beri çok uzun zaman geçti.

"Seni tekrar görmek güzel evlat." Carlito'nun ağzı iğrenç bir şekilde kıvrılıyor. Onunla ilgili her şey

Lanet olsun. Onu gerçekten deşmek istiyorum.

Direksiyonda başka bir adam var, Agnelo yolcu koltuğunda, depo kadar bir süre gidiyoruz. Cinayet için mükemmel bir yer. Etrafında ağaçlardan başka bir şey yok.

Önce hepsi atlıyor, sonra bana dışarı çıkmam emrediliyor, Carlito kolumdan tutup beni dışarı çekiyor. İçeri giriyoruz, ortalık karanlık, uzaktan boğuk sesler geliyor. İlk başta bir çocuk olduğunu düşünüyorum ve lanet olsun, vücudum geri tepiyor. Bunu tekrar yaşayamam. Çocukları öldüremem. Bu doğru değil. Ama biri ışığı açtığında, ciğerlerimdeki hava tamamen buharlaşıyor.

Burada hiç çocuk yok. Hem de hiç. yerine, önümde Aida ve Bayan Greco'yu buluyorum, her ikisinin de şakaklarına silah dayanmış, ağızları siyah bantla kapatılmış, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmüş.

"Bu da ne böyle?" Kükreyerek Agnelo'ya dönüyorum, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kendini beğenmiş bir şekilde bana bakıyor.

Sonunda yanıma geliyor, önümde duruyor ve hıçkırarak ağlayan Aida'yı görmemi engelliyor. "Hiçbir şey kadar senden her şeyini alacağıma yemin etmişim. Bunu hatırlıyor musun?" İki avucunu omuzlarımda birleştiriyor, ben bakışlarımı genişletiyorum, kalbim küt küt atıyor, dişlerim gıcırıyor. "İşte o zaman geldi." Kabaca yanağımı okşuyor. "gereken bazı büyük kararlar var."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, bedenimin içi soğuk ama tenim yanıyor. "Hayır." Başımı hızla sallıyorum. "Bunu yapmayacağım."

Kıs kıs gülererek başını geriye atıyor. "Sana ne yapman gerektiğini bile söylemedim."

Ama ben biliyorum. Onları gördüğüm an anladım.

"Kimin yaşayıp kimin öleceğine sen karar vereceksin. Bu senin sorumluluğunda olacak." Hiç umursamadığı iki kadına dönüyor ve sanki bana bir hediye sunuyormuş gibi elini havada gezdirerek, "Peki kim ? Senin kız mı yoksa onun sevdiği kadın mı?"

"Siktir!" Kükrüyorum, ellerim titreyen yumruklara dönüşüyor. "Yapamam! Lanet olsun sana!"

"Üzgünüm ama bu oyunda böyle bir seçeneğimiz yok." Çenesini doğru eğiyor, onlar da kabzalarındaki tabancalarla her iki kadının da kafasının yan tarafına .

"Seni pislik!" Her zaman olduğu gibi korkakça geri sıçrarken üzerine atıyorum. Ona vurma şansım bile olmadı. Onlarla dövüşürken bile Carlito ve başka bir adam beni tutuyor.

"Zamanını boşa harcıyorsun evlat. Karar vermek için iki dakikan var yoksa ikisi de ölür. Ve eğer boku bir denersen, için de oyun biter."

Sonunda beni bıraktılar ve bu sefer hareket etmedim.

Adamlar tikaçlarını aşağı çekerler. "Matteo," diye ağlıyor Aida. "Lütfen öldür beni. Onu değil. Sana yalvarıyorum!"

"Aida, hayır!" Bayan Greco ona dönerek bağırır. "Sakın buna cüret etme! Vazgeçemezsin! Sana izin vermeyeceğim." Hıçkırıkları ağırlaşıyor. "Annen için yaşamak zorundasın! Gitmeme izin vermelisin!"

"Onu dinleme!" Aida onun bakışlarına karşılık vermiyor. "Söz vermiştin Matteo. Beni kurtarmayacağına yemin etmiştin."

"Dur!" Yüzümü iki elimle kavrayarak bağırıyorum. "İkiniz de durun. Yapamam... Fuuuuuk!" Kükremem bir gibi ve henüz göremediğim çığlar oluşturuyor.

"Zaman senin arkadaşın değil," diye fisıldıyor Agnelo kulağımın dibinde.

Seçim yapamıyorum. Elbette içimden bir ses Aida'yı kurtarmamı söylüyor, o benim hayatımın aşkı ama Bayan Greco'yu da öldüremem. O benim ailem gibiydi. Ve eğer ona zarar , Aida'nın beni affetmesine imkan yok. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Gitmesine izin vermek için nasıl kurtarabilirim?

"Bir dakika." Silahı kılıfından çıkarıp bana uzatıyor. Silahı alıyorum çünkü yapabileceğim başka bir şey yok. Onu vurabilirim, sonra adamlarını haklamaya çalışabilirim ama bunların hiçbirisi Aida'nın

ya da Bayan Greco'nun hayatta kalmasını garanti etmez.

"Otuz saniye."

"Matteo," diye sesleniyor Bayan Greco, gözyaşlarına boğularak. "Beni dinleyin. İkinizin birbirinize ihtiyacı var. Beni öldürmek zorundasın. Tek yolu bu. Ben gitmeye hazırım. Yemin ederim, bunun için senden nefret etmeyeceğim."

Dikkatim ondan Aida'ya nefes alış verişim sertleşiyor, gözlerimin arkasında bir ağrı ... boğazımın arkasında.

Silahı havaya kaldırdığımda görüşüm her saniye bulanıklaşıyor ve elim hiç bu kadar kötü titrememişti, çocukken bana verdikleri silahı ilk tuttuğumda bile. Ama şu anda, zorunda olduğum kişinin büyüklüğüyle, onu durduramıyorum.

"Matteo, lütfen!" Aida feryat ediyor. "Bana söz verdin. Yemin ettin. Bu sözü bozamazsın." Göğsü her nefeste daha da yükseliyor.

"On, dokuz..." Agnelo heyecanla sayıyor, önce bana sonra onlara bakarken gözlerindeki ışık alev gibi dans ediyor.

"Yap !" Bayan Greco bağırıyor. "Öldür beni!"

"Hayır!" Aida adamın pençesine karşı koyuyor, tüm vücudu şiddetle titriyor. Silahı doğrultuyorum, nabzım boynumda patlıyor.

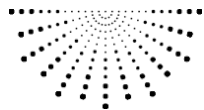
"Üç. İki."

Pop.

Mermi ağır gibi kükrüyor ve tam gözlerinin ortasına isabet ettiğinde ağır bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Ve Aida, onun çığlığı, o soluk soluğa haykırışı, asla unutamayacağım bir ses.

CHAPTER TWENTY-THREE

AIDA

Bir zamanlar güvenebileceğimi, asla acımın kaynağı olmayacağını düşünmüştüm ama ne kadar da yanılmışım.

Her zaman ona güvenebileceğime, beni koruyacağına yemin etti ama bunun yerine sahip olduğum tek anneyi aldı ve gözlerimin önünde öldürdü.

Sessizce ağlarken kirpiklerim titriyor, gözyaşlarım yanaklarımı boyuyor. Robby yerde legolarla oynuyor, bir şeylerin ters gittiğinin farkında değil.

Sadece bir gün oldu. Neden onun burada olmamasının endişe düşünsün ki? Ama o sonsuza dek gitti ve Matteo onu bizden aldı. Kalbim, çok kötü acıyor. Sanki içime uzanıp onu gibi, boşluk ruhumdaki yarayı kemiriyor.

Bunu nasıl yapabildi? Bana verdiği söze nasıl ihanet edebilir? Onun yerine, aldatması iki ucu keskin bir kılıç gibiydi. Yalan söyledi. Bana ölümün merhametini vermedi. Bunun yerine, onu benden alarak daha fazla cehennemi ayağıma getirdi.

"Sizce Bayan Greco bugün kek yapar mı?"

Boğazımda düğümlenen çılgılığım , masum sorusu içimi burkuyor. Robby biraz daha lego yığıyor, göbeği yerde, bacakları dizlerinden bükülmüş, neyse ki bana . "Bana onları birlikte pişirebileceğimizi söyledi," diye devam ediyor. "Onun keklerini gerçekten çok seviyorum."

İç yanağımı ısııyorum. Ağladığımı duymaması için elimden geleni yapıyorum ama o yine de duyuyor çünkü çektiğim acı kontrol edilemeyecek kadar büyük.

Anında ayağa kalkarken iri mavi gözleri bana kayıyor, tek bir blok yere çarpıyor. Kaşları çatıldı. "Sorun ne, Aida?" Yedi yaşında bir çocuk için inanılmaz derecede sezgileri kuvvetli ve ona yalan söylememin imkânı yok.

"Konuşmamız gereken bir şey var Robby. Üzücü bir şey." "Bayan Greco' bir şey mi oldu?"

Çenem titriyor ve bir avucumu göğsümün ortasına vuruyorum, gözlerim köşelerden sızıyor. "Evet." "O iyi olacak mı?"

Başımı sallayıp elini tutuyorum. "Üzgünüm Robby. Bir kaza geçirdi... ve o... o öldü," diye fısıldıyorum, kelimeleri boğarak çıkarıyorum.

Nefes nefese kalmış, bakışları kendi kederiyle çalkalanıyor. "Bu onun geri dönmeyeceği anlamına mı geliyor?" Vücudu benimkiyle eşleşen bir çılgınlıkla titriyor.

"Doğru," diye sızlanıyorum. "O değil."

Ağlayarak kucağıma tırmandı ve birlikte, umutsuzca sevdiğimiz birini kaybetmenin acısını birbirimize hissettirdik.

Onu görmeye niyetim yoktu, yemek bile getirmeyecektim ama başka seçeneğim yoktu. Agnelo'nun adamı günde sadece bir kez kovalasını boşaltmak ve Matteo'nun duş almasına izin vermek için geliyor. Benim yaptığım gibi günde üç kez ona yemek götürmek için burada olmayacak ve yaptıklarından sonra bile onu açlıktan ölmesine izin vermeyecek kadar çok seviyorum.

Ama onu görmem gerekiyorsa, bu konuşmamız gerektiği anlamına gelmez. Ama beni yiyip bitirmeden önce duygularımı içimden atmalıyım. Söyleyeceğimi söyledikten sonra, söyleyecek başka bir şeyim . Artık biz diye bir şey yok, bundan sonra olmaz.

Merdivenlerden inerken bacaklarıma bir ağırlık çöküyor, nabzım endişeyle hızlanıyor, elimde bir kase pilav ve ızgara tavuk var.

Orada öylece duruyor, gözleri kan çanağı ve kalbim yerinden gibi oluyor.

Matteo.

Sanki ruhum ağlıyor. Sanki ben de onu kaybetmişim gibi. Kollarına atlama ve içinde kalma ihtiyacı büyük, ama savaşıyorum. Tanrım, bunu yapmak çok zor.

"Aida, lanet olsun! Sana bir şey oldu sandım!" Bana doğru koşuyor ama ben geri çekiliyorum ve zincir onu bir santim uzakta tutuyor.

"Yapma bunu." Kaşları çatılıyor, gözleri parlıyor. Elini benimkine doğru çekerken nefesleri ağırlaşıyor, bana dokunmak için cehennem gibi savaşıırken zincir şingirdiyor. Onu affedebileceğim bir yere düşmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama onun bedeninin düştüğünü her gördüğümde, kan... Midem bulanıyor.

"Lütfen konuş benimle," diye yalvarıyor, bakışları pişmanlık içinde boğuluyor. "Sana ne kadar üzgün söylemek için ölüyordum. Ama başka seçeneğim yoktu!"

"Başka seçeneğim yok mu? Bu ne cüret! Bir seçeneğin vardı ve onu yaptın!" Sakinleştirici bir nefes alıp, içimi kasıp kavuran sinirleri yatıştırmaya çalışıyorum. "Sana ne istediğimi söyledim ama sen onun yerine onu öldürmeyi seçtin." "Seni öldürecek kişinin asla ben olamayacağımı biliyorsun. Onu ben de seviyordum." Yenilmiş bir halde iç geçiriyor. "Ama o

"Gidecek kişinin sen olamayacağını biliyordum."

"Neden olmasın? Hmm? Ben ölmek istedim! Agnelo'nun bana yaşattıklarını tekrar tekrar yaşamak istediğimi mi sanıyorsun? Senden beni bundan kurtarmanı istedim ve sen..." Gözlerim kapanıyor ve titrek bir nefes alıyorum. "Beni hayatta tutmayı seçtin çünkü bencilsin."

"Aida..." Benim adım boğuk bir çığlık. "Lütfen, üzgünüm ama seni öldüremedim." Yumruğu göğsüne çarpıyor. "Hayatına son veren kişi olamayacak kadar çok seviyorum seni. Sen de aynı şeyi yapardın."

Sessiz kalıyorum, içime işleyen ıstırabı burnumu çekerek bastırıyorum. Ona kurşun sıkan kişi ben olabilir miyim? Çektiği acı yeterince büyük olsaydı belki bunu yapabilirdim ama bilmiyorum. Belki de yaptığı şey için bu kadar küçümseme hissetmek benim için haksızlık. Onun yerine onu seçer miydim? Böyle bir karar vermeyi nasıl hayal edebilirim ki? Ama bunun için onu nasıl suçlayabilirim ? Bu adil mi?

Zar zor düşünebiliyorum. Zamana ihtiyacım var. Kafamda çok fazla şey dönüp duruyor. "Sana yemek getireceğim ama seninle başka bir şeyimiz yok. Robby ve benim sahip olduğumuz tek ebeveyni aldın ve beni bunun acısını çekmeye terk ettin."

"Sen beni sevmeden öleceğim, Aida. Sakın bunu yapma!" diye yalvarıyor yüzünü buruşturan kargaşayla.

Boğazımda bir sızı hissederek onun paramparça bakışlarına bakıyorum, kalbim de onunla birlikte

kırılıyor. "I

hiçbir şey yapmadı." Yemeği yavaşça yanına, yere bırakıyorum. "Sen ."
Uzaklaşıyorum ve rüyalarımda duyana kadar adımı tekrar tekrar haykırırken bir parçam ölüyor.

MATTEO 23 YAŞINDA ÜÇ HAFTA SONRA

Üç haftadır beni görmezden geliyor. Yirmi bir gündür ağzından tek kelime çıkmadı ve ben her lanet günü saydım.

çalıştım ve yüzündeki mücadeleyi gördüm, benimle konuşmak istedi ama geldiği gibi hızla gitti.

Ona zarar verebileceğimi, onu hedef alan kurşunun diğer tarafındaki kişi olabileceğimi nasıl düşünebilir? Onu öldürecek kişinin ben olacağım bir sonsuzluk yok. Belki de haklıydı, Agnelo'nun ona çektirdiklerine katlanması için yaşamasına izin verdiğim için zalimdim, ama yine de bunu yapamazdım.

Belki bencillik ettim ama belki de onu gitmesine izin veremeyecek kadar çok seviyorum. Benim ve onun dünyası tanıştığımız andan itibaren birbirine ve bizi birbirimize bağlayan bağları koparmaya hazır değilim.

Sevdiğimi hatırladığım tek kişi o. Elbette, babamı, kardeşlerimi hala hatırlıyorum ama onların sevgisi artık uzakta, zamanla bulanıklaştı. Ona karşı hislerim taze, ona karşı içimdeki tutku hala ham, hala vazgeçmemek için savaştığım gelecekle dolu. Ama o bizden çoktan vazgeçmiş gibi görünüyor. Ve her nasılsa, hala bana geri dönmesini, bir şekilde onu tekrar bulabilmeyi diliyorum.

Bayan Greco rüyalarımda sık sık karşıma çıkıyor ve elimi tutuyor, yüzü aydınlık, melek gibi, gülümseyerek bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. O olmadığından eminim, ama ölümünde bile benim davranışlarımı affettiğini bilmek beni biraz rahatlatıyor. Aida'yı severdi. Elbette bunu neden yaptığımı anlıyordu ama de onun öldüğünü ve onu öldürenin ben olduğumu kabul etmek zor.

Biri karnıma tekme atıyor ve bir hırıltıyla geriye doğru düşüyorum. İşte bu yüzden iki adamla hiçbir şeyin dikkatinizi dağıtmasına izin vermiyorsunuz. Geri çekilerek ona koşuyorum ve havaya fırlattığım tekme doğrudan çenesine .

"Ahh!" diye bağırıyor, depoda yere düşüyor, ben yüzüne yumruk yumruk atarken, içimi dolduran öfke, dönüştüğüm canavarı baştan çıkarıyor. Ama beni tutan hiçbir şey yok, değil mi?

Gitmiş.

Kavga onu terk ettiğinde, bıçağı boynuna saplıyorum ve ancak köşeye kadar gidebilen diğer adamın peşinden koşuyorum.

Kaçacak hiçbir yer yok. Saklanacak yer yok. Bu bok çukurunda Bianchi'nin altı adamı var. Buraya bir gösteri için geldiler. Değerli bir performans bekliyorlar, ben de onlara bunu vereceğim.

Merhametim için yalvaran adamın boğazını delmeye hazırlanırken bıçağın sapı avucuma batıyor.

"Öldürün onu! Şimdi!" Drew vurguluyor.

Ayaklarım adamın yüzünün tam önüne gelene kadar yaklaşıyor. Baldırına attığım tekme hızla geliyor ve gürültüyle yere düşüyor. Üzerine çöküyorum ve kaskatı , vücudu ölmeye hazırlanıyor, gözleri yuvarlak ve korku dolu.

Sana bakarken birini öldürmekle ilgili bir şey var. Bu daha kötü. Unutulmaz. Görüyorum.

Bazen öldürdüğüm tüm insanları. Yüzlerini hayal edebiliyorum. Bana nasıl baktıklarını. Yalvarırkenki sesleri.

Ve onları hatırladığımda, lanet olsun, midemin çukurundaki duygular kemiriyor, bana ne kadar piç olduğumu hatırlatıyor. Ama başka seçeneğim var mıydı ki? Bir canavara dönüşmek . Hep istedikleri buydu.

Aida yanımdayken biraz daha insandım, biraz daha kabul görmüştüm ama artık beni eskisi gibi görmeyi bıraktığına göre, artık ne için yaşamam gerektiğini bilmiyorum.

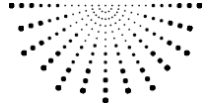
"Lütfen dostum," diye yalvarıyor benden yaşça büyük olmayan adam. "Ölmek istemiyorum. Ben bir şey yapmadım."

Bıçağı havaya , tam onun üzerine. "Ben de yapmadım." Bıçağın boynuna kadar girmesine izin veriyorum, kan , elimi kaplıyor, damlalar yüzüme düşüyor.

Ölmesi uzun sürmüyor ve ayağa kalkıyorum, günahımın sonucunu yanağımdan siliyorum. Bıçak yanına düşüyor ve iki adam cesedi alıp .

Burası o kadar çok hayalet barındırıyor ki, acaba onlar mı buraya dadanıyor? Ben de burada ölecek miyim?

CHAPTER TWENTY-FOUR

Bunlar hayatımın en zor haftaları oldu. Onu gördüğüm her gün affetmek istiyorum ama sonra bir şey beni durduruyor. Tecavüze uğrama anıları, Bayan Greco, hepsi geri geliyor ve işte o zaman ona zorlanıyorum.

Bu yüzden ayrıldım ve yastığıma yaslanıp tek başıma ağladım, Corvo Adası hayalimizi hatırladım ve birlikte kurabileceğimiz hayatı hayal ettiğimiz günlere dönebilmeyi diledim. Ama artık çok geç.

Sonunda onu götürdükleri yerden döndü ve ona yemek getirmek için merdivenlerden iniyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki neredeyse kaseyi titreyen ellerimden düşüreceğim.

Yüzünü bir avucunun içine sıkıştırmış, yatağın üzerinden bana bakıyor. Elini çektiğinde çenesi titriyor, bakışları yüzümden aşağıya, geri kalan her yerime düşüyor. Ve birden ürperdim. Bana bakışını her yerde hissettim ve aniden kendimden utandım. Bana dokunduğunu biliyorum ve bir daha asla olmadı ama yine de beni hiç çıplak görmemişti... beni kulüpte gördüğü zaman hariç. Hatırladıkça midem , boğazım düğümleniyor.

Ona dönüp için kendimi zor tutuyorum ama bu kaybedilmiş bir savaş. Her zaman yaptığım gibi onun gözlerinde kayboluyorum. Beni her zaman güvende ve ayakları üzerinde tutan onlardı.

"Aida, seni özledim. Lütfen, konuş benimle. Sana sarılmak için her şeyi yaparım."

Göğsüm yükselip alçalıyor, daha hızlı ve daha hızlı, ellerim karıncalanıyor, gözlerim kapanıyor, arkalarındaki tanıdık acı büyüyor.

Ben de seni özledim. Hem de çok. Konuş onunla. Neyin var senin? Onu ve kendini yeterince cezalandırmadın mı? Senin ona, onun da sana ihtiyacı var.

"I-" Hepsi bu kadar.

"Bu da bir başlangıç." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Matteo, artık bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Beni hâlâ seviyor musun?" Sesi bir fısıltının hemen üzerinde geziniyor ve düşündüğü düşüncesi kalbime bir hançer gibi saplanıyor.

"Tabii ki biliyorum."

"O zaman buradan başlıyoruz. Çünkü seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim." "Matteo," gözyaşlarımla boğuluyorum.

"Buraya gel," diye sesleniyor, eli benimkine uzanıyor.

Ve yavaşça gidiyorum. Çünkü onunlayken hep evimdeydim. Bayan Greco onu affetmemi isterdi. Ayrı kalmamızı istemezdi. Öfkemin geçmesine izin vermeliyim. Onun için. Benim için. Bizim için. Hayatta kalmanın tek yolu bu.

Onu hâlâ özleyebilirim, bunun için Agnelo'dan nefret edebilirim, çünkü sonuçta bu onun hatasıdır ve

Matteo sorumludur. Yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı ve muhtemelen ben de aynısını yapardım. mesafeyi kollarına atıyorum. Boğazımdan bir hıçkırık dökülüyor ve avuçlarım yüzünü kavıyor, gözlerim beni sevmemesi gerekirken bile seven adama bakıyor. Şefkatle dudaklarımı dudaklarına indiriyorum ve onu öpüyorum, suyu test ediyorum, bana yapılanların üzerini boyayıp boyayamayacağımı görüyorum.

İnliyor, ağzı çaresiz, arzulu, eli omurgamda geziniyor, ağzı benimkinin üzerine öyle mükemmel oturuyor ki sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi saçlarımı avuçluyor.

Ama sonra geliyor. Adamlar. Onları görüyorum. Onları hissediyorum. Çenem titreyerek, çılgınca bir solukla geri çekiliyorum.

Nefes alıp verirken zorlanıyor ve avucunun geniş aralığıyla enseme kavıyor. "Siktir, özür dilerim. Hiçbir şey yapmamıza gerek yok." Alnını benimkine yapıştırıyor ve o tekrar konuşana kadar saniyeler geçerken birlikte öyle kalıyoruz. "Seni seviyorum, Aida. Senden ne biliyorum ve bunun için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye nefes alıyorum, gözyaşlarım sesimi takip ediyor. "Ben de üzgünüm. Her şey için seni suçladım ve bu doğru değildi. Öfkem ona yönelmeliydi, sana değil."

"Beni bir daha asla terk etmeyeceğine yemin et." Sözleri çaresizlikle geriliyor ve ben bunu yaptığım için nefret ediyorum.

Yaşadığı onca şeyden sonra, daha fazla ıstırabının kaynağı olmaktan nefret ediyorum.

"Yemin ederim." Yanağını kavrayıp ağzının köşesine bir öpücük konduruyorum. "Bir daha asla."

Uzun bir nefes çekiyor, gözleri kapanıyor, bir kolu belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Göğüs göğüse, ne kadar süre birlikte oturduğumuzu bilmiyorum ama uzun bu kadar huzurlu olmamıştım.

Onunla birlikte, her zaman yıkıntıların altında yatan sonsuzluk umudunu buluyor gibiyim.

İKİ HAFTA SONRA

"Uno!" Matteo ile bodrumda oynarken Robby bağılıyor. Bayan Greco'nun geride bıraktığı bir oyun. Onun olduğunu bilerek oynamak beni bir şekilde ona daha yakın hissettiriyor.

"Yaşasın! Ben kazandım!" Robby ayağa fırlar ve yumruğunu havaya kaldırır.

"Nasıl da hep sen kazanıyorsun?" Matteo şakacı bir şekilde soruyor. "Hile mi yapıyorsun? Kartları orada mı saklıyorsun?" Ayağa kalkar, Robby kıkırdarken onu kucağına alır ve ellerini kontrol eder.

"Ben senden daha iyiyim," diye karşılık verirken Robby, kalbim patlamaya hazır bir şekilde onları izliyorum. Bir aileye sahip olmak böyle bir şey mi? uğruna ölecek kadar çok sevmek? Çünkü ben ikisi için de ölürüm.

"Hey, en azından bir raunt kazandın," diye küstahlaştım. "Ben hiç oyun kazanmadım." Suratımı astım ve Robby ile Matteo bana baktılar.

"Bu oyunda gerçekten çok kötü, değil mi?" Matteo Robby'ye soruyor, o da gülerek başını sallıyor.

"Vay canına, çocuklar, bana karşı çete kurdunuz. Yemeklerinizi kimin pişirdiğini unutmayın. Akşam yemeğinde size pekala ıspanak yedirebilirim."

Matteo öğüren bir yüz ifadesi takınırken Robby de onu taklit eder. "Sanırım artık onun kazanmasına izin vermeliyiz, Robby." "Evet, kazanmana izin vereceğiz, Aida. Söz veriyorum." Robby bana sıkıca sarıldı.

"Şimdi birden kendimi çok daha iyi hissediyorum." Kollarımla onu sarıyorum ve onu daha da yakın tutuyorum. "Seninle her zaman eğleniyorum."

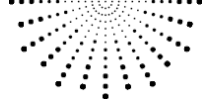
"Ben de seninle her zaman çok iyi vakit geçiriyorum." Kalbimde acı kırıbaıyla, onun artık benim kardeşim olmadığını fark ediyorum. Bir bastırıyorum. Bunu şimdiye kadar fark etmediğime inanamıyorum. Bunca zaman boyunca bunu görmezden gelmişim. Aile olmak için kan bağına ihtiyacımız olmasa da, bu beni yine de üzüyor. Herkesi şekilde kaybediyor gibiyim.

"İyi misin, Aida?" Matteo bakışlarını daraltıyor ve ben yaklaşan gözyaşlarımla savaşıarak başımı sallıyorum. "İyi olacağım. Sadece bazı günler diğerlerinden daha zor."

Ben hâlâ Robby'ye tutunurken, Matteo elimi bulup ağzına götürüyor ve parmaklarımı öpüyor. "İyi olmamak sorun değil. Bunu da atlatacağız. Birlikte." Avuç kalbine yaslıyor, sonra serçe parmaklarımızı birbirine bağıyor. "Serçe parmağı yemini."

Sonra, aynen , tekrar gülümsüyorum.

CHAPTER İKİ-BEŞ

AIDA

İKİ HAFTA SONRA

SON BİRKAÇ hafta olaysız geçti, ki bu bizim için iyi bir şey. Hâlâ kâbuslarımla uğraşıyorum ve Matteo ile onu öpmekten başka bir şey yapamıyorum. O sabırlı ve nazik. Bana karşı çok iyi.

Bayan Greco'nun kaybı hâlâ aklımdan çıkmıyor ama hepimiz elimizden geldiğince bununla başa çıkmaya çalışıyoruz. Ailesini bulup onlara neler olduğunu ve benim için ne kadar önemli olduğunu anlatacağıma söz veriyorum.

Agnelo'nun cesedini nereye attığını bilmiyorum ve kimsenin annesine ya da kardeşine gittiğini haber verdiğinden de şüpheliyim. Nerede olduğunu bilmedikleri için ne kadar üzgün olduklarını tahmin edebiliyorum.

Ailesi kimin için çalıştığını bildiğinden muhtemelen en kötüsünü düşünmüştür. Ama yine de bir kapanışı hak ediyorlar. Bunu benden duymaları gerek, onun ölümünü gerçekten gören birinden.

Son anlarında bile benim için yaptığı fedakârlık kahramanlıktan başka bir şey değildi. Her zaman bir şekilde benim için ayağa kalktı ve ölümle yüzleşirken bile benim için savaştı - işkencecisinin kızı.

Robby ile mutfakta otururken, dün yaptığım fırında ziti'den arta kalanları atıştırıyoruz. "ye bayılırım." Aniden öksürüyor, nefesini tutamadığı için çatalını yere bırakıyor.

Hemen ayağa kalkıyorum, su şişesini açıyorum, öksürmeye devam ederken sırtını okşuyorum. Öksürük nöbeti hafiflediğinde şişeyi ona uzattım. "Birkaç yudum iç, dostum."

Yavaşça yapıyor, bana bakarken gözleri sulanıyor. İş bitince geri veriyor ve tekrar öksürüyor.

"Hasta hissediyor musun?" Kaşlarım çatıldı.

"Sanırım öyle. Dün boğazım biraz ağrıyordu."

"Robby, neden bana söylemedin? Sana ilaç getirirdim." "Özür dilerim." Kaşlarını çattı. "Başının belaya girmesini istemedim."

"Neden başım belaya girsin ki?"

"Çünkü sana sürekli bağıyor."

Keskin bir nefes aldım, kalbimi bir hüznün nöbeti kapladı. "Ah, Robby. Seni seviyorum. Kendini iyi hissetmediğinde asla saklanma, tamam mı?"

"Tamam."

"yemeye çalış."

Başını salladı, çatalını aldı ve ben mutfak masasında onun karşısındaki yerime birkaç ısırık aldı.

Agnelo, iyi vakit geçirdiğimizi anlamış gibi, kırışmış saçlarının kenarını kaşıyarak içeri giriyor.

"Kahrolası yemeğim nerede?" diye bağıyor, yumruğu tezgâha çarpıyor ve tabağımın takırdamasına, biraz sosun dökülmesine neden oluyor.

Robby'nin çatalı seramik tabağa çarpıyor, eli kalçamı kavırıyor, o küçük parmaklar içime giriyor, yüzü yanıma saklanıyor. Korku, bu zavallı çocuğun bildiği tek şey. Başka biriyle olsa daha iyi olurdu. Bundan neredeyse eminim.

"Buzdolabı," diye sertçe cevap veriyorum, çatalımı yemeye devam ediyorum. Sonra , tabağım tezgâhtan alınmış, parçalara ayrılıp yere saçılmış.

"Ne be?" .

"Seni aptal küçük sürük! Senden yemek istiyorum ve cevabın bu mu?" Boğazıma uzanıyor, beni sandalyeden kaldırırken sıkıca kavırıyor. "Hâlâ daha iyi bir şey , değil mi? Hiçbir şey öğrenmemişsin," diye homurdanıyor.

Boğazım ağrıyor ve izin verdiği her küçük nefes parçasına tutunuyorum, ancak tutuşu daha da sıkılaşıyor. "Tembel kışını kaldırıp satın aldığım yemeği bana servis etmeliydin." Yüzüme tükürüyor.

"Aida!" Robby ağlıyor, ona bakmak için dönmeye çalışıyorum ama bu imkânsız. "Sen bir canavarsın," diye mırıldanıyorum ama fısıltı gibi geliyor.

Sinsi bir sırtıış ağzını çekiştiriyor. "Ve benim ne kadar canavar olduğumu öğrenmek üzeresin." Beni boğazımdan tutup bodruma doğru çekiyor, ayaklarım sürükleniyor. mücadele ediyorum, parmaklarım elini üzerimden çekmeye çalışırken dehşete düşmüş Robby'ye bakıyorum, hıçkırıkları ben uzaklaştıkça daha da yükseliyor.

Fa-Agnelo'm beni daha da hızlı ileri çekiyor. "Koca ağzın hep başını belaya sokuyor. Tıpkı fahişe annen gibi."

Annem bir fahişe değildi.

Bodrum kapısını açıyor.

"Aida, oluyor?" Matteo'nun sesindeki telaş açıkça belli oluyor. Ayağa , kavgaya hazırlandığını görebiliyorum.

"Merhaba geldi," diye cevap veriyor Agnelo, alaycı bir tavırla. "Aida, konuş benimle."

Ama yapamıyorum, Agnelo'nun eli ağrıyan boğazımdan çekilirken ve başımı eğmem için sırtımı iterken bile.

Dibe ulaştığımızda Matteo , ellerini iki yanında kavuşturmuş, dişlerini gösteriyordu. "Neler oluyor? Neden buradasınız?" Dikkatini Agnelo'ya yöneltti.

"Biliyorsun..." Agnelo önce bana, sonra Matteo'ya baktı. "Hayatımda bir sürü pişmanlığım var." Konuşma tarzı sanki bize büyük bir haber veriyormuş gibi. "Bunlardan ikisi, şansım varken ikinizden de kurtulmamış olmam. Üst kattaki çocuk da öyle. Hiçbirinizi tutmak için bir nedenim yok ve bugün-"

"Hayır!" Anında ona döndüm, başım titriyor, nabzım zıplıyordu. "Bana ne istersen yap ama Robby'ye zarar verme. Lütfen! annesine ya da ailesine verin, ama öldürmeyin!"

"Oh." Kıkırdıyor. "Onu öldürmeyeceğim. Ama onu kulübe gönderdiğimde ölmek isteyecektir."

Nefesim kesiliyor, midem kıpırdanıyor. "Hayır, lütfen." Gözyaşlarım kabarıyor, boğazımın arkası kapanıyor. "Ona zarar vermeyin. O daha bir çocuk."

"Hepimiz bir zamanlar çocukluk. Ama bazı iyi haberlerim var." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bir zamanlar Matteo'ya yaptığım gibi sana da seçim şansını vereceğim."

Nasıl bir seçim yapabileceğimi düşünmeden belinden bir silah çıkardı. Gözlerim büyüyor, başım dönüyor. Sanki yerçekiminden koparılmış ve cehennem çukurlarına atılmış gibiyim.

"Seçiminiz oldukça basit. Birini kurtarın. Diğerini öldür."

"R-Robby mi Matteo mu?" Silaha bakarak nefese kaldım. Sevdiğim adamı ya da kendim gibi olan çocuğu öldüremem! "Aman Tanrım." Titriyorum, bir elimi ağzıma götürüyorum, kusmuk boğazıma kaçıyor. Korku, beni ele geçirmeye hazır aç bir hayalet gibi bedenimi sarıyor.

Avucundaki silah bana yaklaşıyor. "Karar ver. ? Çocuk mu? Yoksa erkek arkadaşın mı?" "Hayır! Lütfen!" Yere düşüyorum ve merhamet etmesi için yalvarıyorum, kalbimdeki acı dayanılmaz. Her Sanki parçam kesilip açılmış gibi hissediyorum. "Yapamam!" Saçımı çekiştiriyorum. Büyük gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Daha hızlı. Daha hızlı. Sonu gelmiyor. İstirap. de kaybedemem.

Ellerim göğsümü tırmalıyor.

Nefes alamıyorum. Sığ nefesler alıyorum.

"Öldür beni!" Ona yalvarıyorum. "Bırak onların yerini ben alayım. Sen beni hiç sevmedin. Bırak ölecek olan ben olayım."

" olmaz!" Matteo ateş ediyor. "Aida, bana ." Ama bunu yapamıyorum. Yaparsam, zaten kırılmış olduğumdan daha fazla kırılacağım. Gözleri beni her zaman bir gün onunla paylaşmak istediğim bir yere götürüyor. Ama şimdi -hıçkırıklara boğuluyorum- bu asla olmayacak. "Biliyorsun, bu ben olmalıyım," diye devam ediyor, sesi duygu yüklü ve ben her hecede çatlıyorum. Ama bu o olamaz. Robby de . Ölecek kişi ben .

Gözlerim isteksizce onunkilere kayıyor ve nefesimi zorlukla tutarak gözyaşlarına boğuluyorum. ". " Daha yüksek sesle ağlıyorum. Canım çok yanıyor. Daha fazla acı çekmek istemiyorum.

Agnelo'ya döndüm. "Lütfen, *her şeyi* yaparım. Kulüp. Beni sonsuza dek oraya götür." Burnumu çekiyorum, vücudum titriyor.

"İstediğim *şey bu*." Bana soğuk bir bakış fırlattı. "Birini seçeceksin. Hemen şimdi, yoksa ikisini de alırım."

"Sen hasta bir !" Ben ayağa kalkarken Matteo kükrüyor.

"Belki." Kıkırdıyor. "Ama şimdi ikiniz de katil olacaksınız. Al şu lanet silahı!"

"Bunu yapamam!" Her buzbir ürpertiyle doluyor.

"Al şunu!" Silahı göğsüme doğrultuyor ve nefes alışlarım, nefes verişlerimden daha hızlı oluyor. "Hayır!" Bağırıyorum ama silahı içime itiyor.

"Al şu lanet silahı!"

"Lütfen, yapma bunu!" Her kelimem boğuk bir karmaşaya dönüşüyor, içimden parçalanıyor.

"Eğer onu vurmazsan..." Silahı Matteo'ya doğru çevirir. "O zaman onu ve diğer piçi öldüreceğim. Seç."

"Korkak," diye alay ediyor Matteo. "Sen her zaman böyle lanet bir korkaktın. Beni kendin öldür. Sana meydan okuyorum."

Oda Agnelo'nun uğursuz kahkahalarıyla çalkalanıyor. "Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun, ha? Biliyorsun..." Sıkılmış gibi iç çekiyor. " zamanlar, sevgili yaşlı baban da öyle olduğunu düşünüyordu ve bak bu onu nereye getirdi."

Matteo hırlayarak zinciri çeker ve Agnelo'ya doğru gelmeye çalışır, Agnelo ise sadece daha sert kıkırdar.

Derinliksiz bir bakışla bana döndü. "Üçe kadar sayacağım, zaman ikisinin de ölümü senin boynuna olacak."

Bakışlarım sonunda Matteo'ya, bu canavar sayesinde hiç hayatı olmamış bu güzel adama takılıyor. Onun gözlerinde bizi daha büyük hayal ediyorum, bir zamanlar hayal gibi etrafta koşuşturan bir grup çocuk, ama artık bitti, değil mi? Çünkü onu öldüren ben olacağım.

Şimdi anlıyorum, kararının ağırlığını. Bayan Greco'yu öldürmek kolay değildi. Yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı, tıpkı benim yaptığım gibi.

Robby'i öldüremem. Bunu biliyorum. Ama Matteo'yu öldürmek.

Nefesim kesiliyor, gözyaşlarım ağırlaşıyor. Onu kaybedemem.

"Bir." Agnelo'nun başparmağı tetiğe basıyor.

Kalp atışlarım içimde çırpınıyor, göğsüm sıkışıyor.

Benden her şeyimi çalan adama bakarak, "Lütfen," diyorum. Hiçbir şey yok.

Ama yine de keşke birazcık insanlığı olsaydı.

"İki." Silahı sevdiğim adama doğrulttuğumda bakışları benimkine

kaydı. "Onu rahat bırak!" Matteo kabaca söylüyor.

Agnelo ona, "Seni çoktan öldürmüştüm," diyor. "Ama bunu ona yaptırmak, ona yaptırabileceğimi bilmek... Bu çok daha iyi." O zalim gözlerini benimkilere dikti. "Zamanın dolmak üzere."

" yok." Matteo usulca gülümser. "Seni seviyorum. Bunu sana karşı asla kullanmam. Yap . Ben hazırım." "Çok özür dilerim." Sesimdeki titreme omurgamdan aşağı yuvarlanıyor ve kalbim neredeyse

göğsümden koptu. "Senin ve benim için asla böyle olmaması gerekiyordu."

Sözler verdik. Bir hayatımız olsun istedik. Güzel . Ama içten içe, bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorduk. Hayallerimizde yaşadık ve sonunda .

"Bizi ve sahip olacağımıza yemin ettiğimiz hayatı hatırla," diyor Matteo, savaşırken bile yanaklarında bir yol açıyor. "Onu yaşa. Benim için."

"Hayır! Lütfen! Veda edemem!"

"Bu bir veda değil," diye söz veriyor Matteo. "Sonra görüşürüz." Ama bu bir veda. Ve sonsuza kadar.

"Pinky yemin eder mi?" Kelimeler nefes nefese geliyor.

"Her zaman." Sırtışı geniş, bakışlarındaki parıltı titriyor ve onu tamamen kapatan ben olacağım.

"Seni asla unutmayacağım," diye ağlıyorum. "Denesem bile unutamam." Onu nasıl bırakabilirdim? Onsuz bir saniye, bir dakika, bir saat nasıl yaşayabilirim? "Sen ay ve yıldızsın, doğduğunda güneş, battığında sıcaklıksın," diyorum ona, acı dalgaları içimi sarsarken.

"Kelimelerle aran her zaman çok daha iyiydi." Gülümsemesi kırılmışlık hissi veriyor. Yüzünde kadar çok şey var ki, kalbim hayal edilemez bir kederle burkuluyor.

Belki de Agnelo'dan kaçmanın tek yolu ölümdür. Ve en üzücü şey de bu; gerçekten yaşamamak, kendi ölümüne geri saymak.

" dilerim," dedim. "Seni seviyorum!"

"Thr-"

Silahı Agnelo'nun ellerinden çekip aldım ve bir an bile düşünmeden tetiği çektim.

Pop.

"Hayır! Matteo!" Vücudu geriye doğru yığılıyor ve kulaklarım kendi çığlıklarımla boğuluyor, ona doğru sürünürken adını haykırıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı sızıyor. Ama fazla uzaklaşamıyorum, Agnelo'nun tutuşu beni geride tutuyor.

"Veda etme vakti geldi. Ona. Bu eve. Bu hayata. Senin için her şey bitti." Beni geriye, merdivenlere doğru çekti.

Ama onu görmezden geliyorum, gözlerim hala orada yatan Matteo'ya sabitlenmiş durumda. Çaresiz. Ölmüştü.

Aman Tanrım, ölmüş!

Başka bir hıçkırık dalgasıyla yıkılıyorum.

Onu ben öldürdüm.

Birdenbire yalnız olmadığımı anladım. Birden fazla insan merdivenlerden aşağıya koşuyor ve bir bakıyorum, biri beni arkamdan çeğiştirirken, diğeri Matteo'ya yöneliyor ve kafasına silahla sertçe vuruyor.

"Matteo!" Çığlık atıyorum, onu kendimi alamıyorum, parmak uçlarım ona dokunmak için savaşıyor, sadece bir kez daha.

Agnelo adamlardan birine "Onu nereye götüreceğinizi biliyorsunuz," der.

"Ne?" Ağır nefes alıyorum, gözlerim açılıyor. "Nereye gidiyorum? Ne yapıyorsun?"

Robby nerede?"

"O artık seni ilgilendirmiyor," diye sakince çıkıştı.

"Hayır! Gitmeyeceğim! Uslu duracağım. Lütfen." Beni kolumdan tutup merdivenlerden yukarı sürükleyen iri yarı, uzun boylu adamla kavga edip tırmalıyorum ve Agnelo gözden kayboluyor.

Adam durdu, boğazımı sıktı, başımın duvara . "Seni bayıltmak zorunda bırakma beni, kızım." Beni bir kez daha yukarı çekip ana kata, kapıya doğru götürürken şakaklarım .

"Robby!" Ona . "Neredesin?" Aman Tanrım, ona zarar verdiler mi? Ölmüş mü? Nabzım kulaklarımda çınlıyor. "Robby!" Boğazım ağrıyana kadar bağıriyorum ama ondan bir iz yok. "Ayakkabılarıma ihtiyacım var!" Zaman öldürmek, onu bulmak için her şeyi yaparım.

"Gideceğin yerde ayakkabıya ihtiyacın yok." Adamın duygusuz sesi, kara tahtanın üzerindeki bir çizik gibi etimi gıcırdatıyor.

Beni kapıdan dışarı sürüklüyor, çıplak ayaklarımın altında beton gıcırıyor, henüz bilmediğim çok daha kötü bir kadere doğru.

MATTEO

"Drug-burrry hi-" Sesler gelip bir gidiyor, gözlerimdeki ışık titriyor, sanki hayatta kalmak için savaşıyormuşum gibi. Başım bir sesle uğulduyor ve omzum zonkluyor. Ama hâlâ nefes alıyorum. O kadarını biliyorum.

"Evet efendim," diyor biri, bir el boynuma dolanıyor, sonra eller ayak bileklerimi kavırıyor. Bana doğru bastırdıklarını, beni sürüklediklerini hissedebiliyorum.

"Merdivenleri kaldırın."

Sonra yerden kalktım, havaya kaldırıldım. Gözlerimi kapalı tutuyorum, baygın olduğumu düşünmelerini istiyorum.

Şimdi üst kattayız ve biri kapıyı açıyor, serin hava bana çarpıyor. Göz ucuyla beyaz bir minibüs görüyorum, sonra da atılıyor.

Siktir!

Dişlerimi gıcırdatıyorum, omzum halde ağrıyor ve daha az dayanıyorum.

Minibüs durdu. " sende mi?" diye soruyor içlerinden biri.

"Evet, . mısın?"

"Sanırım." Tekrar konuşana kadar bir süre sessizlik oldu. "Kendi kızını alıcıya inanamıyorum."

"Hasta teki. Bunu söylediğimi ona söyleme."

Onu satıyor mu? Lanet olsun!

Onu bulmak için duyduğum çaresizlik her saniye artıyor. Eğer çok geç kalırsam, dünyanın öbür ucuna giden bir uçağa binmiş olabilir. Nabzım sağır edici bir şekilde .

"Hiçbir söylemeyeceğim. Bu arada, karım akşam yemeğine gelmek isteyip istemediğini sordu. Güveçte tavuk yapıyor."

"Güzel. Orada olacağım."

Aida kim bilir bu pislikler yemekten mi bahsediyor? Öldürmek için sabırsızlanıyorum.

Onlar.

Durup inmeden önce ne kadar yol bilmiyorum, ayak sesleri çıtırıyor, sonra ikisi de beni dışarı çıkarıyor, biri ayaklarımdan, diğeri kollarımdan tutuyor.

Ölü ya da baygın numarası yapmak kolay. Eminim nabzımı kontrol etmişlerdir ve hâlâ orada olduğumu biliyorlardır.

Karısı onların cesetlerine yemek servisi yapacak.

Beni yere attılar. Parmak uçlarım alttaki toprağa değiyor. Zıplayıp boğazlarını parçalama savaşıyorum. Ama beklemekte iyiyimdir. Çok uzun zamandır bekliyorum.

"Gidip kürekleri getirmeliyim. Agnelo ona ilaç vermemizi söyledi."

"Evet, biliyorum. et. Burası çok ürkütücü."

Biri koşarak uzaklaşırken, yanımdaki diğeri veremediğim bir şeyler mırıldanıyor. Bir dakika sonra kazmaya başladılar.

"Kahretsin, mezar kazmanın bu kadar zor olduğunu hiç fark etmemiştim." "Taşaklarım terliyor."

"Ben de dostum. Zavallı adam diri diri gömülecek. Bianchileri kızdıramazsın." "Çok da genç. O bodruma düşmek için ne yaptı acaba?"

"Kim bilir? Agnelo'ya yanlış yönden mi bakıyorsun?" İkisi de gülüyor.

Yakında kıkırdamayacaksınız, orospu çocukları.

Bir süre sonra, nihayet işleri bitti. ". Hadi yapalım şu ," diyor biri, gözlerimi onları görece kadar açtığımda, ayakları yaklaşıyor, kürekler sadece bir iki santim , sallanıyor.

Biri kolumu tutar tutmaz, bacaklarımı tekmeleyerek ikisinin de göğsüne vuruyorum. Neyse ki beni yakaladıklarında spor ayakkabılarım ayağımdaydı.

"Silahı al!" diye bağıyor biri düşerken.

Ama artık çok geç. Kolumdan yayılan acıya ve boylu boyunca damlayan kana aldırmadan ayağa kalkıyorum ve iki küreği de alıp birini önümdeki adamın boynuna indiriyorum. Adamın ağzı açık kalıyor, elleri boğazına düşüyor ve kanlar içinde kalıyor.

"Al! Siktir!" diye bağıyor diğer pislik. "Geri çekil! Silahım var." Eli beline düşerken titriyor.

Küreklerden birini atıyorum. "Küçük bir bahşiş." Yaklaşırken ağzımı duygusuz bir gülümseme sarıyor. "Bir dahaki sefere bir adamı canlı canlı gömmek istediğinde, gerçekten baygın olduğundan emin ol." Küreği savuruyorum ve sertçe kafasının üstüne iniyor. Ağır bir şekilde yere düşüyor, iniyor, silahı pantolonundan kayıyor. Tekmeleyerek uzaklaştırıyorum, üzerine çöküyorum, bir dizimle göğsüne bastırıyorum.

Küreği kaldırıp sertçe boynuna gömüyorum ve batışını, kan izliyorum. Ani bir öfke beni ele geçiriyor ve bir bakıyorum ki ayağa kalkmışım, içimde uyuyan tüm öfkeyle çığlık atarken kürek boynuna saplanıyor, yüzüm kan içinde kalıyor. Damlalar dudaklarımdan süzülürken dilimde tadını alabiliyorum. Sonunda işim bittiğinde, kafası vücuduna zar zor tutunuyordu.

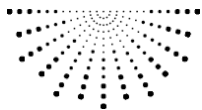
Yaptığım şeye bakarken nefesim kesiliyor ve zerre kadar pişmanlık hissetmiyorum.

Nefes alışlarım sakinleştiğinde silahlarını, telefonlarını ve anahtarlarını alıyorum, ardından gömleklerinden birini çıkarıp dişlerimi ve boştaki elimi kullanarak omzumdaki yaranın etrafına bağlayabildiğim kadar bağlıyorum. Kurşun beni sadece gibi görünüyor ama yara hala biraz kanıyor.

Cesetlerini benim için güzelce kazdıkları mezara yuvarlarken irkiliyorum. Küreği elime alarak, artık görünmez olana ve üst üste yığılana kadar cesetlerin üzerine toprak atmaya başlıyorum. Yakıcı acıyı bastırıyorum, adrenalin beni çalışmaya devam ettiriyor, başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Onu bulmak zorundayım ve bulana kadar da durmayacağım.

İşim bittiğinde, ikisini de yanımda götürmek niyetiyle küreği tutuyorum. Ama bir adım atınca başım dönüyor. "Kahretsın." Yakındaki bir ağaç gövdesine tutunup uyanık kalmak için mücadele ediyorum ama artık çok geç. Vücudum sallanıyor, ağırlaşıyor, ta ki yere yığılana kadar, gözlerimdeki ışık sönüyor.

CHAPTER TWENTY-SIX

MATTEO

GÖZLERİM AÇILDI, ama gökyüzü artık mavi değil, siyah, yıldızlar gece gökyüzünde yüzüyor.

"Siktir!" Ayağa fırlamaya ama hâlâ lanet bir sisin içindeymişim gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatmak için bir dakika ayırıyorum, sonra ayağa kalkıyorum, bunu yaparken tökezliyorum. Daha fazla zaman kaybedemem. Ne kadar zamandır yerde olduğumu ve Aida'nın şu anda nerede olduğunu kim bilebilir?

Etrafta öldürdüğüm adamlara ait olan eşyaları arıyorum. Hepsini bulduktan sonra anahtarları ve telefonları ceplerime dolduruyorum ve iki silahı da belime sokuyorum.

Sırada kürekler var, ikisini de kaptığım gibi minibüsün hâlâ park halinde olduğunu bildiğim yere sürüklüyorum.

Lanet şeyi bir kez çalıştırdım mı, yola koyuluyorum ve direksiyonun kontrolünü elimde tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Burada bulunan GPS sayesinde nereye gittiğimi biliyorum, ancak olması gerekenden daha yavaş gidiyorum. Ama kendimi öldürmemek gündemin üst .

Eve döndüğümde, araba yolunu boş bulup dışarı fırlıyorum ve kapıya doğru koşuyorum.

Kapı açık.

İterek kapıyı açıyorum, ama orada kimseyi bulamıyorum. "Alo?" Hemen içeri daldım. "Robby?"

Işıklar hâlâ açık ama ev kesinlikle boş. Robby'nin bir yerlerde saklanmadığından emin olmalıyım.

Önce banyoya gidiyorum, bir havlu bulup lavaboda ıslatıyorum ve kendime bakıyorum, kan alnımı kaplıyor, yanaklarımı ve çenemi boyuyor. Robby ve ben buradan çıkmadan önce kıyafetlerimi de değiştirmem gerektiğini bilerek hepsini siliyorum. Polisler beni durdurursa, kanlı kıyafetlerime bayılacaklar. Sekiz yaşımdan beri bodrumda kilitli kalmış bir çocuk olduğuma inanır? Sadece kan olan bir adam görecekler.

"Robby, dostum. Ben Matteo. Gitmeliyiz!" Bağırıyorum. Eğer yeterince yakındaysa, belki beni duyar ve dışarı çıkar. Aida bir keresinde bana korktuğunda saklanmayı sevdiğini söylemişti. Her yerde olabilir. Buranın her santimini aramadan buradan ayırlamam.

Nihayet temizlendikten sonra mutfığa girdim. "Robby? , ahbap."

Hareket etmeye devam ediyorum, onu hiçbir yerde göremiyorum. "Robby?" Her yere koşuyorum; yemek odasına, oturma odasına, koltukların arkasına bakıyorum. "Siktir!"

Merdivenleri hızla çıkıyorum, her lanet odayı, yatakların altını tarıyorum ama o hiçbir yerde yok. Agnelo'yatak odasına vardığımda, dolaptan siyah fermuarlı kapüşonlarından birini alıyorum ve gömleğimi lanet olası yerde bırakıyorum.

Koşarak dışarı çıktım, aramaya devam ettim ama Robby'yi hiçbir yerde bulamadım. Onu götürmüş olmalılar. Almış olmalılar. Onu ben de bulmalıyım. Tam kaçmaya hazırdım, merdivenlere doğru yürüyordum ki uzaktan bir lastik geldi, ta ki durana kadar.

"Lanet olsun!" Belimden bir silah çıkararak fısıldadım. Araçta bana eşlik edecek bir sürü silah vardı.

"O burada!" diye bağılıyor biri, sonra birden fazla ayak sesi çarpıyor. Yavaşça odadan çıkıyorum ve döşeme tahtaları gıcırıyor.

Siktir!

"Üst katta!" diye fısıldıyor bir adam. "İçeri girin."

Onları yakalama umuduyla merdivenlerin hemen yanındaki duvarın arkasına saklanırken nabzım boğazımda düğümleniyor.

Tırmanıyorlar. Yavaş yavaş. Merdivenler onlar daha yüksek sesle gıcırıyor. Yaklaşıyorlar.

Daha yakın.

Pop.

Başka bir adamın üstüne düşerken şakağından bir tane . Saklandığım yerden çıkıyorum ve sadece bir kişi kalana kadar diğerinin göğsüne bir kurşun sıkıyorum.

İyi tanıdığım biri.

"Evlat" -Louis Esposito sırtıyor- "zeki olmadığını söyleyemem. Seni o zincirden kurtulmuş görmek güzel."

Kıs kıs gülüyorum. "Sekiz yaşındayken seni öldüreceğime söz vermiştim." "Bakalım sende ne ." Silahını kaldırdı ve ateş etti.

Eğildim, ateş etmeden önce yere yuvarlandım ve onu baldırından vurdum.

"Lanet olsun!" diye uluyor, ben ayağa kalkıp silahımı çekerek ona doğru ilerlerken. "Bir zamanlar olduğun kadar genç ."

"Seni hâlâ becerebilirim." Kendini iki merdiven seti arasındaki boşluğu ayıran duvarın köşesine sürüklüyor.

Aşağı inerken iki ölü adamı tekmeliyorum ve ayaklarının önüne devriliyorlar. Tabancasını bana doğrulttu.

"Beni öldüremeyeceksin, ihtiyar."

Ama titrek elle deniyor, mermi vızıldayarak yanımdan geçip duvara çarpıyor. Aynı hızla, parmağım tetikte, ateş ediyorum, mermi elini parçalıyor, içindeki silah dışarı kayıyor.

Çılgılığı acı bir kahkahaya dönüşüyor, yüzündeki acı, onunla savaşılmaya çalışsa bile belli oluyor.

"Agnelo nerede?" Şimdi tam önünde durarak soruyorum.

"Bilmiyorum amına koyayım," diye . "Adamlarının gelmediğini fark etmez beni buraya gönderdi.

Senin kaçmış olabileceğini düşündü. Minibüsteki takip cihazı ona burada olduğunu söylemiş."

"Tracker, ha?" Ayağım elinin üstüne geliyor ve onu eziyorum. Sertçe. "Ahhh!

Siktir!"

"Takip cihazı nerede? Ondan nasıl

kurtulabilirim?" "Cehenneme git," diye

homurdanıyor.

Daha da sert bastırıyorum. "Seni yavaşça öldürebilirim ya da hızlıca öldürebilirim. Seç birini." "Seni adi herif-"

"Anneme orospu dersin sikini koparıp sana yediririm."

Gözleri kocaman oldu. Şaka yapmadığımı biliyor olmalı. Eğer , göstermekten memnuniyet duyarım. " altına, tekerleğin yanına! Fırlat gitsin."

"Teşekkürler." Sırıtarak elini serbest bıraktım. Diz çökerek silahımın namlusunu alnına dayadım.

"Ee, Agnelo, hangi cehennemde o?"

"Bana söylemedi."

"Daha iyi düşün!" Kükrerim. "Genelde nereye gider?" "... ahh... bir puro dükkânı var. Orayı dene, tamam mı?" "Adres?"

Ateş ediyor.

"Aida ve çocuğu nereye gönderdiğini biliyor musun?" Tek kelime etmediğinde ayağa kalkıyorum, elini tekrar çiğniyorum, ayakkabımın topuğu yarasına batıyor. "Konuş!"

"Onu sattı. Kime bilmiyorum." "Peki ya

Robby?"

"Yapma..." Nefes alış verişi giderek . "Çocuğu kimin kaçırdığını bilmiyorum," diye homurdanıyor.

"Bize sadece bilmemiz gerekenleri söylüyor. Bianchi'ler dikkatlidir."

Silahımı kaldırarak bana bok gibi davranan adama sertçe baktım. "Umarım çocuğun yoktur.

düşünmek utanç olur."

"Hayır! Lütfen!"

Pop.

Bir kurşun göğsünden giriyor, diğeri alnına saplanıyor.

Yaptığı şeyi, benimle konuşma şeklini hatırlıyorum. Ben sadece bir çocuktum, yardım edecek kimsem yoktu.

Ben.

Şimdi, bunu başka kimseye yapmayacak.

AIDA

Ayaklarımın altındaki çakıllar yerini soğuk çelik bir zemine bıraktı. Gürültülü nefeslerim, başka bir kadınla paylaştığım kafesin küçük alanında kalıyor.

Kuzguni siyah uzun saçları yüzüne yapışmış, uçları keçeleşmiş, koyu renk kot pantolonunun dizleri lekelenmiş. Yanına atıldığımdan beri tek kelime etmedi, belki bir saat önce ya da daha uzun süredir.

Buraya ne zaman geldi? Bize ne yapacaklar?

Kalbim güm güm atıyor ve korku boğazımdan yukarı tırmanıyor, ta ki panik ağır bir yumruk gibi inene kadar. Yaşıyorum. Şimdilik.

Kollarım dizlerimin etrafında dönüyor ve tek gördüğüm Matteo. Ben onu vururken vücudu düşüyordu.

Onu ben öldürdüm!

Agnelo beni sevdiğim adamı öldürmeye zorladı. Bunu asla . Asla hayatıma devam edemeyeceğim.

Hayatta olduğum benimle olacak. Acı veren kayıp, tek hissedebildiğim o olana kadar ruhumu besliyor. İçimde ölmeden onu düşünemiyorum.

Gözlerimdeki sızı, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülene kadar artıyor. Ya Robby? Benim tatlı Robby'm! Başımı dizlerime yaslıyorum ve o piçlerin bizi duymamasını umarak sessizce hıçkırıyorum.

İki kişiler; uzun boylu, kocaman, metrelerce önde duruyorlar, tüfeklerini sırtlarına asmışlar. Onlara karşı hiç şansımız yok.

Her yer odun yığınlarıyla dolu. Bir tür fabrika ya da onun gibi bir şey gibi görünüyor. Kadın gözlerini adamlara çevirmeden önce hızla bana bakıyor, alt kirpiklerinden kurumuş siyah rimel akıyor.

İnsanlar birbirlerini nasıl bu şekilde incitebilir? Hayvanlardan daha , değil mi? Bir şeyleri sadece hayatta kalmak için yapmıyoruz, birbirimize zarar vermek için yapıyoruz ve gözümüzü bile kırpıyoruz.

"Neye , kaltak?" diye bağıyor uzun sakallı adam ona. Kadın anında kaskatı kesiliyor, yüzünü kucağına saklıyor, ağır nefes alış veriş omuzlarının titremesine neden oluyor.

Anında onun için üzülüyorum, kendi acımı bir kenara . "Hey," diye fısıldıyorum, yaklaşıyorum. "Ben Aida. Senin adın ne?" Ama cevap vermek yerine saklanmaya devam ediyor.

"Korktuğunu biliyorum." Elimi nazıkçe onunkinin üzerine koyuyorum ve o irkiliyor. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım." Avucumu ondan uzaklaştırıyorum. "Konuşmak istemiyorsan sorun değil, ama burada birbirimizin aklını başında tutabileceğimizi düşündüm, musun?"

Benden çok büyük değil, belki daha da küçük. Ne zaman kulübü hatırlasam, oradaki tüm o yüzleri, çocukları, genç kadınları? Anında kendimi hasta hissederim.

İç çekerek köşeme geri dönüyorum. Ne onu benimle konuşmaya zorlayabilirim ne de konuşmak istemediği için onu suçlayabilirim.

Birkaç dakika geçiyor ve gözlerimi kapattığımda, başım hafifçe kafese yaslanmışken o konuşuyor.

"A-Ava." Kelime bir sessizlik içinde düşüyor. "Ben Ava."

"Ava. Seninle tanıştığıma memnun oldum, ama keşke daha iyi bir yerde olsaydık." Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Uzun zamandır mı buradasın?"

Bana yaklaşıyor. "İki gün. Belki daha fazla. Bilmiyorum. Çok açım." Kaşları gerildi. "Bana yemek vermiyorlar."

"Ne?"

"Evet." Başını eğiyor.

Etrafımıza saçılmış boş su şişeleri ve yanımda henüz dokunmadığım dolu bir şişe var. Bu zavallı kadın. Ne vahşiler!

Bianchi kanı taşımadığıma seviniyorum ve sonra kuzenlerim Raquel ve Chiara'yı düşünüyorum. Onlar da artık benim kuzenlerim değil. Bıçak gibi bir acı göğsüme saplanıyor. Gerçekten kimsem yok.

"İyi misin?" Ava soruyor, parmakları saçlarına yapışmış saç tellerini uzaklaştırmaya çalışıyor. alındaki terden.

"Hayır," diyorum ve o da başını sallıyor çünkü o da öyle değil. Nasıl ki?

"Kapa çeneni." İçlerinden biri tüfeğini kafesin tepesine vurarak koşarak geliyor. "Siktir git!"

Hırlıyorum, kelimeler aniden kayıyor ve işte o zaman gözlerim şişiyor.

"Şşşt!" Ava mırıldanıyor ama artık çok geç, adamın yüzünde acımasız bir alay ifadesi beliriyor.

"Gerçekten mi?" Eli bizi tutsak eden kilidin üzerine düşüyor. "Beni becermek istiyorsun, ha?"

Kalbim küt küt atıyor, korku dalga dalga vücuduma yayılıyor.

Bunu neden yaptım ki?

"Hey, Ethan. Kızlar sevişmek istiyor."

Ava ağlıyor, vücudu titriyor ve elim onunkine uzanıp sıkıca tutuyor.

"Ah, öyle mi?" Ethan yaklaşıp tüfeği yere atarken dudakları titriyor ve bakışları ikimizin de vücudunda geziniyor. "onları o zaman."

Hayır! Hayır! ! Neden çenemi kapalı tutmadım?

Hava boğazımda kalınlaşıyor, içimde korku titreşiyor.

Kilidi açıyor ve adamlar bizi saçlarımızdan çekip çıkarıyor, önce ben, sonra Ava. buz gibi zemine atıyorlar, pantolonlarımızı indirirken dizleriyle sırtımızın ortasına bastırıyorlar.

Üstümdeki adam yüzünü kulağıma yaklaştırıyor, sesi hırçın, nefesleri ağır, midemde safra dönüyor. "Yakında öğreneceksin, küçük fahişeler ağızlarını açmadan

cezalandırılıyor."

Elleri her yerde, gömleğimin altında, içimde. Sessiz bir hıçkırıkla kırılıyorum, orada uzanıyorum, gözlerim Ava'nınkilere tutunuyor, onun gözyaşları benimkilerle eşleşiyor. Ortak sefaletin karanlığında tek şey birbirimize .

Vücutlarımız yere iyice bastırılmışken, adamlar bizi taciz ederken, gözyaşlarımız yanaklarımızdan aşağı süzülürken, elimi onunkine uzattım, parmak uçlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Bunu ben yaptım. Ben ve koca ağzım. Hepsi benim suçum.

Adam devam ederken çığlık atıyor ve ses çıkardığı için yanağına sert bir tokat atıyor. Arkamdaki homurdanıyor, daha hızlı itiyor ve bitmesi için dua ediyorum.

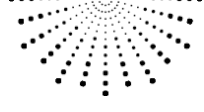
Bırak dursunlar!

Acımdan zevk istemediğim için sessizce ağlıyorum ama yine de zevk aldıklarından eminim. Bizi yok etmelerinin onlar için önemli olmadığından eminim.

İşleri bittiğinde ikisi de ayağa kalkıyor. Ama Ava ve ben orada öylece yatıyoruz, sessiz bir çaresizlik içinde hıçkırarak ağlıyoruz, bakışlarımız kilitlenmiş. *Özür* , diyorum. Çünkü üzgünüm.

Dudakları kıpırdamaya başladı ve tek kelime edemedi bir kurşun başının arkasına saplandı. Ve gözlerindeki şoku asla unutmayacağım, beni sürükleyip bile, yüzünde kan birikirken tekmeliyor ve adını haykırıyordu.

İKİNCİ YARI YIL

MATTEO

O pisliği öldürmekten zevk bile alamadım Louis, çünkü tek düşünebildiğim onu bulmak, Robby'yi bulmaktı. Eğer o öldüyse, ben de ölebilirdim.

Minibüse geri döndüm, uzun, boş bir yolda ilerlerken gece hala gökyüzünün üzerindeydi, iz sürücü çoktan terk edilmişti. Işık yeşile dönüyor ve keskin bir sağa dönüyorum, çok keskin, neredeyse görmediğim bir ağaca çarpıyordum.

Minibüs sarsılırken küfrediyorum, gaza basmadan önce siyah bir kamyonet arkamdan korna çalıyor. Durup geçmesine izin veriyorum ve bana bir orta parmak atıyor.

Yola devam ediyorum, GPS'e puro dükkânı sadece yarım mil ötede. İhtiyacım olandan çok daha fazla ateş gücüm var ve dövüş becerilerimle, umarım orada saklanan her kimse onu alt edebilirim. Umarım Faro ve Agnelo'dur, böylece ikisini de öldürebilirim.

Birkaç dakika sonra varmıştım, mekânı görür görmez sokağın etrafından dolaştım. Bir köşede, kocaman boş bir arsa ve bölgedeki diğer tek yer iki yönlü caddenin karşısındaki kapalı bir şarküteri.

Yarım blok öteye park edip minibüsten çıkıyorum, kapüşonumu kaldırıyorum ve kimsenin beni tanımamasını umarak yürürken başımı .

Otoparka doğru ilerlediğimde iki beyaz minibüs ve siyah bir SUV'un en sona park ettiğini görüyorum. Otoparkı aydınlatan bir sokak lambası yer zifiri karanlık. Puro dükkânının etrafından dolanıyorum, küçük pencereden bakıyorum, içeride üç yüz görüyorum ama tanıdığım kimse yok. İkisi büyük bir para destesini sayarken, diğeri sigara içiyor.

Elim kapı kolunu kavırıyor, dönüp dönmeyeceğini görmeye çalışıyorum. , . Belimden bir tabanca ve cebimden bir döner bıçağı çıkararak, pencereden tekrar bakarken ikisini de yakınımda tutuyorum. Silahı sigara adama doğrultarak, kurşun camı kırıp adamı şakağından delene kadar tetiği yavaşça çekiyorum.

" da ne... Sonny?" İşte

o zaman içeri daldım.

Baba.

Pop.

Hızla düşüyorlar, bedenleri yere çarpıyor, ayak seslerimin zayıf sesi . Biri öldü, göğsünün ortasından kan sızıyor, üçüncüsü ise gözlerinde korkuyla bana bakıyor, eli avucundaki silahla titriyor. Beyaz tişörtünün karnının etrafında yuvarlak bir kırmızı daire .

"Sen de kimsin?" diye soruyor.

"Bir arkadaş." Ağzımdan bir gülümseme çıkıyor.

Bana bir el ateş ettiğinde, eğildim ve onu vurdum.

"Ahhh!" Silahı yere çarpıyor ve bacağındaki deliği kapatmaya çalışıyor, artık göremeyeceği hayata umutsuzca çalışıyor.

"Aida nerede? Agnelo onu nereye gönderdi?"

"Ben-ahh..." diye kekeliyor vücudunu sarsarak.

"Söyle bana!" Bacağındaki yaraya

homurdanıyorum. "Onu birine sattı. İsim yok. Bize söylemedi."

"Buraya geldi mi? Ve sakın yalan söyleme!" Topuğumu ona saplıyorum. "Hayır, dostum. Yemin ederim."

"Siktir!" Şakağıma bir yumruk indirerek kükrüyorum.

"Agnelo'nun hangi cehennemde olduğunu bilmem gerekiyor ve eğer bana söylemezsen..." Spor ayakkabımı elinin üzerine bastırıyorum, o kadar sert itiyorum ki çığlık atıyor. "İşler senin için daha da kötüye gitmeye başlayacak."

Ayağıma çektiğimde nefesini tutamayarak ağılıyor.

"Tamam o zaman." Diğer kalçasına bir kurşun daha sıktım. "Bunu bütün gün yapabilirim. Burada olduğumdan haberleri yok. O yüzden konuş yoksa ateş etmeye devam ederim." Elimdeki bıçağı çeviriyorum. "Ya da keserim." Bıçağın ucunu aletine doğru indiriyorum. "Onun için her şeyi yaparım, o yüzden bana patronunun hangi cehennemde olduğunu söyleyen iyi olur, yoksa kesmeye başlayacağım."

Bıçak taşaklarını deliyor ve çaresizce nefes alıp veriyor. "Depo.

Saklanıyorum. Lütfen, sikimi kesme."

"Adres."

"Elli altı Ana Cadde, Smith'in köşesinde. Kaçırmam mümkün değil," diye kekeliyor, acıdan kendini kaybetmiş bir halde.

"Doğruyu söylüyor olsan iyi

edersin." "Öyleyim, dostum.

Lütfen gitmeme izin ver-"

"Gideceğin tek yer cehennem." Kafasına sıkılan tek bir kurşunla konuşmayı keser.

Tüm parayı toplayıp yanındaki siyah çantaya dolduruyorum ve silahlarla birlikte yanıma alıyorum.

Bianchi'lerden her şeyi , alacağım. Hayatlarından başlayacağım. Azrail'in onları ziyaret etme vakti geldi.

Depoya , beklediğim son şey çoktan başlamış bir silahlı çatışmaya katılmaktı. Bunun tek iyi kimsenin beni fark etmemesi. Buradaki erkeklerin arasına karışıyorum, bazıları benim gibi siyah kapüşonlu. Burada iki kadın da var ve Agnelo'nun birini boğazından tuttuğunu görebiliyorum. Korkak herifin masum bir kadını savaşına dahil edeceği belliydi.

Bir adam bana doğru geliyor ve ben de karnına bir tekme atarak göğsünden vurup yere düşürüyorum. Kimin kim olduğunu anlamaya vaktim yok. Üzerime gelirlerse, öldürülürler.

Çelik bir kirişin arkasında bir yer buluyorum ve dövüşün geri kalanını izliyorum, Agnelo'yu yakalama şansımı bekliyorum. Bunun için buradayım. Ama onu öldürmeyeceğim. Henüz öldürmeyeceğim. Aida ve Robby güvende olana kadar olmaz.

Kapüşonlu adamlardan biri bir adamı üzerinden atıyor, yeşil gözleri o kadar parlak ki bir an için ağabeyim Dom'a bakıyormuşum gibi hissediyorum. O ve Enzo'nun gözleri aynı renkteydi. Görüp görebileceğiniz en yeşil şey. Ne tesadüf.

"Yapma Jade!" diye bağıyor bir başkası ve ben nedenini anlayamadan uzun boylu sarışın bir kadının silahından çıkan kurşun Agnelo'yu hedef alıyor.

"Lanet olsun!" O piçin ölmemesini umarak inliyorum. Ama onun yerine Agnelo'nun elindeki kadına isabet ediyor. Kadın düşüyor, tam o sırada Agnelo koşuyor ve tabancasını şimdi gözlerini ona dikmiş olan adama doğrultuyor.

Ama onu yakalayamayacak çünkü ben yakalayacağım. Agnelo'nun silahını yere düşürdükten sonra, bir ayağını pisliğin karnının üzerine koyar.

"Sonunda. Seni öldüreceğim," diyor Aida'ya ve bana hayatımız boyunca işkence eden adama. Yine de bu bizim cinayetimiz. Bu adam her ona ait değil.

Kimse beni fark etmeden dışarı çıktım ve silahımın namlusunu adamın kafasının arkasına dayadım. "Silahını indir. O benim."

Kıs kıs gülüyor. "Hayır, dostum. Kafan karışmış olmalı." Sanki ölmekten korkmuyormuş gibi hızlı bir hareketle bana doğru dönüyor. Ve gözleri, diğerleriyle aynı yeşil renkte.

Aida'yı bulmak için ne yapmam gerektiğine odaklanarak içimi yumruklayan sinir bozucu hissi görmezden geliyorum.

Kızgınlık gözlerimin arkasına yerleşiyor ve lanet olsun, bu adamı fena halde öldürmek istiyorum. Çok kendini beğenmiş ve bana şu anda baktığı gibi bakmayı bırakana kadar yüzünü yeniden düzenlemek isterdim. Sanki beni alabilecekmış gibi.

Ama birden bir şey değişiyor, tüm dikkatini bana odakladığında kaşları eğiliyor. Aida'yla birlikte onun çok sevdiği bulmacaları çözdüğümüz zamanlardaki gibi, bir şeyleri yerli oturtmaya çalışır gibi bakıyor.

"Sen de kimsin be?" Sorusu sessizliği yarıyor, gözleri büyüyor, sanki kendi cevabını biliyormuş gibi. Ama bu delilik olurdu. Kimse benim kim olduğumu bilmiyor. Ben çoktan unutulmuş, tarihten silinmiş bir çocuğum. Hatıralarım çoktan yok oldu, sanki hiç var olmamışım gibi. Ondan başka kimse için önemim yok ve şimdi da kaybettim.

Yavaşça içime çekiyorum ve gözlerim gerçekten peşinde olduğum adama dönüyor. Agnelo. Silahım kafasına doğru yükseliyor.

"Ahh, orada," alay ediyor Agnelo. "Ben de seni arıyordum."

"Beni buldun işte." Cevabım sakın, ama içimdeki öfke sanki etrafına ördüğüm kafesten kaçmaya çalışıyor, benden her şeyimi alan adamdan intikam alma arzusunu doyurmaya ihtiyaç duyuyor.

Onu bulduğumda, onu lime lime edeceğim. Acının ne olduğunu öğrenecek ve buna katlanırken ölecek. Bazen göze göz en iyi ilaçtır.

"Bana nerede olduğunu söyle," diye fısıldıyorum. "Onu hangi cehenneme gönderdin?"

Şimdi etrafımızda durmaya başlayan diğerlerinin sesini . İki kadınla birlikte toplam dört kişiler.

Kim bu herifler?

"Tsk, tsk." Agnelo kıkırdıyor ve yerdeyken bile üstünlüğü ele geçirdiğini düşünüyor. "Onu asla bulamayacaksın. Aptal çocuk. Sana söyledim, o asla senin olmayacak. Sonunda ne zaman dinleyeceksin?"

Hırlayarak kükrüyorum, silahımın kabzası tam şakağından vuruyor. "O senin kızın ve sen onu sattın mı? Kime?" Babası olmadığını biliyorum, ama kelimenin anlamıyla onun kızıydı. Onu koruması gerekiyordu. Ondan her şeyini çaldığında o daha çocuktı. En azından onu güvende tutabilirdi ama Agnelo şeytandır ve şeytanın ruhu yoktur.

"Aida'yı mı arıyorsun?" diye soruyor adam ve ben hemen ona tekrar bakıyorum, nabzım hızla atıyor. "Onu nereden tanıyorsun? Onu hiç gördün mü?"

"Hayır, dostum. Özür dilerim. Ama yardıma ihtiyacın olursa, kardeşlerim ve ben, onu bulmana yardım edebiliriz."

Kardeşlerim. Bir zamanlar bende de vardı.

Çenemi sertleştiriyorum. "Yalnız çalışıyorum."

Agnelo'ya bakarken, Aida'nın hangi cehennemde olduğunu söyleyebilmesi için onu buradan çıkarmaya hazırım. "Bu çok güzel." Agnelo'nun yüzünde yapay bir gülümseme belirir. "Sonunda yeniden bir araya geldiler ve

fikir. Keşke kardeşlerim hayatta olsaydı da bu mucizeye tanıklık edebilselerdi."

Bedenim soğuk bir dalgayla kırılıyor, ince bir farkındalık boşluğu dolduruyor.

Neden ? Kim onlar? Kardeşleri öldü mü?

"Ne lan?" diye soruyor adam, aynı derecede şaşkın.

"Neden onlara kim olduğunu söylemiyorsun?" Agnelo bana sertçe baktıktan sonra buradaki tek tek baktı.

Birdenbire, ilk gördüğüm yeşil gözlü diğeri önümde belirdi, bakışları beni çevrelerken daralıyordu.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve sırf istediğim adamı elde etmek için hepsini öldürmek için duyduğum o güçlü arzu yavaş yavaş kayboluyor. Ona baktıkça, bir daha asla bulamayacağımı düşündüğüm bir şeyin farkına varıyorum.

Kardeşim mi? Ham duygular boğazımı tıkıyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Bu gerçekten o mu?

Dom?

Sorular kafamın içinde dönüp duruyor. Hay sikeyim. Sanki tekrar o küçük çocuğa döndüm, ağabeyinin elini tutmasını ve onu her zaman koruyacağını söylemesini istiyorum. Çünkü Dom benim için bunu yaptı. Sahip olduğu her şeyle beni korudu. Okulda, oyun parkında, bana bulaşan herkesi dövmeye hazırdı.

Ve işte on beş yıl sonra burada. Ama beni bu kadar uzun süre koruduktan sonra nasıl benden vazgeçebildiğini soramıyorum. Kendi güvenliği için beni nasıl satabildi? Çünkü benim hatırladığım ağabeyim bu değil.

"Hayır..." Başını yavaşça sallayarak aldığı nefes keskinleşiyor. O zaman kim olduğumu anlıyor. Yüzü bir hüznün nöbetiyle buruşuyor, kaşları çatılıyor. "." Gözleri benimkileri bırakmazken bir avucu ağzının üzerinde geziniyor. "Seni izledim-"

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum, o baktıkça nefeslerim yoğunlaşıyor. Bakışlarımı diğerlerine çevirdiğimde içime bir ağırlık çöküyor. Yeşil gözlü diğer adam... Onu görür görmez fark etmediğime inanamıyorum.

Enzo.

Beni pençeleyen tüm bu lanet duyguları bastırıyorum. Zayıf olamam. Beni ne kadar incittiklerini, beni terk ederek ne yaptıklarını bilmelerine izin veremem.

Tabancayı Agnelo'ya doğrultuyorum.

"Kim o, Dom?" diye soruyor kara gözlü olan, saçlarını alnından uzaklaştırarak.

nefes çekiyorum, kalp atışlarım göğüs kafesime ve az önce konuşan adamın Dante olduğunu fark ediyorum. Öyle olmalı. Çok daha büyük ama ona yeterince bakarsam . Bu o.

Hepsi burada. Ama neden?

"Kendi kardeşini tanımıyor musun?" Agnelo kıs kıs güler, omuzları sallanır.

"Kardeşim?" Enzo alçak sesle konuşur. "Olamaz." Doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve yüz farkındalık damgasını görebiliyorum. "Lanet ."

Dante gelip Dom'un yanında duruyor, beni aşağı yukarı incelerken çenesi geriliyor ve bir küfür mırıldanıyor.

"Matteo?" Dom'un sesi bir gerginlikle kıvrılıyor. "Bu gerçekten sen

misin?" "Sürpriz!" Agnelo ellerini havaya anons .

"Bunca zamandır nasıl burada olabilirsin? ?" Dom kekeliyor, gözleri hala

Ben.

Karşılık çalışıyorum. Kalbim buna dayanamıyor. Bunca zaman sonra, onları tekrar görmek, beni çözüyor. Onlara neden diye sormamanın ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Neden beni aramadılar?

"Bunca zamandır benimle birlikteydi," diye araya giriyor Agnelo. "Öyle değil mi evlat?" "Bana onun nerede olduğunu söyle!" Kükrüyorum. Artık önemli olan bu. Aida ve Robby.

"Üzgün, küçük bir köpek yavrusu gibisin." Gözlerini sert bir şekilde kısıyor, doğrulmaya çalışıyor ama tanımadığım başka bir adam onu geri itiyor. "Şimdiye kadar çoktan gitmiştir. Muhtemelen başka bir ülkededir."

Tabancanın namlusunu kendi alnıma dayayarak derin bir hırıltı çıkardım.

O gitmiş olamaz!

Agnelo, "Onu tek bulmada iyi şanslar," diye atıldı. "Ama onu kurtarmak için bir şans istiyorsan, kardeşlerin ona zamanında ulaşma şansını bitirmeden önce beni buradan götürmen gerekecek."

Gerçekten seni burada bırakacağımı mı düşündün? İnan bana, sana yapacağım şeyler kardeşlerimin yapabileceklerinden çok daha kötü olacak.

"Matteo, lütfen," diye yalvarır Dom. "Sana yardım etmemize izin ver. Sakın onu dinleme. Tek yaptığı yalan söylemek."

Ama onu görmezden geliyorum.

"Lanet olsun, Matteo. Biz senin kardeşiniz." Dante omzuma ama ben onu ittim. "Onu bulmana yardım edeceğiz."

"Benim kardeşim yok." Onu donuk bir bakışla delip geçiyorum. Ciddi olup olmadığımı anlamaya fırsat bulamadan kelimeler ağzımdan kaçıyor. Ama o kadar uzun süre yalnız kaldıktan, beni benim için savaştık kadar seven bir ailem olmadığını bildikten sonra, şimdi aileymişiz gibi davranamam. "Yapabileceğin en iyi şey beni gördüğünü unutmak. Önemli olan yerde hâlâ ölüyüm."

Agnelo'yu tutan kişiye silahımı çekiyorum. "Arkadaşına söyle," diyorum Dom'a. "Agnelo benimle geliyor."

Dom'un izniyle adam geri çekilerek Agnelo'nun kalkmasına izin verdi. Yavaş yavaş ona doğru yaklaşıyorum, kolumu ensesine doluyorum, silahın namlusu şakağına dayanıyor.

Onu , Enzo bağılıyor, "Bekle! Gitme. Seni seviyoruz dostum. Hayatta olduğunu bilseydik seni bulmaktan asla ."

Bu itirafla irkiliyorum, ağırlığı içime çöküyor, bacaklarım ağırlaşıyor. Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Benim... öldüğümü mü düşündüler? Her tek tek baktım.

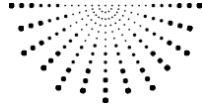
Kardeşlerim.

Ve içimdeki o küçük çocuk kalmayı, gerçeği, şu anda olduğum adamı bilmeyi çok istese de, hayatının aşkını kurtarmayı ailesini kurtarmaktan daha çok .

"Özür dilerim." Dom'un sesi titriyor. Yüz ifadesi kalbim kadar kırık, iliklerime kadar çatlak.

Onlara son bir kez bakıp oradan , bir an daha kalırsam onları hâlâ ne kadar sevdiğimi hatırlamamı engelleyen öfke maskesine tutunamayacağımı biliyorum.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

MATTEO

"BANA NEREDE OLDUKLARINI SÖYLE!" Karnına bir yumruk indirdim, ikimiz de yıllarca ziyan ettiğim o bodrum katına geri döndük.

"Bilmiyorum." Kan öksürüyor, yere yığılıyor, elleriyle karnını . Buraya geldiğimizden beri yarım gün geçti ve bir kurşun olmasına rağmen bana tek bir şey bile söylemedi. Onu tamamen öldürmeden daha ne kadar canını yakabilirim bilmiyorum. Eğer o ölürse, kız da ölür.

Cüzdanından aldığım anahtar setini işaret parmağımda sallıyorum. Burada muhtemelen yirmiden fazla anahtar var. Her birinin ne işe yaradığını, kaç tane lanet hapishaneyi açabileceklerini, rehineleri serbest hayal edebiliyorum. cevap vermeyince çenesine bir yumruk indiriyorum.

"Sakın bana yalan söyleme. Bana söyleyene kadar her bir uzvunu vuracağım." , bir zamanlar benim üzerimde kullandığı zincir şimdi kendi bileğini kesiyor.

"Lanet ." Yüzünü avuçluyor. "Sanırım bir şey kırdın."

"Konuşmaya başla yoksa bütün kemiklerini kırmaya başlarım." Gömleğini avucumun içine almak için diz çöktüğümde ağzıma bir alay kayıyor, şeytanın gözlerine bakıyorum, onu cehenneme geri gönderene kadar bekleyemiyorum.

Kendimi düzelttim ve yüzüne bir yumruk daha indirmeye hazırlandım.

"Sana söylemem gerek evlat." Eliyle çenesini bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. "Seninle gurur duyuyorum. Bak ne kadar ilerledin. Her şey söylenip bittikten sonra seni öldürmek zorunda kalacak olmam çok kötü. Eminim anlıyorsundur."

Ona uğursuz bir gülümseme veriyorum ve sadece bir el bizi ayırana kadar yüzüm onunkine yaklaşıyor. ", değil mi? Öleceksin. Seni öldüreceğim ve bundan zevk alacağım. Ve o ve ben, birlikte bir hayat kuracağız ve sen giderken yaptığın her şeyi bırakacağız."

Kıkırdıyor, başı geriye düşüyor. "Peki daha fazla adamım geldiğinde ne yapacaksın? Hepsini öldürecek misin? Tek mı?" Yüzü alaycı bir ifadeyle dönüyor, gücümü reddediyor. Gücümü.

"Şimdiye kadar birçok kişiyi öldürdüm ve bunu onu bulmam gerektiği sürece yapacağım. Eğer bana nerede olduğunu söylemezsen, o kadar yavaş ölmeni sağlarım ki, daha hızlı olmam için yalvarırsın." Dudaklarım kıs kıs gülerek titriyor. "Beni yarattığını unutuyorsun." Kendimi toparlayıp birkaç adım ötede yerde duran bıçaklardan birini almaya gidiyorum. "Kendine biraz kredi ver."

Arkamı döndüğümde elimdeki bıçağa bakıyor, vahşi bakışlarını gergin bir sırtışla bana geri çeviriyor. Dudaklarının titrediğini görebiliyorum. "O şeyle ne yapacaksın?"

"Şey..." Elimdeki bıçağı çeviriyorum. "Önce isimlerimizi tenine kazıyacağım, böylece etin ait olduğun toprağa bile bizi asla unutmayacaksın."

Nefesindeki hızlı sarsıntı küçük ama yakalamama yetiyor. Yüzümde muzaffer bir gülümseme , sonunda üstünlüğü ele geçirdiğimi hissediyorum. Uzun süre tutsak sonra, şimdi

Anahtarı elinde tutan kişi. Kelimenin tam anlamıyla.

"Oyun oynamaktan bıktım. O kimde?" Küçük bıçağının siyah sapını kavrıyorum, keskin kenarlarında titreşen ışık bıçağının ağzı parlıyor.

Yavaşça ilerliyorum, tüm cevapları elinde tutan adama geri . Benden her şeyi ve herkesi alan adama.

Onu kadar çok incitmek istiyorum ki, kelimenin tam anlamıyla ihtiyaçtan titriyorum. Acı çekmesini istiyorum.  lene kadar kanamasını istiyorum.

"Bunu sana s  yleyebilmem için beni bırakman lazım," diye alay ediyor kalın, kara kaşlarını oynatarak.

"Hâlâ kontrolün olduğunu sanıyorsun, değil mi?"  n  nde durarak, bıçağının göğsünden karnına kadar inmesine izin ve yavaşça, titizlikle, gözlerimi onunkilerden ayırmadan, en ucunun derisini delmesine izin verdim.

 nliyor, bana sertçe bakarken dişlerini sıkıyor. "Siktir git."

"Nasıl hissediyorsun?" Ona ters ters bakmaya devam ediyorum. " nciten değil de olmak?"

"Bana bir bok yapamazsın, evlat." Burun delikleri genişler. "Ben Agnelo Bianchi'yim. Beni duyuyor musun?" "Evet." Omuzlarımı silkiyorum. "Seni duyuyorum."

O daha nefesini bile veremedenden, avucuna öyle sert bıçak ki, bıçak diğer tarafa ulaşıyor. "Ahhh! Seni orospu çocuğu!" diye bağırıyor ama görmezden gelip gömleğini  nden yukarı çekiyor.

Özenle, adını göğsüne büyük harflerle yazdım.

"Seni  ld recekim," diye bağırıyor, çalışan eliyle beni çalışıyor, artık tutmaya çalıştığı cesur cepheyi .

"Bir sanatçıyı çalışırken rahatsız etmemelisin." Bıçağı havaya kaldırıp o ele saplıyorum, bir, iki, belki daha fazla.   imde yanan alevler yüzünden sayısını unuttum.

Homurdanıyor.  ı lık atıyor. Ağlıyor. O orospu çocuğunun ağlamasını duymak için yıllarca bekledim. Keşke Aida burada . Bunu birlikte yapabilirdik.

"Artık daha uslu olduğuna göre," diye alay ediyorum. "Devam edebilirim." Onun adının hemen altında adımı yazdım.

O kadar çok kan damlıyor ki, işim bitene kadar farkına varmıyorum.

"mi?" Kahkahalarım soğuk bir duygu seli ile ısırıyor.

Nefesini sakinleştirmeye çalışırken öksürüyor, göğsü kuvvetle şişiyor.

"Hayır mı?  yi. Nasıl  yle olsun." Minib  ste bulduğum silah zulasına yürüyorum, yere eğilip dokuzlulardan birini . "Sana elimden her şekilde zarar verecekim ama  lmene izin vermeyecekim. Çünkü sana canlı ihtiyacım var. şimdilik. Ama nasıl  lecekim" -silahı kaldırıp zincirli olan eline doğrultuyorum- "işte bu bağlı."

Pop.

Kurşun elinin başka bir yerine girdiğinde yüksek sesle çığlık atıyor ve bu müzik gibi. Gözlerimi kapatıyorum, hafifçe nefes alıyorum, çektiği acının tadını çıkartıyorum. Bu beni bir canavar mı yapıyor? Belki de. Ama için sorun değil.

"Aida ve Robby nerede?" Sakince soruyorum ama nabzım her saniye artıyor. Onları bulmam gerekiyor.  abuk. Bu iş çok uzun sürüyor.

Yavaş yavaş yüzü benimkine doğru kalkıyor, gözleri hâlâ zehir sa arken vücudu titriyor.

"Hâlâ bana söylemeyecek misin? Tamam." Gözümü kırpmadan ayağının tepesine bir kurşun sıkıyorum ve ardından bir korkağın kulakları sağır eden ba ırışını duyuyorum. "Sen kadar bunu yapmaya devam edecekim. Ve kırılacaksın, Agnelo. Söz veriyorum."

Bir anda üzerine çıktım ve bıçağının sanki ele geçirilmiş gibi, hayatta kalmak için onun acısına benim ihtiyacı varmış gibi etinin üzerine düşmesine izin verdim.

"Söyle bana!" Bıçak yanağını, alnını keserken kükrüyorum. "Söyle lan! ?"

Bana bilmem gerekenleri söyleme arzusuyla savaşıyor. Her kesikle, derisinin her dilimiyle savaşıyor, ta ki daha fazla savaşamayana kadar. gördüğü tek şey kanı olana kadar.

Damla.

Damla.

Yağmur gibi dans ediyor, uyluklarındaki, baldırlarındaki kesiklerden yavaşça damlıyor. Ona zarar verebileceğim her yere zarar veriyorum.

"Ben-" diye kekeliyor. "Sana söyleyeceğim. Fuuuuck." Gerçek gözyaşları döküyor.

"Çabuk yapsan iyi olur." Bıçağın ucu çenesinin altındaki noktaya yaklaşıyor, yüzünü bana doğru kaldırıyor ve onu deliyor.

"Nasıl olsa beni öldüreceksin," diye nefes alıyor, acısını gizlemeye çalışıyor ama belli oluyor. saklanamıyor. "Peki neden sana yardım edeyim?"

"Çünkü " - bıçağı daha derine itiyorum- "haftalarca inciteceğim, yavaş yavaş öldüreceğim. En azından bana söylersen, seni daha hızlı öldürürüm."

Nefes almak için öksürüyor. "Ailenizden nefret etmeseydim, aslında sizden hoşlanırdım." "Bunu bir iltifat olarak kabul etmeyeceğim." Dik duruyorum. "Adres. Şimdi."

Derin bir nefes alarak konuşur. "Carlito, onun..." Öksürüyor... "Ailesinin bir fabrikası var.

Oradalar." Bana adresi veriyor ve ben de unutmamak için kafamda tekrarlayıp duruyorum.

Silahlara koşarak onları ve çantanın sapından tutarak merdivenlere yöneldim.

"En azından kovaya işlemene izin verdim," diye sesleniyor ben birkaç adım yukarı çıkınca.

"Gitmem gerekirse ne yapacağım?"

" sıç." Onu kurtarmak için çok geç kalmadığımı umarak kapıdan çıktım.

AIDA

"Çok güzel bir şey, değil mi?" Ethan içimdeyken homurdanarak tıslıyor. ",
sıra bende."

"Daha işim bitmedi." Beni haysiyetimden mahrum bırakırken daha hızlı pompalıyor, ona ait olmayan bir şeyi alıyor. Ölmeyi dileyerek gözlerimi kapatıyorum.

Saatlerdir bu şekilde, uygun gördükleri her an beni kullanıyorlar, bedeni ise hâlâ yerde.

Solgun. Ölmüş.

Ava.

Onu özleyen biri var mı? Ne olduğunu bilecekler mi?

yüzüne baktıkça gözlerimin arkasındaki sızı hızla artıyor - hiç yaşamamışken ölmek için çok genç.

Sıradaki ben miyim? Bedenimi kullanmayı bitirdikten sonra beni öldürecekler mi? Belki de ölürsem daha iyi olur, o zaman Matteo'yla birlikte olabilirim. Onun adını düşündüğümde göğsümde bir sıkışma oluyor.

Çiğ ıstırap. Bu çok fazla. Bir zamanlar kalbimde boşluk, şimdi şeyden yoksun, kaybının acısı ruhuma bir dövme gibi bağlı.

Son birkaç dakikamızın her saniyesini hatırlamaya çalışıyorum. Ne dediğini. Nasıl göründüğünü.

Ama hepsi

Bir anda uçup gidiyor ve ben bunu tam olarak kavrayamıyorum. Her zerrem onu hatırlamak için savaşıyor - o küçük çocuğu ilk gördüğüm andan, sedyede kanlar içinde yatarken gözleri gözlerimi kavradığı andan, bana sevginin gerçekte ne olduğunu göstermek için büyüyen adama kadar birlikte yaşadığımız her anla ilgili her şey.

O bana sahip. Ölümde bile.

Seni çok özliyorum. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Ve bu doğru. Kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı kalbimin bir parçasını elinde tutan tek adamı unutmam değil. O ilk olacak. Son olacak. Her zaman sonsuzluğa sarılmış. "Pinky yemin ederim," fısıldıyorum, sanki bir şekilde sözümü duyabilirmiş gibi, ama nasıl duyabilir ki?

"Sikimi sevdiğini mi söyledin?" Adamın sesindeki zehir kulağımın dibinde tıslıyor ve gözlerim açıldığında arkasında birinin durduğunu görüyorum ve nefesim kesiliyor.

Ağzım hareket etmeye, tek bir hece bile söylemeye çalışıyor ama olmuyor. Eski gözyaşları görüşümü bozuyor ve onun orada durduğunu hayal biliyorum. Bu bir halüsinasyon ya da belki de ben ölüyüm ve bu bir rüya.

Bir parmağı havaya kalkıyor, dudaklarının üzerine iniyor ve bana susmamı söylüyor. Ben de öyle yapıyorum, sertçe baksam da, vücudumdaki tüm tüyler diken diken da. Matteo'nun burada olmadığına .

Ama sonra sanki orada değilmiş gibi ortadan kayboldu. Biliyordum. Zihnim bana oynuyor. "Ne iyi bir fahişe," diye inliyor adam, hâlâ içimde, ama ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Kalbim sıkışıyor, gözlerime yeni yaşlar doluyor.

Lütfen geri gel. Seni bir kez daha göreyim.

"Ne oluyor lan? Neden kıcıma dokunuyorsun, dostum?" Ethan hemen üstümden kalkıp arkasına bakıyor. O bunu yaparken ben de hızla doğruluyorum, pantolonumu kalçalarımın üzerinden geri çekiyorum ve gidebildiğim kadar geriye kayıyorum. Hiç de halüsinasyon görmediğimi fark ettim.

"Aman Tanrım!" Gözyaşlarım yanaklarımda bir yol oluştururken titrek bir el ağzımı kapatıyor. "Buradasın!" Diğer adamın çoktan öldüğünü, cesedinin arkadaşının ayaklarının dibinde olduğunu görerek ağlıyorum.

"Elbette öyleyim, Aida. Senin için her zaman geri geleceğim." Silahını yanına doğrultur.

Ethan şaşkın görünüyor, gözlerini Matteo'dan bana çeviriyor. Tepki vermeye fırsat bulamadan Matteo göğsüne ateş etti. Bir kez. Sonra tekrar ve tekrar, saldırganım yere düşene kadar geriye doğru tökezliyor.

Katliama bakarken kalp atışlarım dalgalanıyor, sonra da buna neden olan kişiye bakıyorum.

Matteo'nun bakışları bir benimkilere kayıyor ve gözlerimi ondan ayağa . Ona doğru yavaş adımlarla ilerlerken beni değerlendiriyor, sanki hâlâ onun hayaletini görüp görmediğimden emin değilmişim gibi. "Matteo, bu gerçekten sen misin?"

İlk başta o da aynı şekilde yavaş yürüyor, ta ki ayakları hızlanana kadar, benimkiler de öyle, ikimiz de aramızdaki kısa mesafeyi koşarak geçiyoruz, birbirimizin önünde durduğumuzda ikimiz de zor nefes alıyoruz. Kaşlarım geriliyor, gözlerimin arkasında nem birikiyor, onun bakışları da kendi duygularıyla doluyor.

"Seni öldürdüğümü sandım." Gözyaşlarım kelimelerimin arasındaki boşluğu dolduruyor, avucum yanağını okşuyor.

Elini benimkinin üzerine kenetliyor, başparmağı tenimi okşuyor. "Neyse ki berbat bir fotoğrafın var." Yüzüne bir sırtıma yayılıyor, gözleri parlıyor.

Gülüşüm hıçkırıklarla boğuluyor. "Matteo..." Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum, yakınına eğiliyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor. Nefeslerimiz acılı bir çaresizlikle karışıyor, elleri başımın arkasına yapışıyor, beni sonsuza kadar ona bağlı tutacak kadar sıkı kavlıyor.

"Biliyorum." Alnı benimkine değiyor. "Tanrım, dek gittiğini sanmıştım." "Ben

kaybolduğumda, sen beni hep buluyorsun."

"Ve her zaman yapacağım," diye nefes alıyor, dudakları şefkatle benimkilere değıyor.

"Pinky yemin eder mi?" Benden bir hıçkırık kaçıyor, boştaki elim omzunu sıkıyor, tırnaklarım sert kaslara batıyor.

"Pinky yemin ederim." Beni kollarına alıyor ve onu öpüyorum, ellerim sırtına doğru sürünüyor, vahşi bir çaresizlikle tutunuyorum. Eğer bu gerçek değilse, eğer bu anı bir şekilde hayal ettiysem, umurumda değil. Sadece onunla tekrar birlikte olma düşüncesi bile yeterli. O beni bu kâbustan çıkarırken başım göğsüne düşüyor.

Dışarı çıkarken, "Daha fazlası gelmeden buradan gitmeliyiz," diyor.

Başımı salladım. "Eve dönüp Robby'yi almalıyız, sonra da uzak bir yere gitmeliyiz. Sadece üçümüz."

Ama benimle aynı fikirde olmak yerine bakışları bulanıklaşıyor ve çenesi seğiriyor.

"Matteo?" Beni bir minibüsün arkasına yerleştirirken omurgamda bir ürperti beliriyor. "Robby nerede?" Nabzım boynumda zonkluyor.

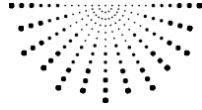
"Bilmiyorum. Burada olduğunu sanıyordum. O piç kurusu öyle söyledi."

"Hayır." Sesim titreyerek başımı sallıyorum. "Sadece Ava vardı, öldürdükleri kız ve ben." Birden midemin bulandığını hissediyorum. "Bekle, hangi piç?"

"Agnelo. Onu bodrumda zincirledim."

Bakışlarım genişliyor. "Beni ona götür. Onu görmem gerek. Robby'nin nerede olduğunu biliyor. Bundan eminim."

CHAPTER TWENTY-NINE

AIDA

"ONU DAHA BULAMADIN MI?" Bodrum kapısı açılır açılmaz ve ayaklarım merdivenlerden aşağı iner inmez Agnelo'nun sözleri beni selamlamak için yükseliyor. "Hadi ama, beni merakta bırakma," diye devam ediyor.

Zayıf gibi görünse de bizimle alay edecek gücü var. Daha önce hiç birinin hayatına son vermek için bu kadar içgüdüsel bir arzu duymamıştım, ama onunkini seve seve yaparım.

Matteo küçük elimi büyük elinin içine sokuyor ve birlikte aşağıya inip çocukların sadece hikâyelerden tanıyabileceği ama bizim tüm kâbuslarımızı gerçeğe dönüştüren canavarla yüzleşiyoruz.

"Altına işedin mi?" Matteo son basamağı soruyor. Gözlerimiz pantolonuna kayınca işediğini anlıyoruz.

"Bez mi lazım?" Kıs kıs gülüyorum. Onu yaralarla kaplı görmek bana tarif edemeyeceğim bir memnuniyet veriyor.

Öksürerek gülüyor. "İşte . Seni özlemişim. Seni gördüğüme sevindim...lanet olsun"-şiltenin üzerinde kayarken yüzünü buruşturdu-"tek parça."

Tereddüt etmeden ona doğru koştum. "Robby'nin nerede olduğunu söylemezsen seni öldürürüm."

"Oh." Kaşlarını çatmış gibi yapıyor. "Çocuk orada değil miydi? Hafızam paslanmaya başladı."

Öksürüyor,

Kan tükürüyor.

Nefeslerim panikle kesiliyor, nabzım hızla atıyor. "Nerede o?" Matteoya dönerek bağıriyorum.

"Bana silahını ver." Elimizi uzatıyorum, o da belindeki çıkarıp bana veriyor.

"Şimdi." Agnelo'ya dönüyorum. "Canını yakmaya devam edeyim mi? Görünüşe göre Matteo şimdiye kadar iyi iş çıkarmış."

Göz kapakları titriyor, sanki uyanık kalmaya çalışıyormuş gibi, ama devam ediyor. "Korkmuyorum..." Acısını kontrol çalışarak duraklıyor. "Bir avuç zavallı çocuk," diye tükürüyor dişlerini sıkarak. "Daha kötülerini de yaşadım."

İçimden bir kahkaha yükseliyor ve o daha tek kelime edemeden silahı eline tutuşturuyorum. Ve durmadım. İçimde tüm öfkeyle çılgılık atıyor, ona tekrar tekrar vuruyorum - kafasına, boynuna, kollarına. Öfkeli darbelerle onu dövüyorum, vücudum vızıldıyor ve ciğerlerinden hayatın kayıp gitmesini izleme arzusuyla karıncalanıyor. Bayan Greco'yu görüyorum, ölümünü hatırlıyorum, Matteo vurulmuş, bu yatağın üzerine düşmüş, benim saldırılarım, Robby'nin gözlerindeki sürekli korku - hepsi bir film gibi gözümün önünden geçiyor.

Kollar arkamdan beni sarıyor ve Matteo'nun sesi beni sakinleştiriyor, yaralarımın hayaletlerinin bana sahip olmaya devam etmesini engelliyor.

"yok, aşkım. Sus. Tuttum seni." Bir çılgılık atarak kollarına ve boynuna sarıldım, o bana sarılırken göğsüne hıçkırarak ağladım. "Söz veriyorum, ona ne istersen yapabilirsin, ama Robby'yi bulduktan sonra."

"Tamam," diye burnumu çekiyorum geri adım atarken. Başparmakları iki gözümün altından geçiyor.
"Bir şey vermediğin için teşekkür ederim.

bana karşı. Onun ölümü için seni suçladım ve bunun için çok üzgünüm. Lütfen beni affet."

"Tek bir lanet şey için bile benim affıma ihtiyacın olmadı, ama bunu söylememe ihtiyacın varsa, evet, seni affediyorum."

Agnelo öksürüp inliyor ve dikkatimiz tekrar ona yöneliyor. "Konuşmaya hazır mısın?" Ben soruyorum. "Yoksa devam edeyim mi?"

"Annesi." Kan tükürüyor. "Annesi ve Cavaleris, onlar..." diye inliyor, "... onu yakaladılar."

Matteo kaskatı kesiliyor, yüz ifadesi gerginleşiyor.

"Yani annesi hapiste değildi, öyle mi?" Başımı sallıyorum, yüzümde tiksinti belirliyor. "Onu da götürdün, değil mi?"

"O *benim* çocuğum." Yavaş yavaş ölürken bile gözleri sertleşiyor. "Benim akrabam. Senin gibi değil." Üst dudağı kıvrılıyor, dişlerinin arasından kan akıyor.

"gelen en güzel şey akraba olmadığımızı öğrenmek oldu. Ve etme, Robby senin gerçekte kim olduğunu asla bilmeyecek."

Hiçbir şey söylemeyip sadece cesaretle bana baktığında, elimdeki silahı kaldırıp kafatasına saplamaya hazır hale getiriyorum.

"Babam kimdi?" diye sordum. "Annemin adı neydi?"

"Cüzdan," diyor zincirsiz elini yüzünü örtmek için kaldırarak. "Cüzdanı ofiste, alt çekmece. Babanın kim olduğunu bilmiyorum ama ehliyetinde adı var."

Bir saniye bile kaybetmeden merdivenleri hızla , kollarımda bir ürperti dolaşiyor.

Ofise vardığımızda Matteo, "Robby'nin annesi," dedi. "Kardeşlerimle birlikte."

"Kardeşlerin mi?" Çekmeceyi açarken şaşkınlık çöküyor üzerime.

"Cavaleri. O benim. Matteo Cavaleri."

Ağzım açık kaldı. Bana tam adını hiç söylememişti, sorduğumda bile.

"Onları gördüm," diye itiraf ediyor ve gözlerindeki acıya tanık oluyorum. "Dışarıda seni ararken."

"Ne? Aman Tanrım!" Çekmeceyi karıştırıyorum, dikkatim onunla benimkiler arasında gidip geliyor. Annemin cüzdanını bulma görevi. "Nerede yaşadıklarını biliyor musun? Seni neden terk ettiklerini? Agnelo her konuda yalan söylüyor olabilir. Öyle olmadığına, kimsen olmadığına inanmak istediğini biliyorum ama ya seni hiç vazgeçmedilerse? Ya hikayede daha fazlası varsa?"

Ben tüm kâğıtları yere atarken Matteo sanki söylediklerimi düşünüyormuş gibi görünüyor. Sonunda onu görüyorum; dikdörtgen kahverengi bir cüzdan, derisi parmak uçlarımda altında hâlâ yumuşak.

Ona bakarken kalbim hızla çarpıyor, Matteo'nun ayak sesleri yaklaşıyor, ta ki yanımda belirene kadar. "Aç şunu," diye mırıldanıyor.

Ama yapamam.

"Korkuyorum." Sözcükleri yutkunuyorum, midemde bir korku çalkalanıyor. "Çok uzun zamandır onu merak ediyordum. Ve şimdi, onu tanımaya hazır mıyım bilmiyorum, çünkü o asla benim annem olamayacak, Matteo." Gözlerim yaşlarla doluyor, öyle ağır ki bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyorlar. "Beni asla sevmeyecek. O..." Hıçkırıklara boğuldum. "Beni asla tanıyamayacak."

Anında yüzümü kavırıyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Ama onu tanıyabilirsin. Bir şekilde, ona daha önce hiç sahip olmadığın kadar sahip olacaksın. Ve inan bana, sevdiklerini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ama o seni istedi. Seni korudu." Çenemi iki parmağının arasına aldı. "Aç şunu, Aida. Bana onun adını söyle."

Sinirlerim vücudumdan aşağı yuvarlanıyor ve titreyen bir elle düğmeyi açıp kapağı kaldırıyorum... ve işte orada öyle.

Gülümsemesi geniş, saçları sarı ve dalgalı. Onu rüyalarımnda tam olarak hatırladığım gibi, sanki koparıp rüyalarımın içine yerleştirmişim .

"O çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Öyle. Tıpkı senin gibi." Kolunu omzuma doluyor ve beni yanına yatırıyor, ikimiz de ona bakarken başımın üstünü öpüyor.

"Cecilia Robinson," diyorum. "Bu Aida Robinson olduğum anlamına mı geliyor? Bu benim adım mı yoksa o mu değiştirdi?"

"Gidip ona soralım," diyor bana. "Sonra da Robby'nin gerçekten güvende olduğundan emin olmak için gidip kardeşlerimi bulalım."

"Umarım öyledir. Umarım içimizden biri ailesini geri alabilmiştir." Keskin bir sızı göğsüme çarpıyor. "Onlarla konuşacak mısın?" Ona bakıyorum, bir parça uzaklaşıyorum.

"Bilmiyorum." Bakışları yere atlar. "Çok fazla zaman geçti. Gerçekten umursadıklarından şüpheliyim." "Her şeyine bahse girerim ki seni hâlâ seviyorlar." Parmak uçlarımı yanağında ve gözleri benimkilere . "Her gün hâlâ hayatta olmanı diliyorlar. Bir şansın var, Matteo. Asla sahip olamayacağım bir şey.

annemle olsun."

Elini tutup sıkıyorum. "Robby'yi bulacağız ve sen de onlarla konuşacaksın. Benim için." Ama bu onun için. Buna ihtiyacı var. Bunca yıl sonra bile acısı hâlâ çok taze. Hayatıyla ilgili gerçeği öğrenmeye benim kadar ihtiyacı var.

Çekmeceyi kapatıp cüzdanı yanıma alırken hiçbir şey söylemiyor. Ama aşağı inmeden önce dikkatim Agnelo'nun her zaman burada, odanın köşesinde beyzbol sopasına yöneliyor. Eminim onu pek çok kez kullanmıştır ama amaçladığı şekilde değil.

"Bir saniye," diyorum, onu almaya gidiyorum. " ne yapacaksın?" "Onu bununla ."

Duraklıyor, ensemini avucunun içine alıyor, gözleri derinlere dalıyor. "Sana engel olmayacağım."

Bu işi sonsuza dek bitirmeye hazır bir şekilde bodruma inmeye başladık. Ama birden her şeyi almadan bu korkunç yerden ayrılamayacağımızı hatırlıyorum. "Bana resimler, ailenin fotoğrafı, onları almalıyız."

"Kahretsin, evet."

Merdivenleri aceleyle çıkıyoruz ve odama girdiğimizde, o yatağı kaldırıyor, ben de elimizde tuttuğumuz tüm parçaları -çizdiği eskizlerimi, günlüğümü, bir zamanlar mutlu olan ailesinin resmini- alıyorum. Artık hepsi bizim. Agnelo onları .

Fotoğrafı elimden alıyor ve derin bir konsantrasyonla ona bakıyor.

"Seni seviyorlar," diye güvence veriyorum, sırtını okşuyorum, bunun doğru olması gerektiğini biliyorum. "Seni çok seviyorlar.

Onların bebek kardeşi."

Her nefes alışında omuzları daha da yükseliyor. "Belki." İç geçiriyor ve bunu söyleme şekli kalbimi parçalıyor. İçindeki kırılganlık o kadar güzel ki, ona ve asla bırakmamak için can atıyorum.

Güçlü ama hassas. Hâlâ kırık ama pes edecek kadar da çürük değil. Ve tanıştığımız andan beri yaptığı şey de bu, savaşmak. Ama belki de bu kavga sonunda bitebilir. Belki biz kazanabiliriz.

Fotoğrafı cebine koyuyor ve birlikte bodruma dönüyoruz.

Agnelo bizi duyduğunda bu kez tek kelime etmiyor, öksürüğü daha da şiddetleniyor. "Adım Aida mıydı?" Ona doğru adım atıyorum. "Yoksa bu mı yalan?"

Konuşmakta zorlanarak, "Seni o aradı," diye telaşlandı.

"Öldür beni." Gözleri kıpkırmızı olmuş bir halde, boşluğa geçmeden önce ayak sesleri yeri hafifçe Matteo'ya yenik bir bakış fırlatıyor.

"Seni öldürmeyeceğim. O öldürecek."

Bir haykırışla havaya kaldırdım. "Bu annem için!" Boynuna doğru öyle bir güçle savruluyor ki, vücudum titriyor.

İnliyor, hâlâ çok canlı ve ben buna seviniyorum.

"Bu Bayan Greco için!" Kafasının sert darbe daha indirdim. "Robby için!" Ona iki kez daha vurdum, kafatası yol verdi, beynine itti. Ama durmadım. "Matteo için. Ailesi için. O adamların bana yaptıkları için! Ava için! Ahhh!" O adamlar beni kafesten çıkarıp istediklerini yaptıklarında çektiğim acılar için yıllardır öfkeyi ona yağdırmaya devam ederken çaresizliğimin derinliklerinden çığlık kopuyor. Ama artık beni bir hayattan alıkoymasına izin vermeyeceğim. Özgürlüğüme el koymasına da izin vermeyeceğim. Artık bana sahip olamaz. Ben onun .

"O artık öldü." Matteo bir elini omzuma atıyor ve ben hareketlerimi yavaşlatıyorum, yaptığım şeye bakarken sert nefesler veriyorum. Agnelo artık tanınmaz halde, kafatası çökmüş, kanı ve bir zamanlar olduğu kişinin parçaları yatağın üzerine yayılmış. Sopa büyük bir gürültüyle yere düşüyor ve Matteo'nun sevgi dolu kollarında ağlayarak paramparça oluyorum.

"Her şey bitti," diyor. "Sonunda özgürüz."

MATTEO

Evin izliyoruz, korlar havada öğle güneşini selamlıyor ve yavaşça yere sürükleniyor.

O evde bizden parçalar var, yatarken onun elini tutmak, daha iyi günlerden bahsetmek, şimdi pekala bizim olabilecek bir geleceği hayal etmek gibi o kadar da kötü olmayan şeyler. Ama hepsinden öte, bir hapishaneden başka bir şey değildi ve içindeki her şey en ufak bir rüyada maskelenmiş bir kabustu.

Sonunda öldü. Eti ve kemikleri ateşe verildi. Artık bize zarar veremeyeceğini, kimseye zarar veremeyeceğini bilmek biraz olsun rahatlatıyor.

Onu öldüresiye dövdükten sonra çözdük ve evi ateşe vermeden önce mutfaktan aldık. İtfaiyenin onun düşünmesi için yeterli kanıt umarak cesedinin yanına bir silah ve kibritlerin geri kalanıyla birlikte bir kutu bıraktık.

Onu tutarken, gözleri bana onu öldürürkenki çılgınlığını hatırlatan alevlere takılı kalıyor.

İzlemesi çok zordu. Kanlı sahneler umurumda olduğu için değil ama kızın tuttuğu travmaya dair gerçek bir fikir edindim.

Sonra bu konu hakkında konuşmadık. Sadece ona sarıldım. Ağlamasına izin verdim. Sanırım bu onun yalnız olmadığını anlaması için yeterliydi. Bir daha asla yalnız kalmayacağını. Artık zincirli değilim. Her zaman onun yanında olacağım. Kimse bizi bir daha ayıramayacak.

Lastikler kaldırımda gıcırıyor ve elim anında silahıma gidiyor, belimden çıkarıyorum. "al," diyorum ona. "Bunlar Agnelo'nun adamları ve seni öldürmekte tereddüt etmeyecekler."

"Onlarla savaşabilirim," diyor bana.

"Yapabileceğini biliyorum ama senin güvende olduğunu bilerek daha iyi savaşırım."

Başını sallıyor, arabalar yaklaşırken beni hızla öpüyor ve koşarak evin en sağındaki sütunlardan birinin arkasına saklanıyor.

Bileğimden bir silah daha çıkararak gelen araçlara bakıyorum, hepsini alt hazırım.

Üç siyah cip garaj yoluna hızla ilerliyor ve ben birinin ön tarafına uyarı ateşi açarak bir farı söndürüyorum. Duruyorlar, öylece oturuyorlar, camları renkli için içeride kimin olduğunu göremiyorum.

"Vay ," diyor adamlardan biri, camı onu duyabileceğim ama göremeyeceğim kadar indirerek. "Seni öldürmek için burada değiliz, kardeşim."

Titreyerek bir adım geri çekiliyorum, kalp atışlarım .

Ben bir şey söylemeyince devam etti: "Yani artık dışarı çıkabilir miyiz, yoksa bizi dondurup dondurmayaacağından hâlâ emin değil misin?"

Titreyen bir elle silahımı indiriyorum ve kapılar açılıyor. Depodaki adamlar teker teker dışarı çıkıyorlar.

Kardeşlerim.

Ciğerlerim alamadığım nefeslerle ağırlaşıyor, onları tekrar gördüğüme inanamıyorum.

Neden geldiler?

"Yaptığın şey hoşuma gitti." Enzo çenesini yanan eve doğru kaldırıyor ve arabadan benimle konuşanın o olduğunu fark ediyorum. "Ama biri yangını polisi aramadan önce ikinizi de buradan götürsek iyi olacak."

Dom ve Dante onun hemen yanındadır, yüzleri asıktır.

Aida dışarı çıkıyor, elimi tutana kadar neredeyse sessizce adım atıyor boştaki elini onlara uzatıyor. "Ben Aida," diyor Enzo'ya. "Duyduğuma göre Matteo'nun kardeşleriymişsiniz."

"Vay canına, meşhur Aida," diyor Dante. "Raquel ve Chiara senin için gerçekten endişeleniyor. Seni evde ."

"Robby seninle mi?" Aida'nın sesi umutla kabarıyor.

"Evet," diyor Enzo ona. "Annesi Jade'le birlikte. Güvende."

Kocaman bir oh çekiyor, vücudu neredeyse sarkıyor. "Tanrı'ya şükür. Ben de bu konuda yalan söyledi diye endişelenmiştim."

"Hayır." Enzo sırtıyor. "O orospu çocuğu ona zarar vermeden önce onu bulduk."

Işıltılı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "O güvende," titriyor. "." "Evet." Parmak uçlarımla yanağını okşuyorum. "."

"Bak," diye araya giriyor Dante. "Kızlar bizimle eve umuyor." Şimdi bana bakıyor. "İkinize de." Sözlerinde bir duraksama var. "Matteo... Çok özür dilerim. ," diye , arkasını dönüyor, ellerini ensesinde kavuşturuyor.

Dom bana doğru yaklaştı. "Sana söylemek istediğim çok şey var." Keder sesini kalınlaştırıyor. "Ama hayatta olduğunu düşünseydim, seni vazgeçmezdim. Asla. Seni bulmak için kıyameti koparırdım." Gözleri tekrar açmadan önce bir anlığına kapanıyor. "Sanki her gün yeniden vurulduğunu görüyorum."

"Orada mıydın?" Sonunda başardım. "Babam ve benimle mi?"

"Evet." Başını sallıyor. "Orada saklanıyordum ve Faro'nun hepimizi tehdit ettiğini duyunca eve koştum ve oradan ayrıldık. Ama senin gittiğini sanıyordum. Hayatta kaldığın hakkında hiçbir fikrim yoktu." Çenesi esniyor. "Hâlâ nefes alıp almadığını görecektir kadar uzun için hep pişmanlık duyacağım."

"Yani benim hayatımı seninkiyle hiç takas etmedin mi?"

Başını sallıyor. "Sana böyle mi söyledi?" Yan tarafında bir yumruk oluşur. " çocuğu." Nefes alışverişlerini kontrol etmek için bir saniyesini ayırıyor. "Gerçekten sevdiğim tek kardeşimi terk edeceğimi mi sandın?"

"Siktir , adamım." Enzo ona arkadan dirsek atar.

Görünmez bir çekim boğazımın arkasını kesiyor. Bir yanım onunla savaşmak isterken diğer yanım bırakıp gitmek istiyor.

Dom avucunu omzuma koyuyor, ona inanmam için duyduğu çaresizlik gözlerinden . Ve ona inanıyorum. Ona baktığımda, bana yansıyan aynı kırık adamı buluyorum. Hayatta farklı yollardan geçmiş olabiliriz ama bu diğerinden daha iyi yapmadı. Agnelo yalan söylemişti. Hayatını yalan söyleyerek geçirdi. Kendine. Bize. Herkese.

"Seni seviyoruz," diye söz veriyor. "Her zaman sevdik." Dom'un kolları beni sıkıca sarıyor ve ben de kollarımın ona dolanmasına izin veriyorum.

Babamız öldüğü andan beri bedenimde taşıdığım bu ağırlık bir anda yok oluyor.

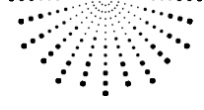
Bana sarıldığında, bir zamanlar olduğum o çocuğa geri . Sarılmak için kardeşine , onu herkesten üstün gören çocuğa.

Ve . Acıyı. Öfkeyi. Korkuyu. Hepsini bıraktım, sanki zincirlerimin sonuncusunu da yakmışım gibi.

Dom, bir zamanlar yaptığı gibi, " yok kardeşim," diyor. ". Artık evindesin." Ve çocukluğumdan beri yapmadığım bir şeyi yapıyorum.

Ağlıyorum.

OTUZUNCU HAPTE R

AIDA

ONU KARDEŞLERİYLE BİRLİKTE, bunca yıl sonra yeniden bir arada görmek bana çok büyük bir mutluluk verdi. Kardeşlerinin her biri ona sarılırken gözyaşlarımın yüzümden nasıl aktığını görmekten utanmıyorum.

Enzo'nun evine giderken Dom bize babasını ve Matteo'yu beri neler yaşadıklarını anlattı. Bu kadar genç yaşta tek başıma olduğumu, sokaklarda ve evsizler barınaklarında yaşadığımı hayal bile edemiyorum. Ayrıca Chiara'yı nasıl tanıdığını, onu sevdiğini, Dante ve Raquel'in de birlikte olduğunu, Robby'nin annesi ve Enzo'yu da anlattı. Her iki kuzenimin de kendilerine değer bir erkek bulduklarını bilmek güzel.

Dom cipini geniş bir malikanenin yoluna park eder. Agnelo'nun evinin büyük olduğunu sanıyordum. Bu üç tane gibi.

Sinirlerim midemde aşınıyor ve kuzenlerimi görme, onlara neler yaşadığımı ve neden onları görmeme izin verilmediğini anlatma düşüncesiyle ürperiyorum.

Beni neden sakladığı şimdi daha iyi anlaşılıyor. Gerçek kimliğimin ortaya çıkmasından endişe ediyordu. Ama onları görmekten duyduğum tüm endişeye rağmen, Robby'yi kollarıma almak, onun gerçekten orada olduğunu bilmek için sabırsızlanıyorum.

"Hazır mısın?" Matteo kulağıma fısıldıyor, sesinin temposu korkularımı yatıştırıyor. "Hayır. Ama olmak zorundayım. Ve senin yanımda olman" -vücudumu ona doğru çeviriyorum- "beni mümkün olan her şey."

"Seni seviyorum, Aida." Alnıma bir öpücük kondururken gözleri derinleşiyor. "Seni o zaman da sevdim. Şimdi de seviyorum. Ve aradaki her boşlukta da seni seveceğim." Kalbim neredeyse boğazımda atıyor, elim onunkini kavıyor. Sonunda özgür olduğumuzu anlamam hâlâ zaman alacak. Agnelo artık bizi kıramayacak. Aramızdaki bağ sonsuza dek sürecek.

Arabadan iniyoruz ve kardeşlerinin arkasından el ele yürüyoruz. Bir nefesle ürperiyorum, onun yanına yaslanıyorum, kolu etrafımda dolanıyor, eve girerken beni kendine çekiyor.

"Aida!" Robby beni görür görmez bağırıyor ve ben gözyaşlarına boğuluyorum, diz çöküyorum, o uzanmış kollarıma koşarken hıçkırıklarla nefes alıyorum. "İyisin!" Öksürüyor, biraz hırıltılı nefes alıyor ve onu son gördüğümde hasta olduğunu hatırlıyorum.

"İyiyim," diye nefes alıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi hissediyorum." Bana bakmak için kendini geriye itiyor. "Hastaneden ilaç aldım."

Hastane mi? Aman Tanrım.

Gülümsemeye zorlayarak tepki vermemeye çalışıyorum. "Ah, dostum. Orada seninle ilgilenmelerine sevindim." "Burada olduğun için çok mutluyum!" Sırıttıyor ve bana tekrar sarılıyor. "Seni özledim, Aida."

"Seni çok özledim." Ona sarıldığımda göz kapaklarım birkaç saniyeliğine sıkıca kapanıyor. baktığımda iki kuzenimi de görüyorum, yüz ifadeleri yumuşak, gözyaşları yüzlerini ırpıtmış.

bakışları da. Yanlarında uzun boylu, sarışın bir kadın var. Gülümsemesindeki nezaket, o gözler... Bu Robby'nin annesi. Oğlunu aldığım için benden nefret edeceği korkusuyla kalbim sıkışıyor.

Robby elimi tutarken ayağa kalkıp onlara doğru ilerliyorum. Alt dudağımı ısırarak ona hemen "Özür dilerim," diyorum.

"Pardon?" Kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Ona sahip olduğum için... Bilmiyorum."

"Oh, hayır." Başını sallıyor, bakışları parlıyor. "Eğer sen olmasaydın, oğlum sevilmenin ne demek asla bilemeyecekti ve sen onu ben sevdin. Bunun için her zaman minnettar olacağım." Bir parmağını gözlerinin altına götürüyor. "Ve Bayan Greco, o da burada mı? Ona düzgün bir şekilde teşekkür etmek istiyorum."

Gözlerim ayaklarıma düşüyor.

"Oh," diye fısıldıyor. "Özür dilerim." Eli benimkini , nazıkçe kavlıyor.

Robby'nin elinin arkasını , o da annesinin yanına koşuyor ve kollarını annesinin kalçasına doluyor. Olması gereken yer orası. Ona yeterince sahip oldum.

Chiara ve Raquel şimdi yanıma geliyorlar. "Seni gördüğümüz için ne kadar mutlu olduğumuzu bilemezsin." Raquel kendini bana atıyor ve sıkıca sarılıyor.

"Olan biten her şey bizi çok endişelendirdi," diye ekliyor Chiara. "Dom bana Matteo'nun seni aradığını söylediğinde, lanet olsun, senin peşinden kendim gitmek istedim."

"Ve yapardı da." Raquel geri çekilir ve "Eğer onu durduran adamlar , dövüşmeye giderdi" der.

Chiara omuz silkiyor, ağzının kenarını yukarı kaldırıyor. "Sonuçta babamı

ben öldürdüm." Gözlerim dönüyor. "Faro öldü mü?"

"Ah, kız arkadaşım." Chiara kolunu omzuma atıyor ve bizi kanepeye . "Arayı kapatmamız gereken çok şey var."

Biz de öyle yaptık. Bana Bianchi'lerin hepsinin öldüğünü söylüyorlar ve bu haber üzerine Matteo ve ben birbirimize bakıp gülümsüyoruz. Her şey gerçekten bitti. Artık bize asla zarar veremeyecekler. Ama ilk defa bu aileye ait olmadığım için üzülüyorum.

"Sana söylemeliyim..." Diğer kızlara dönüyorum. "Ben senin kuzenin değilim. Agnelo..." Sığ bir nefes alıyorum. "Annemi ve beni kaçırdı, yani biz-"

"Ne değil?" Chiara kollarını kavuşturup çenesini yukarı kaldırıyor. "Aile değil mi? Çünkü seni burada durdurumama izin ver. Onun yüzünden büyürken yakın olamamış olabiliriz ama sen her zaman bizim ailemiz olacaksın. Kan her zaman sudan daha kalın değildir, kuzen. Bunu hepimiz herkesten daha iyi bilmeliyiz. O yüzden..." Dizime bir avuç . "Bize takılıp kaldın."

Raquel arkasından yumuşak bir gülümsemeyle başını sallıyor. Konuşmakta zorlanıyorum ve şu anda hissettiğim minnettarlık ve sevgiyi nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için tek yapabildiğim ağlamak gibi görünüyor. Yakın büyümemiş olabiliriz ama onlar için bunun bir önemi yok. Beni kendilerinden biri olarak kabul ettiler ve bunun için her zaman minnettar olacağım.

Chiara daha da yaklaşarak beni kollarıyla . "Bir daha sana bulaşan olursa bana söyle, pişman sağlayacağım."

"Bilmiyorum," diye araya giriyor Matteo. "Agnelo'yu öldürme şekline bakılırsa, seni savunması için ona ihtiyacın olabilir." Gözlerimiz buluşuyor ve bana gururla bakıyor.

"Gerçekten mi, şimdi mi?" Chiara geri çekiliyor, bakışları daralıyor. "Bir de aile olmadığımızı söylüyordun."

Raquel kurşun yaramla ilgilenip beni pansuman ettikten sonra, bayanlar yetiştirmeye devam ederken biz de köşedeki bara doğru yöneldik. Raquel kurşunun sadece sıyırdığı için şanslı olduğumu söyledi. Açıkçası kardeşlerim fark edene kadar her şeyi unutmuştum.

"Bu da ne böyle?" Bardağımdaki bal rengi sıvıyı kokluyorum ve merakla Enzo'ya bakıyorum. "On beş yıldır bir bodrumda yaşadığının farkındasın, değil mi?"

Enzo ve Dante kıkırdıyor, kendi içkilerini yudumluyorlar. "Lanet olası gösterişçiler," diyorum nefesimin altında.

"Bir hafta ver, bizim kadar kolay içiyor olacaksın." Enzo omzuma bir tokat attı. "İyi, siktir " Bir yudum alıyorum ve.. "Kahretsin! Bunun tadı göt gibi. Ne lan?"

"Sana bir bira getireyim." Dom gülüyor, mini buzdolabından bir tane almak için eğilirken tüm vücudu sallanıyor.

"Küçük kardeşim hafif sıklet. Ona yavaş başlamalıyız," diye Dante.

Dom kapağı bana soğuk bir şişe uzatıyor. Bu sefer bir yudum aldığımda, o pisliği çöpe atmak istemediğimi hissediyorum.

"Bak," diyor Dom bana, aniden ciddi görünerek. "Para ve diğer şeyler konusunda hiçbir zaman endişelenmene gerek olmadığını bilmeni istiyoruz. Artık bol bol paramız var. Bizim olan senindir."

"Bu doğru," diyor Enzo. "Arabalarım hariç. Onlara dokunamazsın."

"Evet, haklı," diye ekliyor Dante. "Orası kutsal bölge."

"Ne zaman bunlardan bir tane alacağım?" bir yudum daha yutuyorum, sadece yarı şaka yapıyorum. Bir tane alsam iyi olurdu, böylece Aida'yı bir zamanlar onu götüreceğime dair kendime söz verdiğim tüm randevulara götürebilirdim.

"Oh, seni ." Enzo kolunu omzuma atıyor. "istersen. Hatta sana üç tane alırım."

"Bir tane iyidir." Kıkırdıyorum.

Bana daha çok ne iş yaptıklarını ve bulundukları yere nasıl anlatıyorlar. bir şeyler elde etmelerine sevindim, yaşadıkları herhangi bir şeyin yerini tutacağından değil, ama en azından hayatlarının geri kalanında mücadele etmediler.

"Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa," diyor Enzo, "bunu gerçekleştiririz."

"Evet." Dom başını sallıyor. "Hazır olduğunuzda size kendi evinizi alabiliriz ama istediğiniz kadar Chiara ve benimle kalabilirsiniz." Daha önce bize evini teklif etmişti ve biz de kalmayı kabul etmiştik.

"Teşekkür ." Boğazıma bir yumru oturdu. Gerçekten burada olduğuma inanamıyorum. Sanki bir rüya gibiydi. "Belki bizim için yapabileceğin bir şey vardır."

"Herhangi bir şey." Dom'un bakışları sertleşir.

"Bu kadın, Alison Greco, onu öldürdüler. Ailesini bulmak istiyoruz. Bu Aida için çok anlamlı olur. Onu öldürdüğümü kimseye söyleyemezdim. Bu sadece Aida ve benim bileceğim bir şey.

"Tamamdır. adamlarımı çağırabilirim." Cep telefonunu çıkarır.

O yazarken ben devam ediyorum: "Bulmaya çalıştığı başka biri daha var. Biyolojik babası. Adını bilmiyoruz ama annesinin adı Cecilia Robinson'dı." ". Adreslerini yarına kadar size ulaştıracağıma söz veriyorum."

"Teşekkürler." Cebimde babamla çektiğimiz fotoğrafın olduğunu hatırlıyorum. Elim cebime uzanıyor ve dikkatlice çekip çıkarıyorum.

Enzo elimdekini görünce kolunu bırakıyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "O hâlâ sende mi?"

Diğer kardeşlerim de yaklaşıyor ve onların da gözleri fotoğrafa gidiyor. "Kahretsin, ne kadar aptal görüldüğümüze bak." Dante gülüyor.

"Evet, öyle. Ben mi? Ben iyi görünüyorum." Enzo kaşlarını sallıyor ve ben başımı sallıyorum. Pek değişmemişler.

"Annem ve babam bizi tekrar bir arada görmekten mutlu olurlar," diyor Dom. "Sence bizi görebilirler mi?" Ben soruyorum. Dante iç geçirir. "Yapabileceklerini düşünmek isterdim."

Şimdi Dom'un evindeki boş yatak odalarından birinde yalnızız, sadece Aida ve ben. Bana birkaç kıyafet bıraktı ve görünüşe göre bedenlerimiz aynı.

Chiara Aida'ya da uyuması için bir şeyler vermişti ve ben burada korkmuş küçük bir çocuk gibi lanet parmaklarımla oynarken o banyoda değiştiriyordu. Onunla aynı yatağı paylaşıp nasıl sertleşmeyeceğim? Yaşadığı onca şeyden sonra bu imkansız ve yanlış.

Yatak uzaklaşabileceğim kadar büyük, ama ya yakın olmak isterse?

Banyo kapısı açılıyor ve gözlerim ona kayıyor. Uzun beyaz tişörtle dışarı çıkıyor, kalçalarının üst deşiyor, altında da bir şort var. Basit bir tişörtün bir insanda bu kadar güzel durabileceğini hiç düşünmemiştim.

Evet, bu kötü.

"Bu iyi görünüyor mu?" Ağzını gergin bir şekilde büküyor.

Bu tedirginlik beni ne kadar güzel olduğundan şüphe ettiği günlere götürüyor ve hemen onu rahatlatmak istiyorum. "görünüyorsun," diyorum, yataktan kalkıp ona doğru yaklaşıyorum, bir parmağım omzundan parmaklarının ucuna kadar iniyor. Arkamda bıraktığım tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum.

Yutkunurken nefesleri kesiliyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Avucunu yüzüme doğru uzatarak beni sabit tutuyor. "Her şeye birlikte sahip olmamızı istiyorum," diyor. "Seninle olmak istiyorum, sonuna , ama..." Derin nefes alırken kaşları çatılıyor.

"Hey..." Elini kendi sıkıyorum. "Her neyse, söz veriyorum sorun yok. Bana söylemekten korkma."

Başını sallıyor. "Sadece korkuyorum, Matteo. Benimle ilk kez seviştiğinde onların yüzlerini göreceğim için korkuyorum."

Lanet olsun. Lanet kalbim.

"Sen hazır olana kadar bekleyeceğim." Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmesini umarak gözlerinin içine bakıyorum. "Ne kadar sürerse sürsün, hiç gerçekleşmese bile. Benim için önemli olan tek şey sensin, Aida. Her zaman."

"Seni seviyorum, Matteo." Ayağa kalkıp dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken sesi titrekleniyor ve alçalıyor, duygusallaşıyor. Aynı anda ben yüzümü indiriyorum ve şefkatle dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor.

her saniyesini, hissini, tadını hatırlamak istercesine öpüyorum. yavaşça öpüyorum, sanki bunu ilk kez yapıyormuşum gibi, avuçlarım yavaşça sırtından yukarıya, saçlarının kalın, yumuşak tellerine doğru tırmanıyor.

Beni daha derin öperken inliyor, parmakları beyaz tişörtümün altına uzanıyor ve ben tamamen uzaklaşana kadar bunu yaptığımı fark etmeden dokunuşundan kaçıyorum.

"Sorun nedir?" Ellerini kendi etrafında sarıyor, yüzünde belirsizlik var.

"Sorun sen değilsin. Sadece-" O kırıŖta asılı kaldığım sırada yediğim dayaktan dolayı sırtımda oluŖan yara izlerinin onu tiksindirebileceğini ona nasıl söylerim?

"Matteo, benim." Bakışları kendimden Ŗüphe duymamı kesiyor ve bir elini göğsümün ortasına koyuyor. "Sen de bana her Ŗeyi anlatabilirsin."

"Yapabileceğimi biliyorum." Dokunuşuna bakıyorum, kalbim yenilenmiş bir tutkuyla çarpıyor. "Sırtımda çirkin yara izleri var. Onları görmeni istemiyorum." Aslında hiç bakmadım ama ellerimi oralarda gezdirdiğimde onları hissedebiliyorum.

"Oh, Matteo..." Bir avucunu yanağıma uzatıyor ve beni sıcaklığıyla sarıyor. "Yara izleri umurumda değil. Hepimizde var." Eli bir kez daha sırtıma dönüyor, avucu etime sızan çirkinlikte . "Nerede olsunlar beni asla korkutup kaçırmazlar."

Uzun, titrek bir of çekiyorum, sonra arkamı dönüyorum, gömleğimi sırtımdan yukarı çekiyorum, böylece sonunda onları kendisi görebiliyor. Elleri orada bana dokunuyor, yaralı tenimde geziniyor.

"Seni seviyorum" diyor, yanağı yara izlerinin üzerine düşüyor, kolları beni sarıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, onun hissinin tadını çıkarıyorum - sadece bu kadar yakın olmak, zincirler yok, bizi ayrı tutan duvarlar yok. Bu asla hafife almayacağım bir Ŗey.

"Hepsinin öldüğüne inanamıyorum." İç geçiriyor, elleri göğsümde dinleniyor.

"Artık omzunun üzerinden bakmayı bırakabilirsin. Artık orada kimse yok."

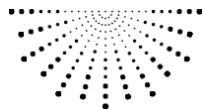
"Evet..." Sesi dalgalanıyor. "Artık bir hayatımız olabilir, Matteo. Bu bizim hayatımız." Yüzünü sırtıma daha da gömüyor, dudakları sakatlanmış tenimin üzerine iniyor.

Kahretsin, onu çok seviyorum ama ona her zaman hak ettiğı hayatı verebilecek durumda mıyım? Geçmişte yaptığım Ŗeyi düşününce, bunu hak ediyor muyum?

"Buradan nereye gideceğiz?" Ona soruyorum.

"Bilmiyorum..." Bana daha sıkı sarılıyor. "Ama nereye gidersek gidelim, bunu birlikte yapacağız."

CHAPTER OTUZ BİR

AIDA

Ertesi gün Dom'un şoförlerinden biri Matteo ve beni Bayan Greco'nun annesinin evine götürdü. Onları ziyaret edip saygılarımı sunmak, onlarla tanışmak ve geldiğini bilmek istiyordum. Onlardan bahsetme şeklinden harika insanlar olduklarını . Kız kardeşler zamanlarını annelerine bakarak geçirirken bir yandan da kendi hayatlarını yaşamaya çalışıyorlardı. İki yeğeni var ve hatırladığım kız kardeşi boşanmış.

Matteo oturuyor, ikimiz de pencereden dışarı bakıyor, dünyayı ve kucaklıyoruz. Kilitli kaldığınızda her şey farklı oluyor. Her şey daha parlak, daha gösterişli görünüyor, renkler adeta parlıyor. Her şeyi içimize çekeriz. Herkesin muhtemelen hafife aldığı her küçük ayrıntıyı.

İkimiz de Agnelo'nun rehineleriydik. Birimiz bodrumda, diğeri evde tutsaktık. Eğer bahçem olmasaydı, temiz hava solumanın nasıl bir his olduğunu bile bilemezdim. Bu Matteo'nun hiç sahip olmadığı bir şey ve bunun için minnettarım. Dışarıda bizim gibi kaç kişi olduğunu hayal edebiliyorum, kilit altında, karanlıktan başka bir şey yok. Ama en azından benim Matteo'm ve Bayan Greco'm vardı. Kaç kişi buna bile sahip değil?

"İyi misin?" diye soruyor, dudakları sıcak bir öpücükle şakağıma iniyor.

"Evet." Kalbim bir gülümsemeyle kabarıyor. "Sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum." "Bence şanslı olan benim, Aida," diye fısıldıyor. "Aklımı başımda tuttun. Yaptığın onca şey..."

Dün gece birlikte yatağa uzandığımızda bana her anlattı ve ben de ona güvence verdim, benim için hiçbir şey fark etmedi. O hala sevdiğim adamdı. "Önemli değil," diye hatırlattım ona. "O insanlar öldüğü için üzgünüm ama başka seçeneğin yoktu."

Başını sallıyor, bakışları yere düşüyor ve aynı olmadığını söyleyebiliyorum. Her şey kendini suçluyor - cinayetler, dayaklar. Ama o sadece bir çocuktü, öldürmeyi öğreniyordu.

"Zor," diye itiraf ediyor, gözlerini bana dikerek. "Kendimi senin gibi görmek."

Gözlerimi onunkilere dikip yüzünü avuçluyorum. "Gerçekte kim olduğunu unuttuğun her gün, sana hatırlatmak için orada ."

Hızla bir kolunu bana doluyor, beni göğsüne yaslıyor, araba sallanırken nefesi kesiliyor.

Birkaç dakika sonra, iki katlı soluk mavi evin önüne yanaşıyoruz, yeni biçilmiş çimlerin önünde yeşil şapkalı neşeli bir bahçe cücesi. Penceredeki aralıktan yükselen havanın kokusunu alabiliyorsunuz.

"Hazır mısın?" diye soruyor kapının kolunu

tutarken. "Buna asla hazır olacağımı sanmıyorum."

"Onlara birlikte anlatacağız."

İçim çalkalanıyor. "Onlara öldüğünü nasıl söyleyeceğiz?" Gözlerime yaşlar doluyor.

"Bilmiyorum." Adem elması sallanıyor ve kapıyı açıyor.

Şoför dönerken "Acele etmeyin," diyor ve kapıyı kapatıyoruz.

Kahverengi, mütevazı kapıya bakıyorum, kalp atışlarım o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, neredeyse merdivenlerden çıkıp kapıyı çalma cesaretimi kaybediyorum.

Ama ne kadar gergin olduğumu fark etmiş olmalı, çünkü eli kayıyor ve ağzına götürüp üstünden öpüyor. "Zor olacak," diye itiraf ediyor. "Ama biz , onlar da başaracak."

"Tamam." Bir nefesle ürperiyorum. "Hadi gidelim." Ve , kapıya doğru yan yana yürüyoruz, eli hafifçe vuruyor.

"Bir saniye!" diye bağılıyor biri, bir kadın sesi. Sonra kapı açılıyor ve iki küçük kız bize bakıyor.

"Merhaba." Diz çöküyorum.

"Kimsiniz siz?" Kızlar koyu mavi gözlerini kısarak sorgulayıcı bir şekilde bize bakıyorlar. Görünüşe bakılırsa kesinlikle ikizler, hem tek yumurta ikizleri. Kızlardan elini kalçasına atıyor, diğeri omzundaki kahverengi saç tutamını büküyor.

"Kızlar! Ne yapıyorsunuz?" Siyah saçları dağınık şekilde topuz yapılmış, siyah tişörtü kırmızı lekelerle kaplı, nefes nefese kalmış gibi görünen bir kadın kapıya doğru koşuyor.

"Özür dilerim." Kendine bakıyor. "Mutfağı temizliyordum. Bu kızlar tam bir karmaşa yarattı. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Anlayışlı bir gülümsemeyle ona bakıyoruz. "Alison'ın arkadaşlarıyız," diyorum, onu her düşündüğümde kalbimde o tanıdık sızıyı hissediyorum.

"Aman Tanrım! Nerede bu kız? Annem ve ben neredeyse iki aydır onu durmadan arıyoruz. Lütfen bana onun nerede olduğunu bildiğinizi söyleyin. Polisleri aramak istedik ama-" Yüzü seğirmeden önce bakışlarını korku karşılıyor. "Kız kardeşimin nerede olduğunu bilmem gerek. Lütfen söyle bana."

Nefes alışım ağırlaşıyor ve gözyaşlarına boğulmaya hazırım, ama o orada, her zaman yaptığı gibi beni sabit tutuyor.

"İçeri girsek sorun olur mu?" Matteo sorar.

Bu onun yüz ifadesinin ciddileşmesine neden olur. "Bilmiyorum."

"Bianchi'lerle birlikte değiliz. Söz veriyorum." Onu rahatlatmayı umuyorum.

Gözleri kocaman açılıyor ve başını sallayarak yolumuzdan çekiliyor, böylece biz de içeri girebiliyoruz. Kızlar başka bir odaya girmeden önce annelerinin yanında duruyorlar.

"Buraya gelebilirsiniz." Eliyle iki siyah deri kanepeyi işaret ediyor. "Annem biraz kestiriyor."

"Kesinlikle değilim," diyor uzaktan gelen bir ses ve hepimiz dönüp baktığımızda yaşlı bir kadınla karşılaşıyoruz, kısa gri saçları çenesine kadar uzanıyor ve tırabzana sıkıca tutunarak merdivenlerden dikkatlice iniyor.

"Siz ikiniz kim ?" Bakışları hızla aramızda dolaşıyor, nezaketi bakışlarının yumuşaklığında kendini gösteriyor.

"Onlar Alison'ın arkadaşları anne. Bu arada ben Dora," diyor annesinin kanepeye yerleşmesine yardım önce.

"Siz ikiniz oturun," diyor Alison'ın annesi ve Dora sağ tarafa otururken biz de onun karşısında, kanepenin ucunda yerimizi alıyoruz.

"Peki kızım nerede? Ona bir şey mi oldu?" "Anne!"

"Bunu ben de düşünmek istemiyorum tatlım, ama haftalardır ne aradı ne de ziyaret etti ve o piçleri arayıp sorabileceğimiz gibi değil."

Dora onun kucağına bakıyor, parmakları eşofmanının ipleriyle oynuyor. Çok güzel, tıpkı Alison gibi. Benzerliği açıkça görebiliyorum.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok..." Kelimeleri çıkarmaya çalışırken, bir hıçkırık ağzımdan . "Hayır!" Dora bir elini ağzına götürerek ağlıyor.

"Onu , değil mi? O lanet Bianchiler, bebeğimi öldürdüler mi?" Annesinin duyguları kelimelerine karışıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakarak bunu doğrulamamı .

"Çok özür dilerim." Bir ağırlık boğazımı tıkıyor. "Ama o gitti."

"Hayır!" Dora ayağa fırlayarak ağlıyor. "Bunu kabul etmeyeceğim!"

"Zavallı bebeğim," diye sızlanıyor annesi. İhtiyaç duydukları kadar zaman ayırmalarına izin veriyorum, gözyaşlarımla onlarınla birlikte akıyor. Ağır bir yas dalgası her duvara tırmanıyor.

Matteo bana sarılıyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Onun için önemliydi. Onu seviyordu. Ama onlara onu vurduğunu söyleyemeyiz. Mezarımıza götüreceğimiz bir şey bu.

"Acı çekti mi?" Alison'ın annesi soruyor.

"Hayır." Matteo'nun sesi güçlüdür ve sanki bu küçük bilgi kırıntısı ona huzur veriyormuş gibi başını sallar.

"Cesedini nereye koyduklarını biliyor musun?"

"Üzgünüm, bilmiyoruz," diyorum ona. "Ama onu sevdiğimizi bilmeni istiyoruz." Matteo'ya bakıyorum. "İkimiz de."

"Sen , değil mi? Aida?" Anne gözlerinin altını kaydırıyor. "Hep senden bahsederdi."

Öyle bilmek kalbimi ısıtıyor. O benim için ne ifade ediyorsa, ben de onun için aynısını ifade ediyordum. "Öyleyim. Kızınız beni kurtardı. Her gün."

"O bizim için bir kahramandı," diye ekliyor Matteo. "Onu asla unutmayacağız."

"Seni çok severdi," diyor Dora ağlamaklı bir ses tonuyla. "Onun için bir kız çocuğu gibiydin." "O da benim için bir anne gibiydi." Gözyaşlarımı geri kırıyorum, çenem titriyor.

"Sizin için bir şeyimiz var." Dora ayağa kalkıyor, daha fazla gözyaşı akarken gözlerini siliyor. "Yıllar önce onun için bir şey saklamamızı istedi, annene ait olduğunu söylediği bir şey."

"Ne?" Nabzım atıyor.

"Aman Tanrım, bunu tamamen unutmuşum," diye fısıldıyor annesi. "Git getir tatlım. Ben ona hikayeyi anlatırım."

Dora annesinin yanından geçip merdivenlerden çıkarken başını sallıyor. Hepimiz sessizce oturuyoruz, kızının öldüğünü yeni öğrenen bir kadına ne diyeceğimizi .

"Alison annenle ilk tanıştığında, annen Alison'a bir el çantası verdi. Her ihtimale karşı onu güvende tutmasını söyledi. Alison buraya getirdi ve saklamamızı söyledi. Ve o günden beri burada, seni bekliyor."

Umut kalbimde büyüyor, bir kökün şekillenmesi gibi, belki de o çantada annemden daha fazla şey olduğu besleniyor, bana onun kim olduğuna dair daha fazla parça verecek bir şey.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Sakladığın için minnettarım."

"Elbette yaptık, çocuğum. Eğer yapmasaydık Alison bizi öldürürdü." Acı acı gülüyor. "Senin hakkında konuşma şekli..." Gözleri parlıyor, sanki zihninin anılar onu bulmuş gibi bana bakıyor. "Bana senin ne kadar zeki olduğunu söyledin." Bakışları tekrar bana yöneliyor. "Seni o evde kilitli tutan o dengesiz suçluya karşı bile çok tatlı, çok kibar bir çocuk olduğunu söyledin." Gözleri Matteo'ya gidiyor. "Sen de mi orada yaşıyordun? Ve bu terimi gevşek kullanıyorum."

"Evet," diyor.

"Aman Tanrım." Başını sallıyor, gri kaşları geriliyor. "O evde başka kimseden bahsetmezdi ama ben hep başka bir şeyler olduğundan şüphelenirdim. Korktuğunu biliyorum. Muhtemelen bana Aida'dan da hiç bahsetmezdi ama çantayı bize verdiğinde ." Kanepeye daha da yaslanıyor. "Bana onun ne yaptığını anlatırken içini dökme şekli. O ailenin tür kötülükler ... bile." Onun

alt dudağı titriyor. "Onu özleyeceğim."

"Ben de," diye nefes alıyorum. "Eğer seni rahatlatacaksa, Bianchi'lerin hepsinin öldüğünü bilmeni isterim."

"Güzel." Ve yüzüne yakışan bakışlar ona pek uymuyor gibi görünüyor.

"burada." Dora elinde sade siyah bir çantayla geri döndü. "Bu annenindi." El çantasını Ben.

Parmaklarım yumuşak kumaşın geziniyor, çok iyi muhafaza edilmiş, sanki çok değerli. Nasıl olur da Bayan Greco'ya bunun için geri ödeme yapacak mısınız? Umarım her neredeyse, bana nasıl bir hediye verdiğinin farkındadır. Düğmeyi kurcalıyorum, kapağı yukarı çekerken oda sessizleşiyor ve yavaş yavaş elimi içeri uzatıyorum, bir not defteri, bir kalem ve yığın... "Fotoğraflar," diye ağlıyorum neredeyse, onları geri aldığımda.

Bir sürü var, cüzdana sığacak kadar küçükler. Fark ettim ki, Agnelo'nun onlardan kurtulamaması için cüzdanını alıp buraya koymadan önce onları çıkarmış olmalı.

İlkin bakıyorum, o ve ben, ikimiz de aptal suratlarla sırtıtıyoruz. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, yüzümden aşağı süzülüyor. Fotoğrafı mahvetmek istemediğim için onları siliyorum.

Bir sonraki fotoğrafta sadece ben varım, ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum, çünkü bu fotoğrafta yeni doğmuş bir bebek gibi görünüyorum. Bir diğeri ise annemin hastanede beni kucaklarken, sanki tüm sorunlarının cevabı bendeymiş gibi bana bakarkenki geniş sırıtışı.

Sadece yıllar sonra hayatlarımızın sonsuza dek paramparça olacağını bilmiyorduk. Her bir fotoğrafı gözden geçiriyorum ve sonuncusunu bulduğumda, içinde başka birini görüyorum - bir adam ve gözleri benimkiyle aynı ela tonunda.

"Baba," diye fısıldıyorum, bir parmağım ikisinin üzerinde geziniyor. Beni yanında tutarken bir kolunu annemin üzerine .

Annem ve babam. Annemi rüyamda görmediğim sürece hatırlayamadığım iki insan ve yine de onu artık görmüyorum. Ve görmeyi çok istiyorum.

"Onu bulmak zorundayım," diyorum Matteo'ya. "Denemek zorundayım."

"Biliyorum ve bulacağız da. Dom'a söyledim ve bu sabah bana onun adresini bulduğunu söyledi." Nefesim kesildi, bunu benim için çoktan yaptığına inanamıyordum.

"Hazır olduğunuzda gidebiliriz."

Kendimi onun kollarına attım. "Mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyorum." "O zaman öyle yapalım."

İki kadına bakarak ayrıldık. "Her şey için özür dilerim," diyorum. "Seni bu şekilde incitmek istemezdik ama bilmeden yaşamana izin veremezdim."

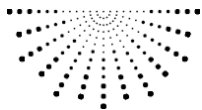
"Minnettarım, sevgili kızım." Alison'ın annesi dudaklarını büzerken, Dora'nın yüzü neredeyse kül rengine dönmüştü. "İkinize de kapımız her zaman açık, duyduunuz mu? Her zaman."

"Teşekkür ." İkimiz de kalkıp gitmeye hazırlanıyoruz.

Yaşlı kadına sarılıyorum, o da beni daha sıkı kucaklıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Güle güle."

Dora bizi kadar götürüyor ve artık kapıyı ilk açan kadın değil. Veda bile etmeden kapıyı arkamızdan kapatıyor. Duyduğumuz bir sonraki şey, hiçkırıklarının boşlukta ve zaten kırık olan kalbime doğru sürüklenen yankıları.

CHAPTER OTUZ İKİ

AIDA

ERTESİ SABAH, Matteo ve kardeşleri birlikte kaliteli zaman geçirirken, kızlar ve ben de aynısını yapıyoruz. Chiara ve Raquel mutfakta, Raquel kahve yapıp kahvaltı hazırlarken Robby de Jade ve benim aramda kanepede oturuyor.

Sanırım birlikte biraz yalnız zaman geçirmemizi istediler ve bilerek daha uzun sürüyorlar, ki bunu takdir ediyorum. Ona söyleyecek çok şey var ama aynı zamanda bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyebileceğimi de bilmiyorum. O oğlunu kaybetti, ben ise ona sahiptim.

Daha önce, Robby uyanmadan önce, bana başından geçenleri ve hayatının nasıl olduğunu anlatmıştı. İstismara uğramış. Defalarca tecavüze uğramış. Diğer birçok kadın gibi Bianchi'lerin malıymış. Ona kıyasla şanslıydım. Onun kimsesi yoktu. Ama benim vardı. Beni seven insanlar vardı.

Robby'nin saçlarını okşuyor, o da ikimizin elini tutmuş televizyon izliyor. Agnelo televizyon izlememe hiç izin vermedi, bu yüzden ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Robby bana doğru bakarak, "Annem yarın babanı göreceğini söyledi," diyor.

"Evet, Matteo ve ben birlikte gideceğiz." Onun merak ve bağışlayıcılık dolu masum gözlerine bakıyorum. Çocukların bizden daha iyi yapabildiği bir şey var: affedebiliyorlar. Biz durağan kalırken onlar büyüüp uyum sağlayabilirler.

Hayatıma bu kadar yerleşmiş bir şeyden geri dönmek çok zor. Kulübün işkencesini kâbuslarımda buluyorum, uyandığımda aslında orada olmadığını fark ediyorum. Bilinçaltımda hâlâ orada olmasından nefret ediyorum. Hayatımı yaşamak, Matteo'yu sevmek için çok uzun süre bekledim ve bunu bile yapamıyorum. Bunun zaman alacağını ve sabırlı olmam gerektiğini biliyorum ama yeterince bekledim.

"Korkuyor musun?" diye

soruyor. "Biraz."

"Olmamalısın. Senin harika olduğunu düşünecek." Sırıttıyor. " gibi."

"Oh, Robby." Bu tatlı çocuğun ortaya çıkardığı duyguları zapt ediyorum. "Umarım haklısındır."

"Kesinlikle haklı," diye onaylıyor Jade, gözleri sıcak bir gülümsemeyle bana dikiliyor. "Bunca zaman sonra seni gördüğüne çok sevinecek." Elimi tutuyor ve güven verici bir şekilde sıkıyor. "Göreceksin."

Heyecanlı görünmeye çalışarak gergin şekilde başımı sallıyorum ama aslında içim kendi partilerini veriyormuş gibi kıpır kıpır. Bunca zaman sonra nasıl olur da onun evine gider ve *"Selam, ben senin uzun zamandır kayıp olan kızınım. Nasılsın?"*

"Ne giyeceğim konusunda kararsızım. Kızlar bana seçenekler sundu ve ben henüz karar veremedim." Gülüyor. "Anlıyorum. Bu büyük bir mesele."

"Evet." Uzun ve derin nefes alıyorum. "Sanırım tüm kıyafetleri tekrar deneyeceğim." Burnumu kırıttırıyorum. "Bizim için giy!" Robby zil çalıyor. "Seçmene yardım edebiliriz!"

"Bilmiyorum..." Dudaklarımı geri çekiyorum.

Jade parmaklarıyla onun saçlarını karıştırarak, "Sadece sen istersen," diye ekliyor.

"Ne ?" Chiara, Raquel ile birlikte elinde bir tepsiyle dışarı çıktı. Daha birkaç gün önce vurulmuş birine göre Chiara'nın birkaç dakikadan fazla oturup dinlendiğini görmemiştim.

"Robby, babamı görmeye gittiğimde ne giyeceğimi seçmeme yardımcı olabilmeniz için kıyafetleri sizin için denememi önerdi."

"Ne giyersen giy harika görüneceksin," diyor Chiara, yüzünü buruşturarak yanındaki koltuğa yerleşirken.

"İyi misin?" Bir fincan kahve alıp süt ve şeker ekleyerek soruyorum.

"Yeni gibi iyiyim." Göz kırıyor ama hâlâ biraz acı çektiğini söyleyebilirim. Jade, Robby'ye "dostum," diyor. "Yemek yemelisin."

"Tamam, anneciğim." Onu yanağından öpüyor ve sarılıyor, yüzü ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Anında içim ısınıyor ve her yerim ürperiyor.

Bir gün Matteo ile birlikte kendi çocuklarımın olmasını çok isterim. Üstesinden gelmemiz gereken çok şey olduğunu biliyorum ama her zaman hayalini kurduğumuz şeye sahip olabileceğimizi de biliyorum.

Robby masanın önüne geçip bir kâğıt tabak alıyor ve tabağı kreplerle doldurduktan sonra üzerlerine şurup döküyor.

Jade, Chiara'ya "Yerleri berbat edecek," diye fısıldıyor. Chiara umursamaz bir el sallıyor. "Umurumda değil. Biz temizleriz."

Raquel "Ee," diye teklif ediyor. "Chiara ve ben düşünüyorduk da, o iyileşince belki siz kızları alışverişe götürebiliriz, sonra da tırnaklarımızı yaptırırız." Ben yukarı bakarken duraksıyor.

"Ben iyiyim." Chiara gözlerini devirir, ancak Raquel sert bir bakış atarak gözlerini daha da sert devirmesine neden olur.

Bunu düşünerek gülüyorum. Normal kadınlar böyle mi yapar? Ben normal miyim? Muhtemelen değilim. Belki hiçbir zaman olamayacağım, ama belki bu ileriye doğru bir adımdır. "Sanırım hoşuma giderdi." Kulaktan kulağa sırtıyorum. "Sanırım benim için iyi olur."

"O zaman bu bir randevu." Chiara göz kırıyor. "Bilirsin, Doktor Raquel ne zaman izin ." "Kulağa mükemmel geliyor."

MATTEO

Bugün Aida'dan ayrılmak çok zordu. O kadar uzun zamandır birbirimize bağlıyız ki, onsuz olmak doğal gelmiyor. Elbette, öldürmek zorunda kaldığımda bodrumdan ayrıldım ama bu aynı şey değil. Ama kardeşlerim ve benim bugün yapmamız gereken şey gerekli, hepimizin düşündüğü ama yapmakta zorlandığı bir şey - çocukluk evimize geri dönmek. Zulmün var olmadığı, bizim ve ebeveynlerimizin kahkahalarının duyduğumuz tek şey olduğu günlerin zamansız anılarıyla dolu bir yerdi. Tek hatırladığımız. O bodrumda mahsur kaldığımda evimizi düşündüm ve bir gün oraya dönmeyi hayal ettim. Çocuk. Hayalperest. Ama yaş ilerledikçe hayallerim soldu ve çok geçmeden o yeri unuttum. Gerçekten çok mutluydum.

Dom'un arabasında otururken, tekrar oraya dönerken, kendimi bir zamanlar olduğum o çocuğun, artık kendini tanıyamaz hale gelene kadar dikiş dikiş parçalanmış o çocuğun kurduğu hayalleri hatırlarken buluyorum.

"İyi misin?" Dom soruyor, ayağım yerde sekerken şerit değiştiriyorum, Dante ve Enzo arabayı

sürüyor

. Sanırım Dom ve bana yalnız konuşmak için biraz zaman vermek istediler.

"Bilmiyorum." İtirafım gerçeklerle dolu. İçimde kelimelere dökemediğim, yüksek sesle kadar büyük duygular var.

Dom, içinde büyüdüğümüz evin hâlâ orada olduğunu söylüyor. Hiç geri dönmemiş olsalar da, çok zor olduğunu, yine de mülkü kontrol edeceğini söyledi.

"Evet, anlıyorum," diyor Dom sonunda. "O bloğa bir daha geri dönebileceğimi düşünmemiştim. Ben sadece- siktir..." Elini direksiyonun etrafında sıkıyor. "Şu anda benim arabamda olduğuna inanamıyorum bile." Duraklıyor, ses tonunda iliklerime kadar işleyen bir acı var. "Seni ne kadar özlediğimi bilmiyorsun."

Sesindeki acıyla yutkundüğüm bir nefes çekiyorum.

"Hepinizden uzun süre nefret ettim," diyorum. "Beni unuttunuza inanmak istemiyordum ama zamanla tam da inanmaya ."

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda bana sert bir şekilde bakıyor. "Asla." Bir avuç omzumun üzerinden geçiyor. "Kardeşimi *asla* terk etmem."

"Bunu artık biliyorum."

Biz yolumuza devam ederken eli tekrar kalçasına gidiyor. "Kahretsin. Geldik işte." Araba durmak için yalpalıyor ve bir anda anı bombardımanına tutuluyorum. Çit dışında her şey tamamen aynı. Daha uzun ve beyaz. Ama ev, sanki zihnimden seçilip çıkarılmış gibi. Küçük olmama rağmen koyu tuğlalı evi, siyah kapısına kadar hatırlıyorum.

Dom yavaşça arabadan iniyor. Ben de onu takip ediyorum, diğer iki kardeşim de Dante'nin aracından atlayıp bize doğru yürüyorlar. Birbirimizin yanında durup kaldırımdan eve bakıyoruz.

"Lanet olsun. Tamamen aynı," diyor Dante nefesinin altından.

"Kapıyı çalmalı mıyız?" Enzo soruyor. "Sence orada yaşayan her kimse içeriyi görmemize izin verir mi?" "Eğer evdeyseler bile," diyor Dom.

"Ön tarafta basketbol oynadığımız ve topun yandaki Connor'ın evine gittiği zamanları hatırlıyor musun?" Kıkırdıyorum.

"Annesi bu kadar iyi olduğu için şanslıydık." Dante'nin kendi kahkahası canlanır. "Hâlâ orada mı yaşıyorlar?" Bir zamanlar komşumuzun evi olan yere bakıyoruz. Connor Dante'nin sınıfındaydı ve bizim bloktaki birkaç çocuktan biriydi. Bazen onların evinde takılırdık. O zamanlar annelerimiz çok yakındı.

"Hadi ." Enzo adımlarını başladı bile.

"Bekle," diye sesleniyor Dom ve Enzo dönüyor. "Onlara ne söyleyeceğiz?"

"Bir yolunu ." Omuz silkiyor, kapıya doğru ilerliyor ve bir kez vuruyor.

"Bekleyin!" diye bağılıyor bir kadın.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Dom. Birlikte bekliyoruz, kalbim küt küt atıyor, kapı hızla açılıyor ve kısa siyah saçlı, hatırladığım kadının daha yaşlı bir versiyonuna benzeyen bir kadın beliriyor.

"Ahh..." Dikkati birimize yöneliyor ve bakışlarındaki sınırlar dağılıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim çocuklar?"

"Bayan Cuzamano. Bizi şimdiden unuttunuz mu?" Enzo sırtıyor.

Gözlerini kısıyor, bakışları önce yüzü kardeşime yaklaşıyor, sonra tekrar hepimize .

"Aman Tanrım!" Nefesi kesiliyor. "Bu gerçekten-"

"Cavaleri kardeşler kanlı canlı mı?" Enzo ellerini uzatıyor.

Avuç ağzına çarpıyor, iri gözyaşları gözlerini dolduruyor. İnanılmaz bir şekilde başını sallarken parmakları ağzının geçiyor. "Buna inanamıyorum," diye fısıldıyor. "Sizlerden birini göreceğimi hiç düşünmemiştim."

tekrar." Kenara çekilirken nefesini sertçe veriyor. "Lütfen, içeri gel. Size göstermem gereken bir şey var."

Merakımı paylaştan Dom'a şöyle bir bakıyorum ve teker teker içeri giriyoruz.

"Oturun." Kahverengi deri işaret ediyor, biz de yerleşiyoruz, ortada basit yuvarlak cam masa ve sarı güllerle dolu bir vazo var, duvarlar krem rengi.

Üzerimizde duruyor, şoku henüz geçmemiş. "Ne soracağımı bile bilmiyorum." Her birimize bakışında bir merak var. "Polis pes etti. Hepinizi aramayı bıraktılar. Ama içten içe hepinizin hayatta olduğunu, beladan ya da başka bir şeyden kaçtığınızı umdum."

"Sana yalan söylemeyeceğiz," diyor Dom. "Ama sana her şeyi de söyleyemeyiz."

Yavaşça başını sallıyor. "Peki ya baban? O-"

"Hayır," diye araya giriyor Dom. "O öldü."

". " Kaşları çatıldı. "Çok özür dilerim." Nefes kaldı. "Annenle baban en iyilerdi. Umarım benim için ne kadar önemli olduklarını ve annenin dostluğunu özlediğimi biliyordursunuz."

"Eminim o da aynı şeyi söylerdi." Bu kez Dante konuşur. "Connor nasıl?"

Gülümsemesi yumuşak, parmakları yanağına yapışan saçları fırçalıyor. "O harika biri. Artık bir muhasebeci. Evli. Üç çocuğu var." Gülüyor, sevgisi bakışlarına kazınmış.

"Aferin ona," diye ekliyor Dante. "Ona merhaba

dediğimizi söyle." "Söylerim," diye mırıldanıyor, uzun

saniyeler süren bir sessizlik oluyor.

"Bizim için bir şeyin mi vardı?" Bizim isteyebileceğimiz neye sahip olduğunu merak ederek araya giriyorum.

"Oh, evet." Sözcükleri hızlı geliyor. "Getirmem için bana bir dakika ver" Merdivenlerden yukarı koşuyor ve Enzo bize doğru kayıyor. "Sence evimizde kimin yaşadığını biliyor mudur?"

"Ona sorarız," diyor Dom, elinde bir ayakkabı kutusuyla merdivenlerden koşarak inerken.

"Polis soruşturmayı bitirdiğinde, evinizden bazı eşyaları almama izin verdiler. Belki bir mucize olur da geri dönersiniz ve ben de bunları size verebilirim diye düşündüm." Gözyaşları yavaşça yanaklarından aşağı süzülürken sesi kırılıyor. "Ve işte buradasınız" -elinin tersiyle gözlerinin altını siliyor- "yine benim evimdesiniz."

"Kutuda ne var Bayan Cuzamano?" Dante ayağa kalkıyor, yaklaşıyor, bir eli onun kolunda. "Resimler." Gülümsüyor.

Dante'nin eli , göğsü keskin bir nefesle genişler.

"Annenin o evde sakladığı her fotoğrafı sakladım," diye açıklıyor. "Bebek resimleri. Aile fotoğrafları. Her şey burada." Burnunu çekiyor, elindeki kutuyu kaldırıyor. "Onları tam olarak nereye koyduğunu biliyordum." Gülüşü tatlı bir hüznle dolu. "Ne de olsa kahve içmek için uğradığımda bana bebeklik fotoğraflarınızı göstermeye bayılırdı. Oğullarıyla çok gurur duyardı." Ellerini uzatır ve Dante kutuyu ondan alır.

"Siktir." Ben hareket edemezken Dom ayağa kalkıyor, boğazımın arkasında bir şey sıkılıyor ve yanıyor. "Aç şunu."

Dante yavaş yavaş üstünü çıkarıyor, sonra tekrar Enzo ve benim aramda oturuyorlar. Elleri kutuyu karıştırıyor ve bir zamanlar olduğumuz ailenin fotoğraflarını buluyorlar.

"Anne..." Enzo boğuk bir sesle konuşuyor ve benim elim de yavaşça bir fotoğraf buluyor, kasabadaki bir karnavalda hepimizin olduğu bir fotoğrafa bakıyorum. Belki birkaç yaşındaydım, annemin kalçasına oturmıştım, babamın kolu annemin etrafında, üç erkek kardeşim önde, ellerinde dondurma külahları. Yüzüme çikolata ve yüzümdeki gülümseme saf mutluluktu. Görüşüm bulanıklaşıyor ve kahretsin... bu çok zor.

Odayı sessizlik kaplıyor, her birimiz onun huzurunda muhtemelen başa çıkabileceğimizden daha fazla duyguya kapılıyor.

"Teşekkür ." Dom'un sözleri, ona bakarken hüzünle doludur.

"Bana teşekkür edecek bir şey yok." Aşk koltuğuna oturmak için hareket ediyor. "Ailenin o parçasını senin için saklamayı başardığıma sevindim. Bir gün onları seninle paylaşmayı umuyordum."

Resim üstüne resim karıştırmaya devam ediyoruz ve ben bir türlü duramıyorum. Kalbim çok acıyor, çünkü onları geri almak için her şeyi yapardım. Sadece son bir sarılma. Bir öpücük. Her şeyi. Seslerini duymak için bile. Ama bir zamanlar kalplerinin attığı yerde sadece sessizlik var.

"Sence insanlar etrafa bakmamıza izin verirler mi?" Dom elindeki fotoğrafları tekrar içeri koyarak soruyor.

"Ah, evet. Çok hoş biri. İstersen ben de seninle gelebilirim."

"Bu harika olur." Başını salladı.

O günü hatırlayabilmeyi dileyerek fotoğrafa tekrar bakarken parmaklarım fotoğrafı istemiyor. Bizi bu şekilde hatırla. Ama hatırlayamıyorum. Karanlık bir zamanlar bildiğim tüm ışığı çaldı.

"Bu çok tuhaf," fısıldıyor Enzo yemek odamıza girerken. "Bir de bana sor." Dante alay ediyor. "Sanki bir zamanlar bildiğimiz bir yere dadanmış gibiyiz."

Dom'un yanında, iki kardeşimizin arkasında yürüyorum, gözlerim buranın her santimetresinde . Enzo haklı. Burada olmak tuhaf ve biraz da üzücü. Artık farklı. Bizim evimiz. Sadece mobilyalar ya da boya renkleri değil. Duvarlar fotoğraflarımızla dolu değil. Çıplak, sanki yıkanmış gibi. Annemin pembe, tüylü terlikleri lavabonun önündeki mutfak halısının yanında durmuyor. Eskiden kullandığı pamuk şeker makinesi de tezgahın üzerinde değil. En sevdiğim şeydi, parmaklarıma yapışan mavi ve pembe pamuk şekerler. Ama burası hayalet bir kasaba gibi, bana bizi hatırlatacak hiçbir şey yok.

Yemek odasına vardığımızda Bayan Cuzamano ve evin sahibi Betsy koridorda sessizce konuşuyorlardı. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmemesine evinde dolaşmamıza izin vermeye fazlasıyla istekliydi. Kocas ve kızı bir zamanlar onunla birlikte yaşıyormuş ama sonra ölmüş, kızı da yeniden evlenmiş. Bu evde yapayalnız.

Acele etmeden, gıcırdayan ahşap basamakları tırmanıp bir zamanlar bizim dediğimiz yatak odalarına ulaşıyoruz.

Koridorda dağınık bırakılmış oyuncaklar ya da annemizin için bağırın sesi yok.

Dante bir zamanlar Dom'la paylaştığı odanın kapısını iterek açıyor ama artık burada ranza yok. Onun yerini, üstünde beyaz çiçekli bir battaniye olan, soluk pembe duvarlı, bana annemi ve onun en sevdiği rengi hatırlatan tek şey olan sayvanlı küçük bir yatak almış.

"Artık fotoğraflarımız var," diyorum. "Anılarımızı geri getirebiliriz. Eski bir tablo gibi. Onları daha parlak hale getirebiliriz."

Enzo kolunu omzuma atıyor. "Hâlâ çizim yapmayı biliyor musun?"

Aida için çizdiğim onca zamanı hatırlayarak kıkırdıyorum. "Tabii ki biliyorum." "Bizi çiz. Ailemizi. Belki resimlerden birinden."

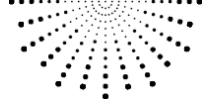
Nefes alarak gözlerimi kapatıyorum. "Sanırım yapacağım."

"Ben de bir tane istiyorum," diye ekliyor Dante, bir zamanlar Enzo'nun ve benim olan odaya geçerken kapıyı kapatıyor.

"O zaman her birimiz için bir tane çizeceğim," diyorum onlara. "Böylece asla unutmayız." "Neyi unutmayacağız?" Dom soruyor.

"Nasıl olması gerekiyorsa öyle."

CHAPTER OTUZ ÜÇ E

AIDA

Ertesi gün babamın evine yaptığım yolculuk otuz dakikadan fazla sürmedi ve hayatımın en hızlı otuz dakikasıydı. Araba kaldırımın park edilmişti, gözlerim beyaz kapıya kilitlenmişti, beni annemin aşık olduğu adamla tanışmaktan alıkoyan tek şey buydu. Ya da en azından öyle olduğunu umuyorum.

Matteo'nun kardeşleri bana kayboluşumla ilgili makaleleri, babamın bizi bulması için yalvarışlarını, bizi geri getirmesi için para tekliflerini gösterebildiler. Yıllar geçtikçe varlığımıza dair izler de azaldı. Dünya tarafından unutulduk ama umarım onun tarafından unutulmamışızdır.

"Burada istediğin kadar kalabiliriz," diyor Matteo, Dom'un SUV'larından birinin arkasında bana sarılırken, direksiyonda bizi Alison'ın annesine götüren aynı şoför var.

"Ya benden nefret ederse? Ya ortaya çıkarak onun hayatını mahvedersem?"

"Asla olmaz. Hiçbir ebeveynin hissececeğini sanmıyorum. Ve eğer bunu söylerse, onu memnuniyetle yumruklarım." Yüzünü bir sırıtma kaplıyor. Sadece yarı şaka yaptığını biliyorum.

"Her adımında yanında olacağım bebeğim. Sadece ilk adımı atan sen olmalısın."

Kalbim bu sevgi sözcüğüyle anında yerinden fırladı. Bana daha önce hiç böyle seslenmemiştir. Erkek kardeşlerinin kızlara böyle seslendiğini duymuştum. Eminim oradan almıştır ve hoşuma gitti. Hem de çok.

"Tamam," dedim ona. "Ama kapıyı açıp dışarı çıkmazsan, asla çıkmayacağım." Çalkantılı nabzım boğazımda adeta takla atıyor, atların dörtlüye koşuşu gibi gümbürdüyor.

Kıkırdıyor, kapının kolunu tutuyor ve iterek açıyor. "Hadi yapalım şu işi." Önce o çıktı, bana elini uzatarak dışarı çıkmama yardım etti. de ayağa kalktıktan sonra beni tutmaya devam ediyor ve bizi küçük kolonyal eve doğru yönlendiriyor. Eğer o olmasaydı, muhtemelen .

Nefes alış verişimin ağırlığı tüm bedenimin titremesine neden oluyor. Ben sormadan bir kolunu etrafımda dolaştırıyor ve şakağımı öperek beni kendine yakın tutuyor.

"Harika olacaksın. Seni yakaladım."

"Bu kadar gergin olmayı bırakmalıyım. Eğer benden hoşlanmıyorsa, sorun değil. En azından denedim." Ama bu bir yalan. Beni geri çevirirse, içten içe öleceğim.

"Onu her zaman öldürebilirim."

Onu omzumla itiyorum, sessizce gülüyorum. "Yapma bunu. Tamam, belki canını yakabilirsin. Birazcık."

"Anlaştık."

Şimdi tam kapının önündeyiz ve kapıyı çalmaya çalışırken elim havada kalıyor. Matteo onun yerine benim için çalıyor. ", " diye bir kez daha güvence veriyor ve sanki bu güvence bana ihtiyacım olan cesareti veriyor.

Gözlerimi kapatıp uzun bir nefes alıyorum ve kapıya dönüp bakıyorum.

Kapı açılana kadar ayak sesleri yaklaşıyor. Kısa kahverengi saçları ve aynı renk gözleri olan bir kadın bizi meraklı bir gülümsemeyle karşılıyor.

Bu da kim?

"Merhaba!" diye cıvıldıyor parlak bir sesle, beyaz dişlerini göstererek. "Size yardımcı olabilir miyim?" "Um-I-ahh. Boş ," diye telaşlanarak arkamı döndüm.

"Bebeğim," diye sesleniyor Matteo usulca, bir eli hafifçe omzumu okşuyor.

Yenilmiş bir iç çekişle dönüyorum, ağzım muhtemelen deli bir kadına aitmiş gibi görünen bir gülümsemeyle bükülüyor.

"Clark müsait mi?" Matteo soruyor.

Merakla bizi izliyor. "Kim soruyor diyebilirim?"

"Anne, kim var orada?" diye sesleniyor biri ve genç bir çocuk aniden orada beliriyor. Robby'den muhtemelen birkaç yaş büyük görünüyor ve gözleri benimkiler gibi, babaminkiler gibi.

Hay aksi. Bu onun yeni ailesi.

"Biliyor musun, boş ." Başımı sallıyorum, gözlerim çoktan akmaya başlayan yaşları saklamak için kısılıyor.

"Aman Tanrım," fısıldar kadın, sesi şaşkınlık doludur. "Sen... sen osun, değil mi?"

Gözleri dönüyor, bir eli ağzına gidiyor. Yüzündeki şok, bana öyle sert bakmasına neden oluyor ki, vücudum bir karıncalanma dalgasına dönüşüyor.

"Clark!" diye bağıyor. "Clark, buraya gel. Hemen şimdi."

"Sorun nedir, Emma?" Bir erkek sesi yaklaşıyor. "Bir erkek yemek yiyebilir mi?" Ve bunu söyleme şekli, öfkeyle değil, şakayla.

Onu seviyor. Bizi unuttu.

"Sadece buraya gel!" Gözlerini benden ayıramıyor, farlara tutulmuş bir geyik gibi.

"Buradayım, tatlım." Onun hemen arkasında belirdi, önce bana sonra Matteo'ya baktı.

Bu benim babam. Aman Tanrım.

Keder kalbime yerleşiyor ve acıyla ovuyorum. Onun tarafından yetiştirilseydim ne kadar farklı olurum?

"Siz kimsiniz millet?" diye soruyor sonunda, biraz kır düşmüş açık kahverengi saçlarının kaşıyarak. Yüzünün her yerinde bir nezaket ifadesi var. Bunu neredeyse hissedebiliyorsunuz. "Çünkü her ne satıyorsanız almayacağız, tabii olta kancalarınız yoksa, onlara ihtiyacım var." Bakışlarında bir pırıltı var ve ben bakmaktan kendimi alamıyorum.

Emma başını yavaşça ona doğru çevirirken tek kelime etmiyor. Onun ifadesini gördüğünde, dikkatini tekrar bize vermeden önce bir saniye boyunca ona derin derin bakıyor.

"Kimsin sen?" Bakışları daralıyor. Ama sonra onu geçip bana yaklaşıyor, başı yana eğiliyor ve gözyaşları sert ve hızlı şekilde oluşuyor, gökyüzünün aniden büyüyen bir su birikintisi gibi.

"Hayır..." diye fısıldar, sendeleyerek geri çekilir ve Emma oradadır, eli omzundadır. "A-Aida? Tanrım. Hayır. . Tüm bunlardan sonra... Bu gerçek mi?"

Sessiz bir hıçkırıkla başımı sallarken alt kirpiklerimin kenarlarını ıslaklık . "Benim, baba."

"Aida!" diye bağıyor. Bir anda beni kollarına alıyor ve ikimiz de ağlarken bana sarılıyor. Dakikalarca. Saatlerce. Bilmiyorum. Şu anda bunun bir önemi yok çünkü babamı buldum ve o beni hiç unutmadı.

Aslında buradayız. *Babamın* evinde. Benim bir babam var. Gerçek bir tane. Nazik biri. Şokun geçmesi biraz zaman alacak.

"Bu, sen bir yaşındayken ve başladığında çekilmişti," açıklıyor yirmi dakika sonra, bizim fotoğraflarımızla sakladığı fotoğraf albümünü açarken. Annem, ben, ailemiz. Çok mutlu görünüyorduk. Gözümden bir damla yaşı siliyorum, her resme bakarken sırtıyorum.

Matteo sessizce yanıma oturuyor, Emma ise babamın yanındaki sehpayı çay ve kahve koyuyor. Tanrım, buna asla alışamayacağım. Canavar bir babaya sahipken, aslında bir babanın nasıl olması gerektiğini bilen bu adamla tanıştım. Diğer tek çocuğu Noah'ın ona ne kadar düşkün olduğunu söyleyebilirim. On bir yaşında ve saçları annesine çekmiş.

Noah bir çörek ısıyor, annesiyle aynı koltukta otururken kırıntılar etrafa saçılıyor.

Emma tsks. "Masanın üzerinde tabaklar var." Bir

tanesine uzanıyor. "Özür dilerim anne."

"Lütfen yetiştirdiğim bu hayvana bakarak beni yargılamayın. Sanırsınız ki kurtlar tarafından yetiştirilmiş."

Gülüyorum. "Bence çok tatlı. Bir kardeşim olduğu için mutluyum." Robby ile akraba olmadığımızı sonra asla biyolojik bir kardeşe sahip olamayacağımı ama işte bir kardeşle aynı odadayım.

"Gördün mü anne?" Çiğniyor, kırıntılar dişlerine . "Çok tatlı."

Kadın gülerek gözlerini deviriyor. "Hadi gidip seni ." "Fiiine!"

Ayağa kalkıyor ve beni babamla Matteo'nun yanına bırakıyorlar.

Görüş alanından çıktıklarında babam iç geçirir. "Annen gitti, değil mi?"

"Evet, o gitti." Kalp ağrısı beni tekrar yakalıyor ve onu gerçekten hatırlamasam da .

"İkinizi bulmak için çok uğraştım." Albümü kucağına bırakarak bana . "Ama olanları yakalayan hiçbir kamera yoktu. Polislerin söylediğine göre hiçbir şey yokmuş. Sadece annemin arabasında onunkinden başka parmak izi yokmuş." İki avucunu da benimkilerin üzerine koydu. "Sana ne oldu tatlım? Seni kim kaçırdı?"

"İnanın bana, bunu duymak istemezsiniz. Çok kötü şeyler yapan çok kötü insanlar tarafından kaçırıldığımızı bilmek yeterli."

Bu basit kelimelerle , vücudu derin bir ağlamayla sarsıldı, bir eli yüzünü kapatırken diğeri hala bana tutunuyor - kaybettiği kızı ama onu bulan kişi.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra boğazını temizliyor ve gözlerini siliyor. "*Çok* özür dilerim." Burnunu çekiyor. "Bunu polise bildirmeliyiz."

"Yapamayız baba," diye nefes alıyorum, boğazıma düğümlenen sinirleri yutarak. Ona böyle seslenmemden hoşlanmışa benziyor çünkü yüzü aydınlanıyor.

"İşin içinde mafya var efendim," diye açıklıyor Matteo. "Bu çok tehlikeli olurdu. Ama biz icabına baktık. Her şey bitti."

Başını tiksintiyle sallıyor, yüz ifadesi yüksek sesle nefes vererek sertleşiyor ve zaten sert bir adam da değil. "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı, herhangi bir şey."

"Seni bulmak bile yeterli baba." Ağlamaklı sözlerim kalbinde yankılanıyor, gözlerine yansıyan acımızı yansıtıyor.

İçeri ilk girdiğimizde onlara kim olduğumuzu ve Matteo'nun kardeşlerinin bize yardım ettiğini söyledik.

Onu. Noah oradayken çok fazla şey söylemek istemedim ve sanırım Emma onu buyüzden . Açıkça konuşmak için zamana ihtiyacımız olduğunu biliyordu.

"Yani Emma annem ve benim hakkımda her şeyi biliyor mu?" Ben soruyorum.

"Evet, siz ikiniz gittikten yıllar sonra karşılaştığımızda ona hemen söylemiştim. Kalbim çok kırılmıştı, tam bir enkaz..." Yüzü düşüyor. "Beni bir barda sarhoş halde buldu, yürüyemeyecek . Eve sağ salım dönmemi sağladı." Yavaşça başını sallıyor. " zamanlar bunu çok yapardım. Anlarsın ya? Başa çıkmama yardım etti."

"Özür dilerim." Kaşlarım çatıldı.

Elimi okşuyor, gözleri yaşadığı kayıplar yüzünden bere içinde kalmış bir adamınki gibi. "Sen ve annen, onlar için üzgünüm." İçinden yenik bir iç çekiş döküldü. "Anneni her zaman seveceğim. Harika bir kadındı ve seni çok severdi."

"Bunun için ve bu fotoğraflar için teşekkürler." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Onları saklayabileceğime emin misin?"

"Oh, evet. Onlar senin." Duraklıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Yarın da gelebilir misin?"

"Evet, baba..." Kollarımı ona doladım. "Bunu çok isterim."

"Güzel. Güzel." Beni sıkıca sarıyor. "Oh, şimdi hatırladım." Geri adım atarken sırtıyor. "Senin ve annenin mutlaka görmen gereken bazı videoları var! Onları getirmem için bana bir dakika ver." Ayağa kalkıp ellerini çırpıyor. "Gitme, tamam mı?" Beni endişeyle izliyor.

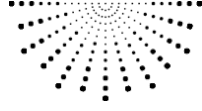
"Ben burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Omuzlarından görünmez bir ağırlık kalkmış gibi sert ve hızlı bir şekilde nefes veriyor, sonra dönüp odadan çıkıyor.

"Seni seveceğini söylemiştim," diyor Matteo, gözleri içimde ışıldıyor. "Mutlu görünüyorsun, Aida."

Elimi kaydırıyorum, parmak uçlarım onunkilerle flört ediyor ve gözlerinin içine derin bir bakış atarak hiç düşünmediğim bir şeyi itiraf . "Sanırım öyleyim, Matteo. Sanırım sonunda mutluyum."

CHAPTE R OTUZ DÖRT

MATTEO

İki gün sonra kardeşlerime "Ne halt ettiğimi BİLMİYORUM" diyorum, dün bana sürpriz yaptıkları SUV'yi sürmeye çalışırken araba sarsılıyor. Tıpkı onlarınki gibi. Enzo bunun beni resmen ailenin parçası yaptığını söyledi. Sadece şaka yaptığını biliyorum ama aynısına sahip olmak gidiyor. Bu beni onlara daha yakın hissettiriyor.

Gece kulüplerinden birinin otoparkı günün bu saatinde devasa ve terk edilmiş durumda, bu da burayı düzgün araba kullanmayı öğrenmek için mükemmel bir nokta haline getiriyor.

Enzo arka koltuktan kıkırdıyor ve beni omzumdan tutuyor. "Kardeşim, minibüsü sürmeyi nasıl başardın?"

Arabayı park edip ona doğru döndüm. "Bilmiyorum amına koyayım. Adrenalin mi?"

"Merak etme," diyor Dom yolcu tarafından. ". Enzo'nun ilk başladığında ne kadar kötü sürdüğünü görmeliydin."

Enzo alay eder, Dom'u tersler.

"Berbattın," diyor Dante kıkırdayarak, yanında otururken. "Bir keresinde neredeyse bir ağaca çarpıyordun. Yoksa unuttun mu?"

"Kahretsin, siz ikiniz burada benim çok iyi olan itibarımı mahvetmeye çalışıyorsunuz." Mavi düğmeli gömleğinin yakasını düzeltiyor.

"Gerçekten ne kadar kötüydün?" Kaşlarım çatılıyor, ağzımın kenarı kıvrılıyor.

"Tamam." Elini havaya kaldırır. "Berbattım. Bana nasıl ehliyet verdiler bilmiyorum."

Bu beni gülmekten titretti.

"Gerçek mi?" diye devam ediyor. "Sen çok daha iyisin."

"Olmak zorundayım." Sert bir iç geçirdim. "Aida'ya dışarı çıkarsak yapacağımıza söz verdiğim çok şey var ve hepsini onunla yapmak istiyorum, bir şoför bizi bir yerlere götürmeden." Göğsüm sıkışıyor, bodrumdaki günleri hatırlıyorum, daha iyi bir hayatın hayalini kuruyordum, paylaşabileceğimiz bir hayatın. Şimdi ona bunu gerçekten verebilirim.

Kuzenleri ve Jade ile iyi vakit geçiriyor mu merak ediyorum. Onu kızlar gününe götürdüler, her ne demekse. Buna ihtiyacı vardı. Aile önemlidir.

Kardeşlerimle yeniden araya gelmek bir hediye oldu. Kaybolmuştum, terk edilmiştim, en azından ben öyle sanıyordum, ta ki onları tekrar görüp gerçeği öğrenene kadar. Beni asla unutmadılar ve unuttuklarına inandığım için utanıyorum.

"Olacaksın," diyor Dante. "Siz ikiniz şimdiye kadar istediğiniz her şeye ve daha fazlasına sahip olacaksınız. Bundan emin olacağız." Kaşları saygıyla eğiliyor. "Yapılanları geri alamayız ama yeni anılar verebiliriz. Yeni bir başlangıç."

"Evet." Ağzım ince bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu hoşuma gider. Şimdi, eğer bana beş gün içinde ehliyet hazırlayabilirseniz, böylece ona bu randevuyla sürpriz yapabilirim, minnettar olurum."
"Kahretsin." Enzo geniş bir sırıtışla koltuğuna geri yaslanıyor. "Mucizeler yaratabileceğimizi hiç söylemedim."

Bana bir saat araba kullanmayı öğrettikten sonra, takım elbise satan bir mağazaya vardık. "Burada ne işimiz var?" İçeri girerken onlara sordum.

"Her erkeğin bir takım elbiseye ihtiyacı vardır, özellikle de sevdiği kadını öldürmeyi planlıyorsa." Dom'sesi alçak, siyah takım elbiseli adam bizi selamlamak için tezgâhın arkasından çıkarken.

"Merhaba, hepinizi tekrar görmek güzel," diyor kardeşlerime başını sallayarak. "Bugün sizin için ne yapabilirim?"

"Bu benim diğer kardeşim, Matteo." Dom başını eğerek bana bir işaret yaptı. "Her şeye ihtiyacı var." Bu, adamın kahverengi gözlerinin neden olur.

"Pekâlâ, efendim." Bu sefer bana baktı. "Benimle gelin. Ölçülerini alacağım ve ihtiyacın olan her şeyi ayarlayacağız."

Ben Dom'a bakıp şakağımı kaşırken o arka odaya doğru ilerliyor. "Git. Bunu hak ediyorsun." Başını salladı.

Dikkatimi kardeşlerimin her birine yönelttiğimde avuç içim yüzümden aşağı akıyor ve sevgi var. Benim için. "Tuhaf," diyorum. "Normal biriymişim gibi burada olmak. Bilmiyorum. Bunu açıklayamıyorum." Gözlerim ayaklarıma iniyor.

"Hey." Dante elini omzuma attı. "Sorun . Anlıyoruz. Acele etme. Eğer bir şeyler yolunda gitmiyorsa bize söyle."

"Evet," diye ekliyor Enzo. "Seni iç çamaşırı alışverişine götürdüğümüz zamanki gibi. Seni şimdiden uyarıyorum, o boku modellik yaparken görmeyeceğim."

Derin bir attım. Bu çok güzel. Bu gerçek. Ve bu artık benim hayatım, asla bir hayat.

AIDA

Kuzenlerim daha fazla kıyafet bulmama yardım etmeye devam ederken, "Çocuklar, bu çok fazla," diyorum. Birkaç saattir mağaza mağaza dolaşıyoruz. Chiara'nın cipi benim ve Jade'in çantalarıyla doluydu.

"Bunu benim için yapıyorsun," diyor Chiara, bebek mavisi, omuzları açık, kloş bir elbiseyi eline alırken. "Evde oturmaktan bıktım. İkinizi de tedavi etmek istiyorum. Bunu iyileşmemin bir parçası olarak düşünün. O yüzden beni şımartın ve bunu deneyin."

Başımı gülerek sallıyorum. "Tamam. Hoşuma gitti." Parmak uçlarım yumuşak kumaşın üzerinde geziniyor, Matteo'nun beni onun içinde gördüğünü hayal ediyorum. Bir zamanlar birlikte yapmak istediğimiz o kadar çok şey vardı ki

-Piknikler ve restoranlar, yıldızlar üzerimizde dans etmek, ayaklarımızın dibinde su, kumda sevişmek. Bunu onunla yapmayı çok istiyorum.

Bugün erken saatlerde Jade'e beni Matteo ile yatmaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu açtım.

Bunların nasıl bir his olduğunu bilen tek kişi oBir zamanlar Enzo'yla birlikte olmaktan korkup korkmadığını sordum ve bana ilk başta korktuğunu söyledi. Ancak Enzo'nun kabulü ve sevgisi zamanla bunu kolaylaştırmış. Hâlâ travmasıyla başa çıkmaya çalışıyor ve hatta terapi almayı düşünüyor. Ona katılmak isteyip istemediğimi sordu, ben de kabul ettim. Belki de ihtiyacım olan şey budur. Hazır olmak istiyorum ama o kadar ileri gidersek onu durdurup her şeyi mahvetmekten korkuyorum.

O anda Jade, omuzlarında ince askıları olan uzun, dökümlü kırmızı bir elbiseyle soyunma odasından çıkıyor. "Ne düşünüyorsunuz?" diye soruyor bize, küçük bir dönüş yaparak.

"Vay canına," dedim. "Çok güzelsin."

Kuzenlerim de ona aynı şeyi söylerken, o iltifatı elinin tersiyle itiyor.

Robby kadife koltukta oturmuş, peynirli sandviç yiyor ve annesine hayranlıkla bakıyor. "Çok güzelsin anne. Sen de Aida." Bana sırtıyor.

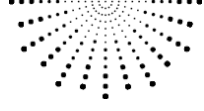
"Sen yaşayan en tatlı , değil mi?" Ona doğru yürüyüp başının üstünü öpüyorum.

"Keşke Bayan Greco da bizimle olsaydı," diyor bana, ağzı yanlara doğru bükülerek.

"Ben de." Yanına oturuyorum ve bir elimle küçük bedenini sararak onu kendime yaklaşıtıyorum.

"Ama bizi izlediğini ve mutlu olduğunu ."

CHAPTE R OTUZ BEŞ

AIDA

BEŞ GÜN SONRA

KIZLAR SON bir saattir beni giydiriyor. Raquel makyajımı yaparken ayakkabılar Chiara'nın evinde Matteo ile paylaştığım odaya dağılmış durumda. Ne için makyaj yapıldığımı tam olarak bilmiyorum ve hiçbiri bana söylemiyor.

Bir şeyler planladıklarına dair içimde sinsi bir şüphe var, özellikle de Matteo'nun kardeşleriyle tesadüfen ayak işlerini yapmak üzere gitmiş olması nedeniyle.

Bahse girerim o da içindedir. Midemde kelebekler uçuşuyor, beni neyin merak etmeye başladığımda dudaklarımda bir gülümseme dans .

Raquel yanaklarımı okşamaya başladığında geçmişin anıları hücum ediyor, Kader'in yüzü gözlerimin önünden geçiyor. tutup üçe kadar sayıyorum, bu yeni terapistimden öğrendiğim bir başa çıkma mekanizması.

Kendimi kafamın içine girerken, korkunç hatırlatıcıları seçip tuvalete atarken ve onları şimdiki anlarla değiştirirken hayal ediyorum. İyi olanlarla. Kulağa aptalca geliyor ama işe yarıyor. Tek umudum da bu, her gün daha iyiye gitmek. Kendimi önceki varlığımın dehşetinden uzaklaştırmak.

"Sanırım hazır," diye anons ediyor Raquel. Diğerleri kenara çekilip sandalyede beni inceliyorlar. Sanki kitaplarımda okuduğum o süslü müzelerdeki bir sergiymişim gibi.

Jade avuçlarını göğsünde birleştirip kaşlarını çatarak, "Muhteşem görünüyorsun," diyor. "Vay canına. Cidden vay canına," diye ekliyor Chiara, ayağında V şeklinde bir çift altın saten babet tutarken.

önden. "Ayağa kalk. Elbisenin bu ayakkabılarla nasıl görüneceğini görmek istiyorum."

Onları önüme koyarken ayağa kalkıyorum ve içine giriyorum. Hep birlikte alışverişe gittiğimiz gün benim için nezaketle satın aldığı pek çok şeyden biriydi.

Matteo da ben de isteyebileceğimiz her şeye sahip olduk. Neredeyse tüm bunları hak etmediğimi düşünüyorum, sanki bu güzel şeylerin sahip olmamam gerekiyormuş gibi. Ama onlar bana sahip olduğumu, onlar için önemli olduğumu hatırlatıp duruyorlar.

"Beni dinlediğine memnun değil misin?" Chiara bir elini kalçasına atar. "Bu elbise çok seksi."

Boy aynasında kendime baktığımda aynı fikirdeyim. Gözüne kestirdiği bebek mavisi elbise vücuduma çok yakışıyor. Umarım Matteo yakında döner de ona gösterebilirim. Beni daha önce hiç görmemişti. Ne düşüneceğini merak ediyorum. Raquel makyajım için çıldırmadı. Hâlâ kendim gibi görünüyorum ve olmak istediğim kişi de tam olarak bu.

"Hazır mısın?" Chiara kolunu omuzlarıma doluyor. "Neye hazırım?" kısarak ona bakıyorum.

". " Omuz silkiyor, ağzını meraklı bir şekilde çevirerek gözlerini kaçırıyor.

"Siz ne yaptınız?" Her birine bir bakış attım ve hepsi birden şüpheli görünmeye başladı.

"Güven bana, bu sürprize bayılacaksın," diye ekliyor Raquel, Jade'le birlikte kapıya doğru yürüyor ve kapıyı bizim için açıyor.

Tam kapı merdivenlerden inmeyi başardık.

"Kim acaba?" Jade gülüyor, alt dudağının kenarını ısırarak kapıya doğru ilerliyor. Eli kapı kolundayken bana bakıyor, gözleri parlıyor ve nabzım hızlanıyor, neredeyse boğazımdan dışarı fırlayacak.

Chiara benden ayrılırken "Aç ," diye fısıldıyorum ve orada başıma durup kapıya bakarak sevdiğim adamın kapının diğer tarafında olmasını diliyorum.

Jade kapıyı açtı ve onu gördüm.

Matteo.

Tüylerim diken diken oluyor, nefesim ciğerlerimde düğümleniyor onu çekerken, elinde parlak pembe güllerden bir buket, vücudunu saran gri bir takım elbise. Ama onunla ilgili en güzel şey, sadece benim için takındığı rüya gibi gülümseme.

O orada dururken ayaklarım yavaşça ona doğru ilerliyor ve onun gözlerinde de benimkilerle aynı duyguların alevi yanıyor. Bu adam, benim adamım, Tanrım, o çok güzel.

Ben ona baktıkça geniş göğsü inip kalkıyor, o da bana bakıyor, bakışlarımızı birbirimizden ayıramıyoruz. Çalkantılı duygularımın ağırlığında boğuluyorum.

Gözlerimde yaşlar oluşuyor ve ağlamamaya çalışıyorum. Makyajımı bozmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Çünkü şu anda hepsini zapt etmek imkânsız ve ben de zapt etmek istemiyorum.

"Matteo..." Fısıldıyorum, şimdi daha hızlı yürüyorum ve o da öyle yapıyor, neredeyse bana doğru koşuyor, kollarını doluyor, benimkiler de boynunu sarıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor usulca kulağıma karşı ve omurgamdan aşağı bir sarsıntı gönderiyor. Bunun gerçekleştiğine bile inanamıyorum. Birlikte olduğumuza.

Sonunda.

İstedığımız kadar çıkabiliriz. Ne istersek yapabiliriz. Kimse bizi durduramaz. Aman

Tanrım. Gerçekten bitti mi? Bunca zaman sonra? O gerçekten benim mi?

Geri çekiliyorum, böylece gözlerini bulabiliyorum, şu anda onlara ihtiyacım var. "Nedir bu?" Diğer elindeki çiçeklerle yanağımı okşarken soruyorum.

"Bir gün seninle yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Ve artık beklemek istemiyorum bebeğim. Bugün başlamamızı istiyorum." Devam ederken boğazı düğümleniyor, gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyor. "Geçmişte yaşamak istemiyorum, şu anda, gelecekte yaşamak istiyorum." Duraklıyor, alnını benimkine doğru eğiyor. "Seni tarif edemeyeceğim kadar çok seviyorum ve senin kadar muhteşem birini hak edeceğimi hiç sanmıyorum ama gitmene asla izin vermeyeceğim." Sesi derin bir acıyla parçalanıyor ve ben bunu tam göğsümde hissediyorum. Bu aşkı, paylaştığımız bu kimse bozamayacak.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Beni görmesini, gerçekten görmesini isteyerek geri çekiliyorum. "Sen tanışabileceğim en harika adamsın. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın. Sen onlar değilsin, Matteo. Beni duyuyor musun?"

Başını sallıyor.

"Söyle," dedim ona. "Benim için söyle."

Ağzı içten bir gülümsemeye dönüşürken elinin tersi yanağımı okşuyor. "Ben onlar değilim. Asla da olmayacağım."

"İşte . Şimdi"-elimi diğer elinin üzerine koyuyorum-"çiçeklerimi alabilir miyim, lütfen?"

"Evet, leydim." Buketi bana fiyonkla uzatıyor ve içimden bir kıkırdama yükseliyor.

"Yani..." Elini tutuyorum ve sıkıca kavıyorum. "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Oh, göreceksin." Üç kadına el sallamak için geri döndüğümde beni kapıdan çıkardı.

heyecandan başım dönüyordu.

Biz çıkarken, siyah bir cipin yanında bekleyen kardeşlerini görüyorum. Hepsi bizi mi götürüyor? Henüz kesinlikle araba kullanamıyorum. Chiara bana öğretiyor ama yine de biraz gerginim.

"İkinize de iyi eğlenceler." Enzo, Matteo'ya bir dizi anahtar ve Matteo anahtarları kolayca yakalar.

"Bekle, ne?" Başımı Matteo'ya çeviriyorum, tek tepkisi küçük, çarpık bir sırıtış oluyor ve göz teması kurmayı . Yolcu tarafındaki kapıyı açıyor. "Sen mi ?" Koltuğuma oturmama yardım ederken soruyorum.

"Evet, bebeğim, öyleyim." Midem bulanıyor. Bana böyle seslenmesinden asla bıkmayacağım. Gülerek emniyet kemerimi takıyor. "Korkuyor musun?"

"Ahhh..." Dudaklarımı yüzümü buruşturarak geri çekiyorum. "Bir çeşit mi?"

"Olma," diye bağırır Enzo. "O doğuştan yetenekli. Sadece dönüşlere dikkat et.

isteyebilir." "Kapa çeneni." Dante onun göğsüne vurur ama bu Enzo'nun kıkırdamasına neden olur.

Matteo arabanın etrafından ve kendi emniyet kemerini takarak arabaya atlar.

"Ehliyetini ne zaman aldın?" Buketi kucağıma koyarak ona soruyorum.

Arabayı vitese taktı ve uzaklaşmaya başladık. "Bugün." Sırıttırıyor. "Sana sürpriz yapmak istedim. Şaşırdınız mı?"

Deriye yaslanıyorum, denesem bile yüzümdeki gülümsemeyi yok edemiyorum. "Sadece birazcık."

"Güzel, çünkü henüz işim bitmedi."

MATTEO

Kardeşlerimin planladığım şey için mükemmel bir yer olacağını söyledikleri bir parka vardık. Büyük değil ama bizim, uzun zaman önce istediğimiz bir şey.

Bir zamanlar umuda ve daha iyi bir yarına inanmayı bırakmıştım, böyle günlerin asla mümkün olamayacağını düşünüyordum. Ama işte buradayız. Başardık. Ve her gün, onun hayatını bir önceki günden daha iyi hale getireceğime yemin ediyorum. Çünkü ben onunum, o da benim ve onu mutlu etmek benim görevim.

Nefes nefese kalıyor, gözleri doğanın güzelliğine dalıyor. "Burası bir çayır mı?" diye soruyor sesine sinen huşu ile.

"Öyle." Ortak ellerimizi ağzıma götürüp onunkinin üst kısmını öpüyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyor, bakışları parlak renkli çiçeklerde geziniyor. Mor, sarı, turuncu... Sanki dünyanın her rengi ayaklarımızın altında. Dokunmak bizim. Hissetmek için.

Onu önceden ayarladığım yere götürüyorum. Gözlerim, kardeşlerimin bana verdiği piknik battaniyesi ve büyük sepetin yanı sıra neredeyse bodrumdakine benzeyen bir CD takılıyor. Herkes bu işin içindeydi. Onun için özel bir şey yapmak istemiştım ve umarım başarmışımdır.

"Matteo..." Bana gözyaşlarını tutamıyor, nihayet çimlerin üzerindeki eşyaları gördüğünde elini göğsüne götürüyor. "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en tatlı şey."

"Bu yeterli değil." Yüzümü ona döndüm, vücudunu kendime çektim. "Sen her şeyi hak ediyorsun bebeğim. Ve bunu sana verdiğimden emin olacağım."

Karşılıklı bakışlarımız derinleşirken, hava aşkımızın gücüyle yoğunlaşırken sıcak nefesleri dudaklarımın arasından süzülüyor.

O baktıkça sikim sertleşiyor, o ayağa kalktıkça ağzıma doğru eğiliyor,

Dudakları benimkilere değiyor, nefes nefese. Bir nefes daha alarak beni umutsuzca öpüyor.

Başının arkasını tuttuğumda ağır hırıltım havayı yarıyor, yumuşak saç telleri parmaklarımın arasında kesiliyor. Onu kabaca öpüyorum, tırnakları sırtıma battığında inliyorum.

Dilim ağzını işgal ediyor, onunkinin etrafında dolanıyor, o küçük inilti ler onu daha çok istememe neden oluyor.

Hızlı bir hareketle onu havaya kaldırdım, kıcının altındaydı, bizi battaniyeye götürürken o da boynumdan bana tutunuyordu. Vücudunu yatırdım, benimkini onunkinin üzerine koydum, ağızlarımız hala tahrip ediyordu.

Gömleğimi sertçe yukarı çekiyor, elleri yaralarım a düşüyor. Orada bana dokunduğunu hissetmek, onları kabul etmek, bir şeyler yapıyor. Ona olan artıyor ve bunu sabitlemek, acele etmemek ve bana ne istediğini söylemesine izin vermek için savaşıyorum. Mücadele ettiğini biliyorum. Ben asla zorlamazdım.

Dudaklarım boynuna düşüyor, kalçalarını dizime sürttükçe oradan öpüyorum.

Ben.

"Dokun bana." Titreyerek iç çekiyor. "Parmaklarınla." Alt dudağını içine doğru yutuyor Ağızını açıp ona bakıyorum.

Korku içimi kemiriyor, onu memnun etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilememekten korkuyorum. Ama bunu daha önce yaptım. Onu tekrar böyle boşaltabilirim.

Ağızım boynuna dönüyor, omzuna minik öpücükler bırakıyor, parmaklarım kalçasını okşuyor, bacaklarını ayırırken elim uyluğunun iç kısmına düşüyor. Burada bizi görece k imse yok. Park özel ve Dom parka bizden başka kimsenin adım atmamasını sağlamış.

Kalçalarını sallıyor, gözleri kapalı, sanki dokunuşumu bekliyormuş gibi, sanki istiyormuş gibi, sanki bunu hak ediyormuşum gibi. Parmaklarımı iç uyluğunun derisinde aşağı yukarı gezdiriyorum, onunla alay ediyorum, izliyorum, tam ayırık dudaklarından bir inilti süzölüyor.

Dokunuşumu külotunun üzerinde izin veriyorum, nemli ve sıcak. Dirseğime dayanarak onu kendinden izliyorum, daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

"Matteo..." diye mırıldanıyor, altındaki yumuşaklığı ortaya çıkarmak için külotunu ayırırken eli sırtımı ısıyor. Parmaklarım ıslak yarığının arasında geziniyor, ağlarken ona zar zor dokunuyor, kirpikleri dalgalanıyor, içinden çıkan sesler o kadar şehvetli ki daha fazlasını duymak istiyorum. Bu adımı söylediğini duymaktan asla vazgeçmek istemiyorum.

Hevesle, parmağımın ucunu içine sokuyorum, klitorisine yuvarlıyorum, nefes nefese bir çığlıkla kalçalarını eğerken onu oraya sürüyorum.

"Yesss, bu iyi hissettiriyor," diye pantolonunu indiriyor ve ben daha fazlasını yapıyorum, diğer parmağım içeriye doğru iterken başparmağımın orayı ovmasına izin veriyorum.

Etrafımda kenetleniyor, beni daha derine çekiyor. Bunu ona yaptığımı bilmek, onun bu kadar özgürleştidiğini hissetmek, lanet olsun, hiç bu kadar büyük hissetmemiştim. Bu kadar güçlü.

"Evet, evet... Oh Tanrım..."

"Amin çok ıslak bebeğim. Bunu yaptığımı bilmek hoşuma gidiyor," diyorum ona, içine ikinci bir parmak ekleyerek yavaşça içeri ve dışarı kaydırıyorum.

"Lütfen," diye inliyor. "İhtiyacım var..."

Onu hissetmek için sikim zonkluyor, daha önce hiç hissetmediğimi bilsem bile. Ama bu tarif edemeyeceğim kadar doğal bir duygu, bu istek, bu arzu.

"Sana ihtiyacın olanı vereceğim. Her zaman vereceğim."

Parmaklarımı daha derine soktuğumda, başparmağım klitorisinin etrafında daha hızlı döndüğünde, adım ı tekrar tekrar haykırıyor, sırtı kamburlaşıyor, vücudu titriyor, elleri batıyor, o kadar sert ki, onun için kanamak istiyorum.

"Matteo, evet, evet...!" Dalga dalga devam ediyor, ta ki vücudu yükseklerden yavaşlayana, gözleri tekrar açılana ve dudaklarına tatlı gülümseme gelene kadar.

"Bunu az önce dışarıda mı yaptık?" Baş döndürücü bir şekilde nefes alıyor, yanakları pembe pembe kızarıyor, göğsü sert nefes alıp inip kalkıyor.

"Yaptık," diyorum, istesem de sırtıtmayı yüzümden uzak tutamıyorum. Doğrulup külotunu düzeltiyorum, onu kendime , sırtını göğsüme yaslamadan önce örtündüğünden emin . Bu şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyorum, serin hava etrafımızda hışırdıyor, dünya tamamen hareketsiz.

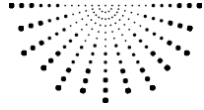
"Bu hayatımın en güzel günü oldu," diye mırıldanıyor tatlı tatlı.

Başının arkasını öpüyorum. "Ve sana onlardan daha fazlasını vereceğim, bundan daha fazlasını. Sonsuza kadar." "Seni seviyorum, Matteo Cavaleri, tüm kalbimden daha çok."

"Sen benim kalbimsin, Aida Robinson. Kalbim ve ruhum."

Ve bir sonraki adımı atmaya hazır olduğunda, ona kalbimin ve ruhumun gerçekte ne kadarına sahip olduğunu göstereceğim.

CHAPTER SIX

MATTEO

BİR HAFTA SONRA

"Yani bana neye sahip olduğunu gösterecek misin, göstermeyecek misin?" Hepimiz Dom'un bodrum katındaki spor salonunun ortasında dururken Enzo omzuyla beni itiyor. Burası koca bir ev gibi.

"Gerçekten mi, Enzo?" Dante atılır. "Yıllarını insanları öldürmeye ve dövmeye zorlanarak geçirdi ve sen onun seninle dövüşmesini mi istiyorsun?" Onun kafasına vurur. "Çocuğu rahat bırak."

Dom, ellerini havaya Enzo'ya başını sallar. "İyi. Kahretsin. Özür dilerim dostum," diyor utanmış bir ifadeyle. "Sadece geçiyordum."

Ama tam odağını döndüğü anda, onu orta kısmından yakalayıp havada ve yerde çeviriyorum.

"olsun!" Dizimi karnına hafifçe bastırdığımda kıkırdayarak inliyor. "Asla tereddüt etme."

Karşılığında sırtarak ayağa kalkıyorum, avucumu ona veriyorum ve o da ayağa fırlıyor.

"Siktir et onu. Şimdi başlıyoruz, kardeşim." Yumruklarını kaldırdı. Bu sefer biriyle dövüştüğümde, sonunda ölmeyeceğini biliyorum.

Dante ve Dom egzersiz yaparken biz de biraz birbirimize atlıyoruz. Onlarla aynı odada olmak hâlâ garip. Böyle hissetmeyi ne zaman bırakacağımı bilmiyorum.

Tekrar bir araya geldiğimizden beri geçen her gün, bunların gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Ya kafamı çok sert vurduysam ve bunların hepsi bir halüsinasyonsa? Çünkü her şeyden sonra, işler benim için nasıl bu kadar iyi olabilir?

İşimiz bittiğinde Enzo beni kenara çekiyor ve elini omzuma koyuyor. "Yani..." Yüzüme iyice konsantre oluyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ağabeyin olarak sana kadınlarla ilgili bazı tavsiyelerde bulunmak benim görevim."

"Ahh..." Boynumun arkasını ovuyorum. "Evet, hayır, teşekkürler. Buna ihtiyacım yok." "Güven bana..." Bakışlarını daraltıyor, yavaşça başını sallıyor. "Yapacaksın."

Bu neredeyse garip. Elbette bu konuda tavsiye alabilirim ama kardeşlerimden değil. Belki bir kitap ya da başka bir şey. Ya da bir video. Bana internette gösterdikleri şeyler çılgınca. Telefondan bile her şeye bakabilirsin. Bu çılgınlık.

Elini cebine atıp bana bir kutu uzattı.

"Bu da ne böyle?" İncelemek için alıp soruyorum.

"Prezervatifler. Ceket gibi aletin üzerine geçiriyorsun. Tüm hastalıkları ve bebekleri de uzak tutar."

"Prezervatifin ne olduğunu biliyorum, ahmak. Neden koca bir kutuya ihtiyacım olduğunu soruyorum." Aida ve ben derslerimizi aldığımızda, bu da oradaydı. Ne yazık ki.

Kıkırdıyor. "Çünkü sevişmeyi seveceksin. Hem de çok. İnan bana."

Çenemi sıkıyorum. Evet, her geçen dakika daha da kötüleşiyor. Senin çenenden daha rahatsız edici ne olabilir?

Kardeşin sana seks tavsiyesi mi veriyor? Hoşlandığın kız sana öğretiyorsa.

"Tamam, birkaç ipucu vereyim," diye devam ediyor, ben inleyerek gözlerimi bir eliyle kapatarak aşağı bakarken. "Önce parmaklarını ve ağzını onun kullan... bilirsin, aşağısını. Göğüslerine dokun ama meme uçlarını çok sert sıkma..." Sırıttıyor. "Tabii bu boku sevmiyorsa."

"Aman Tanrım." Bakışlarım tavana kayıyor.

"Ben sadece size yardımcı olmaya çalışıyorum, kardeşim, siz ikiniz ne zaman hazır olursanız, henüz hazır olmadığınızı varsayarak..."

". " Gerçekte ne yaptığımızın ayrıntılarını bilmesine gerek yok.

"Gördün mü, işte böyle!" Ellerini havada çeviriyor. "Sadece dışarı bakıyorum." Tekrar ciddileşiyor.

"Pekâlâ, sikini ona önce birkaç kez boşalmasını sağla, onu iyice ıslat ve senin için ateşli hale getir. Ve onu takip et. Vücudunun verdiği tepkilerden, çıkardığı seslerden neyi sevdiğini anla."

"Evet, işim bitti." başladım.

"Utanacak bir şey yok!" diye arkamdan bağırarak kardeşlerimin çalışmayı bırakmasına neden oldu.

Dış

arı. "Neyden utanıyorsun?" Dante boks eldivenlerini çıkarıp yere atarak soruyor. "Kardeşimize kadınlar hakkında biraz ders veriyordum." Enzo kaşlarını sallıyor.

"Zavallı çocuk." Dom başını sallıyor. "Özür dilerim," diyor bana, oturduğu banktan kalkıp ağırlık kaldırıyordu.

Birkaç dakika şakalaştık ve Enzo'nun bu konuda daha fazla konuşmayı bırakması beni rahatlattı.

"Babam burada olsaydı buna bayılırdı," diyor Enzo . "Oğullarını bir arada görmek."

Dom çenesini sıkar. "Evet..." Uzun bir nefes alarak tavana bakıyor ve gözlerini . "Umarım Faro'nun bizi dışarı çıkarmadığını biliyordur. İyi olduğumuzu."

"Öyle olduğunu *biliyorum*." Dante onu omzundan kavrar ve doğrudan ona bakar. "Ve sen, taşıdığın bu suçluluk duygusundan kurtulabilirsin." Dom'un ağzı gerilir. "Sen bizi kurtardın. Matteo'yu geri aldık, bunun imkânsız olduğunu düşündüğümüz zamanlarda bile. Artık suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok kardeşim. Artık işin bitti."

Dom'un boğazı sallanıyor ve Enzo ile ben iki kardeşimizin yanında duruyoruz. "Cavaleri kardeşler," diye ekliyor Enzo. "Geri döndük, bebeğim."

"Bu da ne demek oluyor?" Dom yüzünü buruşturuyor.

"Bilmiyorum amına koyayım." Omuz silkiyor. "Ama kulağa hoş geliyor."

Sonra hepimiz hiçbir şey değişmemiş gibi, yıllar çalınmamış gibi, dünyamız alt üst olmamış gibi gülüyoruz, çünkü bazen hayatta kalmak için yapmanız gereken şey budur.

Geçtiğimiz birkaç hafta ikimizin de hayal edebileceği her şey oldu. Onun bir babası ve yeni bir ailesi var. Ve ne kadar kırık dökük da benim de bir ailem var.

Aida yaşadığı travmayla Jade'in yardımıyla başa çıkmaya çalışıyor. Aslında, çok yakınlaştılar ve birlikte bir terapistle gidiyorlar. Jade, yaşadığı şeyden sonra kontrolden geçmesi için ona doktora kadar eşlik bile etti.

Ona yardım edecek biri olduğu için minnettarım çünkü ben ne kadar istesem de yapamıyorum. Bu benim başıma gelmedi. Onu teselli edebilirim ama bundan fazlasını yapamam. Jade ile, ilişki biri var. Ve birlikte, bunu atlatacaklarını biliyorum. Aida'daki küçük değişiklikleri şimdiden görebiliyordum.

-Gülüşü, bana bakış. Sanki sırtımdaki yaralar gibi o yaralar da yavaş yavaş iyileşiyor.

Aida esnerken ve gerinirken sesinde bir gülümsemeyle inliyor. Bakmamak için elimden geleni yapsam da meme uçlarının ne kadar sert ve güzel olduğunu fark etmemek neredeyse imkânsız.

Onu görünce sikim sertleşiyor, sikime sarılmışken boşalmasını hissetmek istiyorum. Bana izin verdiğinde, bana sorun olmadığını söylediğinde ona dokunuyorum. İlk kez birlikte uyuduğumuzda, umarım her şeyi etmemeyi başarırım. Ya ? Ya onu incitirsem? İnsanlar bunu ilk kez nasıl yaparlar? Ama vücudum, lanet olsun, onu çok istiyor.

devam ettikçe nefesim ağırlaşıyor, kalçası içime sürtünüyor ve birazcık kıpırdarsa onu ne kadar çok istediğimi fark edecek.

Bir başka esnemeyle kollarını yukarı kaldırdığında yorgan aşağı süzülüyor ve karnının üzerine düşüyor. Ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkında bile olmadığına bahse girerim.

Sonunda durduğunda, beni bakarken yakalıyor ve bakışlarımı tutuyor. Gözlerimde bir şey fark edip etmediğini bilmiyorum, ama ben onunkinde bir şey fark ediyorum, sanki o da bunu hissediyor - bu çıldırtıcı arzuyu. Dudakları ayrılıyor, nefesi sertleşiyor, bakışlarım ağzına düşüyor.

Çenem titriyor, göğsü kalp atışlarının temposuna göre yükselip alçalıyor. "Matteo..." diye fısıldıyor sanki kafamın içindeki savaşı hissediyormuş gibi. "Bunu istiyorum." Bu sözlerde bir güven var ve ben benim düşündüğüm şeyi isteyip istemediğinden emin değilim.

"Diyorsun ki..."

Başını ve içim düğüm düğüm oluyor. Bunun onun için mükemmel olmasını istiyorum. Bunu nasıl yapabilirim?

"Bebeğim..." Elimin yüzünün narin hatlarına izin verdim, parmak boğumlarım şakağından çenesinin ucuna kadar iniyordu. "Seni nasıl seveceğimi bilmiyorum."

Kaşları geriliyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Hayatın boyunca beni sevdin, Matteo. Bunu yapmaya devam edin."

Yavaşça, elimin düşmesine izin veriyorum. Daha aşağıya. Boynu boyunca ilerliyor, nabızı tenimin altında hızla atıyor, ta ki göğüslerinin arasına düşene kadar.

Yorganı üzerimizden tamamen kaldırarak vücudunu serbestçe kullanmama izin veriyorum. Parmaklarımdan biri gergin meme uçlarını okşadığında, sırtı kavisleniyor ve en erotik inilti dışarı çıkıyor.

Beni tutan son korku kırıntısını da aşmak için ihtiyacım olan tek teşvik , iki elim de kalçalarında, aletim ağır ve zonkluyor. Ağzım az önce parmağımın olduğu yerin yerini alıyor ve onu yumuşak ipeğin içinden ağzıma çekiyorum, dilimin ucu boncuklu etinin üzerinde dolaşırken beni izlemesini izliyorum. Aletim eşofmanımın içinde sarsılıyor, onu hissetmek için can atıyorum.

"Evet," diye pantolonunu indiriyor, bir eli başımın arkasına uçuyor, daha derinden kavıyor. Geri çekiliyorum, bakışlarımın henüz keşfetmediğim her çizgiyi, her kıvrımı, her vadiyi içine çekmesini istiyorum. Önümüzdeki her yıl onun daha fazlasını keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

"Emin misin?" Sesimin tonu boğuk bir belirsizlikle dolu, baştan , katlanmak zorunda kaldığı onca şeyden sonra buna hazır olduğundan emin olmak istiyorum. Ve bencilce, beni istediğini, onun gibi bir kadın için yeterli olduğumu de duymak istiyorum. İyi birine.

Aida'yla birlikte, yapmak zorunda bırakıldığım şeylerin beni tanımlamadığını fark ettim. Benim ona olan sevgim, onun bana olan sevgisi, önemli olan bu.

Başını sallıyor, bakışları benimkileri arıyor. "Öyleyim. Sen benim sığınağımsın, Matteo. Kendimi güvende hissettiğim tek an seninleyken oldu. Bu da farklı değil. Benim için değil. Artık değil." Tekrar bana bakmadan önce gözleri kısa bir süre için kapanıyor. "Buna ihtiyacım var. Bu şekilde iyileşmeye devam ediyorum." Elimi tutup

Avucumun ortasını öperek ağzını kapattı. "Artık hazırım. Seni istiyorum, sadece seni." Sözcüklerinin arasına sızan törpüde, gerçeği gözlerinde gördüğüm duyabiliyorum da.

Bir saniye daha geçmesine izin vermeden dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerim omuzlarındaki ince askılara ulaşıyor ve yavaş yavaş, göğüsleri serbest kalana kadar elbisesini kollarından aşağı kaydırıyorum, geri kalanını kabaca geçirip yere çekiyorum.

Tamamen çıplak. Benim için. Bu seviyede bir güveni hak etmeyen bir adam için. Ama burada, yine de bana veriyor.

"Aida," diye inliyorum, kıvranırken ne kadar güzel olduğuna bakmaktan kendimi alamıyorum, açlık bakışlarını delip geçiyor.

santimini hafızama kazıyorum. O bir sanat eseri gibi ve bir gün onu çizeceğim, tıpkı bunun gibi.

Ellerim vücuduna doğru iniyor, göğüslerinden başlıyor, dikkatle aşağı iniyor, karnına, kalçalarına, uyluklarına düşüyor ve bana her yerini gösterecek kadar hafifçe ayrılıyor.

Parmak uçlarım kalçasının iç kısmını okşuyor, parmaklarımı her birini aşağı yukarı yuvarlıyor ve nefes verışı sertleşiyor, kıcı yatağa dönüyor, gözleri üzerimde.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin ve seni daha önce kimsenin sevmediği kadar çok seveceğim Aida."

Gözleri parlıyor ve bir anda onun üzerindeyim, vücudum üzerine bastırıyor, öpücüklerim sert, sırtıma dokunan elleri daha sert, beni daha derine itiyor.

Onun ağzıyla sevişiyorum ve bu kadar kolay. Sahip olduğum her şeyi o öpücüğe döküyorum. Her duyguyu. Her kelimeyi. Her sözü. Bu onun. Ben bu kadına .

Başının arkasını kucaklarken, diğer elimle göğsünü avuçluyorum, başparmağımınla meme ucunu okşuyorum. Zevk çılgılığı dilimin etrafında titreştiğinde, horozumu merkezine eğiyorum ve titremesini sağlıyorum.

"Seni ne kadar çok istediğimi hissediyor musun?" Amına girdikçe hırıltılı bir ses çıkarıyor ama onu bu şekilde boşaltmayacağım, henüz değil.

İsteksizce geri çekiliyorum, her yerini tatmak Ve tam da bunu yapıyorum, boynundan başlayarak, ağzım açlıkla göğsünün arasına düşene kadar onu öpücüklere boğuyorum. Bir meme ucunu ağzıma alıyorum, daha sert emiyorum, diğerini almadan önce dilim birinin yanından geçiyor.

"Matteo!" diye soluk soluğa bağılıyor ve tırnaklarının kafa derime batma şekli hiç durmama isteği uyandırıyor.

Sadece bir anlığına, ona bir saniye daha bakabilmek için geri çekiliyorum ve bunu her yaptığımda sanki ona ilk kez bakıyormuşum gibi hissediyorum. Başparmağım dudaklarında . "Sana bakacağıma söz veriyorum. Her gün."

"Sana da bakacağıma söz veriyorum, Matteo." Yüzümü ellerinin arasına alıyor, gözleri akmayan yaşlarla doluyor.

Bana böyle şefkatle dokunduğunda, kemiklerimin iliklerine kadar sızıyor. Sevgisi her yerde, içime işliyor ve hiçbir şey bu kadar saf hissettirmemişti. Bu kadar iyi.

"Seni seviyorum," diye usulca nefes verirken yüzüm boğazına düşüyor, bir elim vücudunun yan tarafına doğru kayıyor, ona dokunmak .

Parmağım yavaş yavaş en mahrem yerine inerken ona bakıyorum. Yarığının arasından yukarı doğru kaydırduğımda ıslak ve sıcak, inlemeleri beni cehenneme çeviriyor. Devam ediyorum, kayarak geçiyorum, daha derinlerine dokunuyorum.

"Evet, tam orası," diye haykırıyor, ben onun yerini ovarken, gözleri şehvetle bulanıklaşıyor, ben onlara bakarken, içine dalmak ve düşüşe teslim olmak istiyor.

Parmağımı aşağıya doğru kaydırıyorum, en ufak bir şüphe ya da tereddüt duymadan amının içine sokuyorum. Çünkü

Su anki görünüşüne, bana sarılışına bakınca bir şeyleri doğru yaptığımı anlıyorum.

Önce hızlı, sonra yavaşça itiyorum, tempomu değiştiriyorum, inlemeleri artırıyor. Adımı haykırırken dişlerim çenesinin alt tarafını sıyrıyor, ben içine girip çıkarken tırnakları sırtımı kesiyor, her seferinde daha derine iniyorum.

Etrafım sırlısklam ve çok sıkı.

Sıgar mıydım? Ona zarar verebilir miyim? Lanet olsun. Bunu nasıl yapacağız?

Ben daha hızlı pompaladıkça duvarları etrafımda geriliyor, nefes alışları ağırlaşıyor, inlemeleri tek bir çılgın sese dönüşüyor.

"Matteo!" Bakışları benimkilere kilitleniyor, ağzı aralanıyor, kaşları çekiliyor ve ben daha sert çalıştırıp daha hızlı soktuğumda adımı haykırıyor, yüzünü omzuma saklıyor, kalçaları titrerken ve vücudu titrerken etimi ısıyor.

O yapana kadar durmayacağım. istiyorum. Bana vermesi gereken her şeyi. Çünkü o benim. Vücudu durulduğunda, kalbi benim çalkantılı kalbimin ritmiyle yarıştığında, onu yavaşça öpüyorum, sikim uyluklarının arasında sallanırken inliyorum, çözülmek ve bunu tekrar yapmasını izlemek istiyorum.

Hızla komodinin çekmecesinden Enzo'nun bana verdiği prezervatiflerden birini almak için hareket ediyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve gözleri keskin bir şekilde elimdeki kareye kayıyor.

O pembe meme uçları karmakarışık nefeslerinden titriyor. "Aç ," diye fısıldıyor. "Lütfen."

Gözlerimi kaçırmadan başımı sallıyorum, onunla sevişmek için her şeyi kabul edebileceğimi biliyorum. Buna sevişmek demek doğru gelmiyor, onunla değil. Bizim için değil.

Aletim o kadar şiddetli ağrıyor ki, vücudunu parçalara ayıracağımdan korkuyorum. Ama onu yavaşça , ilk seferimizin her ayrıntısını hatırlamak istiyorum; sesinden, hareketlerine, birlikte hissettiklerimize kadar.

Prezervatifi yanıma bırakarak beyaz tişörtümü çıkarıyorum, ellerim daha sonra eşofmanımın bel bandına iniyor ve yavaş yavaş aşağı çekiyorum.

Sikim dışarı fırlıyor ve gözleri anında . Umarım hoşuna gittiği anlamına gelir.

"Acaba...?" Parmakları , tereddütle uzunluğumun ucuna yaklaştırdı, bakışları gözlerim ve aletim arasında dans ediyordu.

"Evet, dokun bana bebeğim." Bileğinden tutup onu olmak istediği yere kadar götürüyorum. "O senin."

"Matteo..." diye nefes alıyor. İki parmağını tacın etrafında gezdirdikten sonra canımın yanmasından korkuyormuş gibi hafifçe elimi sıkıyor.

"Daha sıkı." Dişlerimi sıkıyorum, eli beni sıkarken bir hırıltıyla başımı geriye atıyorum ve yukarı aşağı kaydırıldığında sarsılıyorum.

Taşaklarım ağrıyor, o hareket ettikçe sırtımda bir sarsıntı oluyor. Patlama ihtiyacı şiddetle geliyor ve bunu hissettiğimde onu durduruyorum, bileğini tutup yavaşça yatağa doğru itiyorum. "Böyle yapmaya devam edersen boşalacağım bebeğim ve senin içine boşalmak istiyorum."

Bir iniltiyle alt dudağını emiyor, kalçaları birbirine sürtünüyor. Paketi yırtıp prezervatifin içine girerken gözlerim her şeyi .

Vücudumu onunkinin üzerine örtüyorum, beni saran kıvrımlarını seviyorum.

"Ellerin benim gibi bir adam için fazla iyi." Sikimi avucumun içinde tutup amına doğru hizalıyorum. "Her parçan öyle." Ucu girişinin hemen yanından geçiyor ve yüzümü onunkine yaklaştırıyorum, dudakları benimkinin üzerine tünüyor, titreyerek verdiği nefesler benimkilere karışıyor. "Canını yakıyor muyum?" Titreyerek, daha fazlasını istediğini söyleyene kadar hareketsiz kalıyorum.

"Hayır." Elleri kıcıma düştü. "Devam et ve durma." Ve durmadım. Her santimde içine batıyorum, o kadar ıslak ve istekli ki, nefes kesici. Onun vücuduna bakmaktan asla vazgeçmek istemiyorum. Ama kalbine,

güzeli de bu.

"Seni seviyorum, Matteo." Nefes alışları fısıltılı ve sert, alnım saniyeler boyunca onunkine değiyor ve sonra geri çekiliyorum.

Onun avuç içi benim yanağıma, benimki de onunkine yerleştiğinde, gözlerimiz birbirine öylesine bağlanıyor ki ruhum sarsılıyor.

Savunmasız. Yine de güçlü. Yumuşak. Yine de sert. Bir aşık. Ama aynı zamanda bir savaşçı. Onun kollarında bunların hepsiyim. Ve onu hak etmek için her gün savaşacağım.

Aletim kabarıyor, ben ittikçe onu geriyor ve şimdiye kadar duyduğum en seksi sesleri çıkarıyor. Boynuna, göğüslerine, çarşafı kavrayan ellerine öpücükler kondururken hızlanıyor.

Aşağıya baktığımda, onun bakışları da bana yansıyan aynı duygularla dolu. Bu kez öpücüğümüz vaatlerle dolu - telaşsız bir aşk, kalıcı bir bağlılık, ilklerle dolu bir hayat. Birlikte, bunlardan birçoğuna sahip olacağız ve kimse bizi durduramayacak. Bu sefer değil.

Kalçalarımın bir kez daha bunu hissediyorum; omuriliğimin tabanında bir kabarma, aşırı bir karıncalanma. Daha hızlı pompalıyorum, onunla, ilk günden beri her şeyim olan bu kadınla yoğunluğu yaşarken gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum. Ne kadar iyi hissettiğimi kelimelere dökemiyorum bile. Sanki birbirimize bağlıyız, ruhlarımız bir.

Elleri sırtımı kavlıyor, kalçalarım her sertleştiğinde parmakları etimi ısıyor, tenin tene değme sesi zevk seslerimize karışıyor. Sikimi sıktağında, adımı haykırdığında, sırtı , ben de tam oradayım, her damlasıyla dökülürken yaktığı ateş beni yakıyor.

"Fuuuck!" İnliyorum, verecek bir şey kalmayana kadar daha sert itiyorum.

"Matteo..." kasılması erdiğinde kabaca nefes veriyor, ama ben , içinde kalıyorum, ayrılmak istemiyorum. "Bu... vay canına."

"İnanılmazsın," diyorum ona, ağır nefes alıp verişimden yanıyor, bacaklarımız karmakarışık bir yığın halinde birbirine dolanıyor.

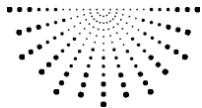
Hiç kimseyle bu kadar çıplak olmamıştım. Hiç bu kadar çok kanımı başka birine akıtmamıştım. Ama bir şekilde, onunla, doğru hissettiriyor.

İçinden çıkıp prezervatifi çöp kutusuna kadar uzun dakikalar boyunca bu şekilde kaldık, sonra bedenini kendime yasladım ve kalp atışlarının parmak uçlarımda yarattığı dalgayı hissettim.

Başının arkasını öpüyorum, o esnerken battaniyeyi tekrar üzerimize çekiyorum. "Gözlerini kapat bebeğim.

Seni rüyalarında bulacağım."

CHAPTER OTUZ- SEVEN

MATTEO

"EVET, EVET, DURMA," diye ağlıyor ertesi sabah, onu sabunladıktan ve yıkadıktan sonra avuçlarını duş duvarına dayayarak eğildi. Aletim sıırıslıklam amına kolayca giriyor, su başımın üzerinden fıskırıyor, saçları avucuma dolanıyor.

Aşağı uzanıyorum, parmaklarımı karnından geçiriyorum, klitorisini buluyorum, onu daha hızlı ovuyorum. Eli bileğime yapışıyor ve sıkıca kavlıyor, inlemeleri yüksek ve tamamen bana ait.

Dün geceden sonra kendime güvenim arttı ve birlikte duş alırken her şey bir anda oluverdi. Şu anda prezervatif kutusu için Enzo'ya teşekkür etmeliyim.

"Tanrım, Matteo..." Klitorisinin üzerinde daireler çiziyorum, amı sıkılaştıkça kabaca itiyorum, bana yakın olduğunu bildiriyor.

Kalçalarımı ona vururken ciğerlerimden derin bir inilti çıkıyor, sırtımdan aşağı su yağarken vücudu hala ıslak.

"Çok güzel," diye homurdanıyorum, taşaklarım serbest kalmak için yanıyor, diğer elim sadece kıcını avucumda sıkmak için saçlarını bırakıyor.

Bu kez içine derinlemesine girdiğimde, dudaklarından zevk çığlıkları dökülüyor ve bırakıp o kısmını bana bırakıyor. Ben de ona katılıyorum, kalçalarım çarpıyor, kalın sikimin her santimi onun sıcaklığının içinde, karşılığında ona her damlamı .

Duş aldıktan sonra kıyafetlerimizi giydik ve kahvaltı için aşağıya inmeye hazırlandık. Duşta seks, çok uzun yapılacaklar listemden çıkardığım bir başka şeydi. Enzo'nun yapmam gerektiğini söylediği bir şeydi.

"Buna gerçekten alışabilirim," diyor Aida, ağzında kıvrılan bir gülümsemeyle, merdivenlerden inerken eli benimkini tutuyor.

"Hangi kısmı?" Sırıtıyorum.

"Hepsi mi?" Alt dudağının kenarını ısıırıyor.

"Ben de hepsini seviyorum." Başparmağımla elinin üstünde bir daire çiziyorum, bana yeni bir hayat veren bu kadına kendimi alamıyorum. Yeni bir amaç. Yaşamak için bir dürtü.

Aşağı indiğimizde Dom'un uzaktan gelen sesini duyuyoruz ve sesi kızgın geliyor. Aida bakışlarını kısarak bana bakıyor.

"Hadi gidip ," dedim ona.

Kardeşlerimi yemek odasında toplanmış bulduk.

Dom Jade'e "Elsie'yi geri getireceğiz," diyor. Herkes de burada gibi görünüyor, birden fazla

Kardeşlerim için çalışan adamlar.

Dom beni görür görmez göz göze geliyoruz ve bizi burada istemediğini hemen anlıyorum. "Elsie kim?" Soruyorum ve bir anda tüm gözler üzerimize . Umarım fark etmişlerdir.

birini arıyorlarsa, bensiz yapamazlar.

"Hey!" Enzo bu garipliği bozuyor. "Bebek kardeşim burada!" Yanıma geliyor, Aida'ya sarılıyor, sonra da kulağıma eğilmeden önce omzuma vuruyor. "prezervatife ihtiyacın var mı?"

Sırıtiyorum.

Alçak sesle kıkırdıyor. "Seni yakaladım, katil." Bir adım uzaklaşmadan önce sırtıma bir şaplak atıyor. "Sadece iş konuşuyorduk," diye açıklıyor Dom. "gerektirecek bir şey yok."

"Artık sekiz yaşında değilim," diyorum ona, kardeşlerimin her birine bakarak. "Bana öyleymişim gibi davranmak zorunda değilsiniz." Kademeli adımlarla odanın ortasına doğru ilerliyorum, kadını da yanımda. "Her ne yapıyorsanız, ben de dahil olmak istiyorum, özellikle de o piçlerle bir ilgisi ."

"Matteo..." Dom bir elini kısa kesilmiş saçlarının tepesinde gezdiriyor. "Ben sadece seni hayatta tutmaya çalışıyorum. Seni tekrar kaybedemem. Bu dövüş senin değil." Bana doğru yürüyor. "Siz ikiniz yeterince şey yaşadınız. Burada hayatınızın tadını çıkarıyor olmalıydınız."

"Beni korumaya çalıştığını biliyorum," diyorum. "Ve nedenini anlıyorum. Ama bak, o kulüpte gördüğüm şeyler..." Çenemi esnetiyorum. "Yapmayı bildiğim tek şey insanların canını yakmak, o yüzden hayatımda bir kez olsun bunu hak edenlerin canını yakmama izin verin."

Dom bana emin olmayan bir bakış atıyor, kararsızlık ağır .

"Elsie kim, Dom?" Tekrar soruyorum, buna ihtiyacım var. Bu, karşılık vermenin, masum insanlara zarar vermek yerine bir kez olsun yardım etmenin yolu.

Bir nefes üflüyor. "Jade'in bir arkadaşı. Başka bir arkadaşıyla birlikte kaçırıldılar. Kaçırılmışlar. Elsie, Michael Marino'nun arabasına binerek kaçmış. Messina suç ailesinin başı olan Giancarlo'nun oğlu ve söylentilere göre yakında yönetimi devralacak."

"Ve savaşı ona mı getireceksiniz?"

"Eğer mecbur kalırsak."

Dante kıkırdar ve Raquel'i arkadan kollarıyla tutar. "Muhtemelen Bianchi'leri öldürdüğümüz için donu bükülmüştür."

"Hayır," diye ekliyor Chiara ve Dom ona bakıyor. "Babamı ya da amcalarımı hiç sevmediler. Büyük sürpriz." Gözlerini deviriyor. "Babamın Michael'la evlenmemi istemesinin nedeni de buydu, iki aileyi birleştirmek. Ama ben bunun olmasına asla izin vermezdim ve Michael da ilgilenmiyordu."

Dom'un dikkati tekrar bana yöneldi. "Savaşacak başka bir düşmanımız varsa bize katılmak istediğinden emin misin?"

"İhtiyacım var. Buna ihtiyacım var." Eğer başka birini kurtarmaya yardım edebilirim, yaparım.

Dom iç çekti, sönmüştü. "Tamam. Seni durdurmayacağım." İki omzumu da kavıyor ve bana dik dik bakıyor. "Ama ölmezsen iyi edersin." Genişçe gülümsüyor ve başını sallıyor. "Seni seviyorum."

"Evet, evet." Kıkırdarak onu silkeliyorum. "Ben de."

"Bak, tüm bunlar bittikten sonra, Aida ile birlikte St. Tropez'deki evimi alıp küçük bir tatil yapmaya ne dersin?"

Aida'ya bakıyorum, yüzü aydınlanıyor.

"her yere götürebilecek özel bir jetimiz hazır bekliyor," diye ekliyor. "Orada olmak zorunda değil."

"Corvo Adası." Aida gülümseyerek iç geçiriyor, akan sevgiyle bana bakıyor, tıpkı ışığını kalbime akıtan ve karanlığı uzaklaştıran bir güneş gibi. "Ben de oraya gitmek istiyorum."

"Evet," dedim. "Corvo Adası."

"Tamam." Dom bir kez başını salladı. "Corvo Adası o zaman." Sonra da Elsie'yi alıp eve getirmek için bir plan yapıyor.

"Umarım yardım etmek istediğim için bana kızgın değilsindir," diye fısıldıyorum kulağına .

"Hayır, anlıyorum. Sadece yaşamaya yeni başlamışken benim ölmeyeceğine söz ver."

Başım onunkinin üzerine düşerken, kolumu sevdiğim kadına doluyorum. "Deneyeceğime söz veriyorum." "Pinky yemin misin?" diye soruyor, kendi kolunu benimkine uzatarak.

"Pinky yemin ederim, bebeğim. Her zaman."

Onu öpüyorum, umarım bu son öpüşüm olmaz.

Gelecekte ve sevdikleri kadınlara ne olacağını bilmek ister misiniz? Dört çiftin yer aldığı genişletilmiş bir sonsöz olan Şeytanın Ölümü'nde öğrenin.

Matteo ve Aida'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz? Bonus sonsözü BURADAN alın.

LILIA N H A R R I S T A R A F I N D A N

KIRILGAN KALPLER SERİSİ

1. *Kırılğan Yara İzleri*
2. *Kırılğan Yalanlar*
3. *Kırılğan Gerçekler*
4. *Kırılğan Parçalar*

CAVALERİ KARDEŞLER SERİSİ

1. Şeytan'ın Anlaşması
2. Şeytanın Piyonu
3. Şeytanın Sırrı
4. Şeytanın İni
5. Şeytanın Ölümü

MESSINA SUÇ AİLESİ SERİSİ

1. Günahkar Yeminler
2. Zalim Yalanlar
3. Çarpık Vaatler

PL AY LIS T

Spotify'da dinleyin!

- Andrea Wasse tarafından yazılan "The Wicked"
- "The Killer Was a Coward" by Dermot Kennedy•
- "Down" by Simon feat. Trella
- "Hurts Like Hell" by Fleurie feat. Tommee Profitt•
- Sam Tinnesz'den "Dead Man Walking"
- Jonah Kagen tarafından yazılan "Broken"
- Claire Gurreso tarafından yazılan "Chains"
- "Can You Hear Me" by UNSECRET feat. Young Summer•
- "Carry You" by Ruelle feat. Fleurie
- "Darkness Falls" by UNSECRET feat. Cece and the Dark Hearts•
- "Haunted" by ADONA
- Bishop Briggs'den "Dark Side"•
- Krigarè'den "Never Alone"
- Kat Leon tarafından yazılan "The Storm"
- Sam Tinnesz'den "Far From Home (The Raven)"
- "Enemy" by Tommee Profitt feat. Beacon Light ve Sam Tinnesz•
- "Man or a Monster" by Sam Tinnesz feat. Zayde Wolf
- "Tomorrow We Fight" by Tommee Profitt feat. SVRCINA•
- "Soldier" by Fleurie feat. Tommee Profitt
- Ruelle'den "Hayatta Kalma Oyunu"
- "Everywhere Ghosts Hide" by Erin McCarley feat. UNSECRET•
- "Lost It All" by Jill Andrews
- "Mad World" by UNSECRET feat. REMMI
- "Killer+ The Sound" Phoebe Bridgers feat. Noah Gundersen ve Abby Gundersen•
- "The Hate Inside" by Tommee Profitt feat. Sam Tinnesz
- Ruelle'den "Up in Flames"
- Dermot Kennedy tarafından yazılan "Something to Someone"
- "Prisoner" by Raphael Lake feat. Aaron Levy ve Daniel Ryan Murphy•
- "Watch Them Fall" by UNSECRET feat. Sam Tinnesz ve Tedashii
- "Eternal Flame" by Randall Jermaine feat. Alexa Ray ve Atom Music Audio•
- "Dizzy" by Ella Bleu
- "Hush" by Siebold feat. Garrison Starr
- "Stuck in This Mad World" by Siebold feat. Neutopia•
- "Hard Times" by Vision Vision feat. Congratulationz

AK KNOWLEDGMENTS

Sekizinci kitap, vay canına. Kitaplarımı ellerine alan ve yazmaya devam etmem için bana cesaret veren her birinize sonsuza dek minnettarım.

Robyn, Adrienne, Courtney, Kate, Leah ve Tricia'ya benim beta okuma ve düzeltme yaptıkları için özel olarak teşekkür ederim. Bu kitabı yazmak çok korkutucuydu ve tavsiyeleriniz ve katkılarınız için teşekkür ederim. Sizler gerçekten en iyisisiniz ve hepinizle tanıştığım için çok mutluyum.

AB OUT THE AUTHOR

Lilian için yazma aşkı kitap sevgisiyle başladı. *Goosebumps*'tan kapağında seksi erkeklerin olduğu aşk romanlarına kadar hepsini çok sevdi. Sekiz yaşındayken şiir ve şarkı sözleri yazmaya başlaması ve o zamandan beri yazmayı bırakmaması şaşırtıcı değil.

Azerbaycan'da doğdu ve şu anda Long Island, N.Y.'de kocası, üç çocuğu ve Gatorade adında bir köpekle birlikte yaşıyor. Hukuk diplomasına sahip olmasına rağmen şu anda avukatlık yapmıyor. Lilian yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda fırında yemek pişiriyor. Çocuklar yattığında ise elinde genellikle bir bardak kırmızı şarap oluyor. Sadece kahve ile hayatta kalamazsınız!

En son , alıntılar almak ve hatta en sevdiğiniz yeni şovu tartışmak için onun okuyucu grubuna katılın: [**Okuyucu Grubu**](#)
Kendisiyle buradan da bağlantı kurabilirsiniz:

[**E-posta**](#)

[**İmzalı Kitaplar**](#)

[**Web Sitesi Bülten**](#)

[**Facebook**](#)

[**Instagram**](#)

[**TikTok**](#)

[**Twitter**](#)

[**Goodreads**](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.